

ОГЪНЯТ НА ПЛАНИНАТА
КНИГА ПЪРВА
ПЪТЯТ

РИК ДЖОЙНЪР

Превод: Емил Енчев

Съдържание:

ГЛАВА ПЪРВА – ГЛАСЪТ	2
ГЛАВА ВТОРА – ПРИЗИВЪТ	10
ГЛАВА ТРЕТА – ИЗБОРЪТ	16
ГЛАВА ЧЕТВЪРТА – ПЪТЯТ	21
ГЛАВА ПЕТА – ИЗПИТЪТ	28
ГЛАВА ШЕСТА – УЧИТЕЛЯТ	35
ГЛАВА СЕДМА – ЖИВОТЪТ	40
ГЛАВА ОСМА – ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО	45
ГЛАВА ДЕВЕТА – ЛИДЕРЪТ	52
ГЛАВА ДЕСЕТА – ТЪРСАЧИТЕ	58
ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА – ПРИЧИНАТА	67
ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА – ОБРЪЩАНИЕТО	74
ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА – ПАСТИРЪТ	80
ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА – ПРОРОКЪТ	85

ГЛАВА ПЪРВА – ГЛАСЪТ

Мислех си, че всяка следваща стъпка ще бъде последната ми. Гладът, жаждата и изтощението, всички бяха събрани в най-голямата криза, която някога съм преживявал. Смъртта трябва да е много близо. Мъглата беше толкова гъста, че можех да виждам само на няколко стъпки пред мен, а това изглежда перфектно отговаряше на душевното ми състояние. Бях решен да не спирам, докато още съм в съзнание, но знаех, че това не може да е много дълго.

Аз се влачех през една гъста гора по една тясна пътека. Очите ми изгаряха. Дрехите ми бяха толкова много разкъсани, че трудно можеха да ме предпазят от тръните и острите клони, които ме пробуждаха постоянно. Вече бях отишъл достатъчно далеч от мястото, където си мислех, че повече не мога да продължа. Смъртта започна да изглежда желателна. Въпреки това, ако умра, аз не искам това да

Пътят

бъде, защото съм се предал. Знаех, че ако някога спра, няма да мога да тръгна отново, така че се влачех напред.

Мислех си за това, защо навлязох в тази пустош. Беше ми показана страхотна цел от другата страна. Сега единствената ми цел беше да умра, докато все още се опитвам да прекося пустинята. Това поне ще бъде някаква мярка на победа срещу пустинята, която напълно ме беше поразила.

Точно когато бях сигурен, че следващата ми крачка щеше да бъде последната, аз видях една слаба светлина да блещука през мъглата напред. Мислех си, че трябва да си въобразявам и че умът ми ми играе номера, но събрах цялата решителност, която имах, за да се препъвам напред още няколко крачки.

Излязох от гората и се озовах пред едно малко езеро. Това беше най-красивата вода, която някога бях виждал, не само защото бях толкова жаден, но тя беше като небесна сцена. Водата беше дълбоко синя и блещукаше отвътре. Големи скали и дървета изглежда, че бяха подредени около нея за една специална красота. Тя беше напълно естествена, но въпреки това божествено оформена.

Опитах се да коленича, но паднах по лице на брега на водата. Колкото и жаден да бях, аз просто я зяпах доста дълго време. Водата изглеждаше като жива със светлина. Тогава ми дойде наум, че това трябва да е някакъв радиоактивен басейн. Това може да ме убие, ако пия.

„Какво толкова!“ помислих си аз. „Аз ще умра, ако не пия от нея, така че поне мога да я опитам“. Полекичка, предпазливо потопих върха на пръста си във водата и след това го допрях до езика си. Имаше странен вкус и усещане. Беше заредена с някаква енергия, но също така беше и сладка. Усетих енергия и пих още. Колкото повече пиех, толкова по-силен се чувствах.

Продължих да пия, докато не се почувствах по-силен, отколкото някога съм бил в живота си. Чувствах сякаш всяка клетка в тялото ми беше пробудена. Само минути преди това аз се чувствах по-зле от всякога, а сега се чувствах по-добре от всякога. Преприях от ада в небето, от това да бъда на ръба на смъртта до това да бъда повече жив, отколкото някога съм бил. Бях в благоговение.

Започнах да се оглеждам. Очите ми се проясниха, така че можех да виждам направо през мъглата. Водата не беше уталожила само жаждата ми, но също и глада ми. „Каква е тази вода?“ мислех си аз. Тогава започнах да си мисля, че водата е била радиоактивна и е направила нещо много странно за мен физически. Реших, че това вероятно ще ме убие много скоро, но това щеше да бъде един чудесен начин да умра! Чувствах се толкова добре, че ми беше трудно да бъда негативен относно каквото и да е.

Яснотата на ума ми беше толкова ободряваща, колкото и енергията, която чувствах да протича през тялото ми. Не мога да си спомня някога да съм се чувствал толкова добре и толкова изострен. Когато се огледах наоколо, изглеждаше, че схващам всеки детайл почти веднага. Видях неща, които никога преди не бих забелязал, дори и да бях се взирал дълго време. Умът ми работеше светкавично, но с последователност и прецизност.

Мислех си, че ако имах тази вода, докато минавах през пустинята, това щеше да бъде най-приятното пътуване, което някога съм имал, а не смъртоносното ходене,

което беше. Тогава започнах да виждам един човек, стоящ толкова близо, че не можах да повярвам, че не съм го видял да приближава, особено с начина, по който можех да виждам и да възприемам толкова много.

„Кой си ти?“ попитах аз. „Твоя ли е тази вода?“

„Тази вода принадлежи на всеки, който пие от нея“, отговори той.

„Ти ангел ли си?“ попитах аз.

„Не. Аз съм човек като теб“, отговори той. Той се взираше в мен известно време и след това продължи: „Потокът, който захранва този басейн, беше много близо до теб в пустинята, от която току-що идваш. Ти можеше да се освежаваш с тази вода по всяко време“.

„Не видях никакъв поток в тази пустиня“, възразих аз.

„Не го видя, защото не го потърси“, отговори той, хладнокръвно.

Това беше шокираща мисъл. Ако можех да имам тази вода през пустинята, аз щях да тичам през нея, пеейки хваления на Бог, вместо да страдам от мъчението, което изтърпях!

„Не ми беше казано нищо за тази вода в пустинята“, отговорих аз.

„Дори най-малките ученици са учени къде да намерят тази вода и как да пият от нея ежедневно. Не е ли останало какво ученичество? Няма ли си наставник, който да те научи на това?“ каза той.

„Не. Няма съм наставник. И няма останало много ученичество“, отговорих аз.

Посетителят наведе главата си като че ли беше дълбоко наскърбен. Накрая продължи: „Е, твоето издържане беше впечатляващо. То ще ти послужи добре в това пътуване, но ти трябва да запазиш издържането си за предстоящите битки. Пустинята е възнамерявана да бъде тежка, но не толкова колкото ти си я направи. Живата вода е на разположение на пътниците по всяко време и на всяко място, ако си в правилния път. Когато си на правилния път тя винаги ще бъде близо до тебе, така че намери я, пий често от нея и винаги стой близо до нея. Това е един от най-основните уроци, който трябва да научиш за там, за където си тръгнал и за това, за което си призван да правиш“.

„Не мисля, че ще трябва да ми казваш това отново“, отговорих аз, „но откъде знаеш къде отивам и какво съм призван да правя?“

„Аз съм чакал теб и другите. Тук съм, за да ви помагам. Напоследък не са идвали много хора по този път. Това трябва да е резултат от това, че не е останало много ученичество. Не са ли останали бащи?“

„Духовните бащи и майки са рядкост в тези времена“, казах аз. „Аз мисля, че като цяло, лидерите са се предали повече на това да градят организации отколкото да изграждат хора. Имаме някои велики служения и организации издигнати днес, но великите светии стават рядкост“.

„Какво ще кажеш за теб?“ попита той.

„Аз съм толкова виновен колкото всеки друг. Не съм бил добър баща или наставник. Също така съм прекарвал повече време в изграждане на организации отколкото на хора“, отговорих аз.

„Би ли се справил по различен начин, ако имаше друг шанс?“ попита посетителят, гледайки ме сякаш това беше най-важния въпрос, който можеше да зададе.

„Бих искал да опитам“, отговорих аз. „Винаги съм бил несръчен във взаимоотношенията, но знам колко е важно това. Просто не съм направил много за това“.

„Прав си“, отговори посетителят. „По твоето време света е имал най-голямото събиране на нови вярващи в историята, но много малко намират този

път. Ако не дойдат тука няма да бъдат приготвени за това, което идва на земята. Ако не са приготвени, ще бъдат загубени“.

„Какво идва?“ попитах аз.

„Не знаеш ли къде отиваш?“

„Знам, че отивам на планината, но ти говори за нещо, което идва. Какво идва?“ попитах аз.

„Знам, че си бил на планината и че си водил битки там, но това, което идва е най-голямата битка, която някога се е водила на земята. Това е последната битка.

„Ние сме тук, за да ви приготвим за вашата цел, да завършим това, което липсва в обучението ви, което е много повече отколкото очаквах. Трябва да започваме. Донесох ти това“, каза той и извади един нов чифт дрехи, които сложи на близкия клон.

Погледнах към дрехите и после обратно към него, но той си беше отишъл. Бях сигурен, че не може да се движи толкова бързо, че да излезе извън обсега ми на виждане така изведнъж, но въпреки това не можех да го видя. Помислих си, че това трябва да е било ангел, докато поглеждах към дрехите.

Те бяха направени от някаква толкова тънка и светла материя, че изглеждаше, че въобще не тежаха. Мислех си, че ще бъдат твърде крехки за носене. Опитах се леко да скъсам туниката, за да я тествам, но колкото и упорито да се опитвах, не можех да го направя. После се опитах да пробия малка дупка в нея с един остър кол, но колкото и упорито да опитвах, не можех да ѝ направя дори и следа.

Свалих си окъсаните парцали, изкъпах се в басейна с водата и си облякох новите дрехи. Имаше ботуши, късо наметало и шапка, всички направени от един и същ материал, и всички ми пасваха перфектно. Тогава чух гласа на човека, който току-що се беше появил, идващ от гората. Не можех да видя никого в посоката, от която изглеждаше, че идва.

„Това е повече от облекло. Това е част от твоето въоръжение. Ти ще се нуждаеш от него, за да стигнеш там, където отиваш“.

„Къде отивам сега?“ попитах аз.

„Отиваш у дома си“.

„Кой си ти?“ попитах аз, все още търсейки източника на гласа. „Къде е моят дом?“

„Аз съм Гласът, който вика в пустинята“, каза той, като пристъпи от гората толкова близо, че не можех да повярвам, че не го виждах да стои там. Тогава той продължи, като че ли беше чул мислите ми.

„Ти не ме видя, защото аз не мога да бъда видян, докато не се задвижа. Готов ли си за това пътуване?“ попита той, гледайки ме много напрегнато.

„С тази жива вода се чувствам готов за всичко, но честно казано отговорът трябва да бъде ‘не’. Не съм подготвен. Знам, че отивам на планината, но не знам как да стигна там освен да следвам този път. Никога преди не съм бил на този път“, отговорих аз.

„Не съм изненадан. Тези, които идват тука сега са като армия, която дори не знае как да държи оръжията си, още по-малко да ги използва. Дори тези, които са били лидери на хиляди, които се явяват тук са слаби, с умове, които не са били обновени или трансформирани. Те са светски, глупави и дори не са подготвени за това пътуване, много по-малко за това, което идва на земята“, оплака се той.

„Съжалявам. Виновен съм колкото всеки друг, но какво можем да направим за това?“ попитах аз.

„Ние трябва да направим най-доброто с това, което ни е дадено да извършим, но в същото време приближаваме много близо до последната битка.

Това ще бъде кулминацията на вековете, последната битка между светлината и тъмнината. Вие сте твърде далеч от това да сте готови за нея“, продължи да се оплаква Гласът.

„Аз никога не съм знаел нещо друго през целия си живот освен битки. Знаем, че последната битка е близо, и съм проповядвал и съм писал за нея години наред. Но не са много, които искат да слушат за това, а от онези, които ще чуят, малцина ще действат в нея“.

„Не съм бил тук преди“, продължих аз, „но ми изглежда познато. Не знам какво имаш предвид с ‘моя дом’. Имал съм много домове. В някой от тях ли отивам?“

„Спомняш ли си какво търсеше, когато започна това пътуване?“ попита той.

„Помня“, отговорих аз.

„Ти търсеше града, който Бог строи. Искаше да бъдеш част от това, което Той прави, а не просто от това, което хората правят. Това е, което търсят всички, които идват тука“, продължи Гласът. „Това ти изглежда познато, защото си бил тук преди. Минавал си през това място няколко пъти в обиколките, които си правил. Ще разбереш всичко това на правилното време, но си прав да мислиш, че не си готов за това пътуване. Ти не си готов“.

„Какво да направя, за да се приготвя?“ попитах аз.

„Ти вече правиш главното нещо – ходейки по този път. Ти призна, че не разбираш дори основните неща за живата вода. Не се чувстваш готов. Може би си достатъчно смирен, за да се учиш от какво се нуждаеш, достатъчно бързо. Тези, които си мислят, че са готови са тези, които винаги първи се загубват тука“.

„Наистина не помня да съм бил при този басейн преди, но чувствам, че всичко ми е много познато“, казах аз. „Дори ти ми изглеждаш познат“.

„Всичко тук се променя с времето“, продължи Гласът. „Ти си бил тук преди, но тогава не изглеждаше така. Трябва да разбереш това за пътуването. Познатите неща, към които гледаш, за да ти дадат опора, не са същите и ти не си същият. Затова твоето водителство трябва да идва от сърцето ти, от твоя дух. Трябва да виждаш с очите на сърцето си много по-ясно, отколкото виждаш с тези очи, иначе няма да останеш в правия път“.

„Има ли повече от един път?“ попитах аз.

„Да, и всички освен един водят до място, на което ти не искаш да отидеш. Има заблуди, измами, разсейвания и капани навсякъде по пътя. Всички те са там, за да те отклонят от целта. Ще е необходимо повече разпознаване, повече мъдрост и повече смелост, отколкото някой има, за да останеш на правия път“.

„Тогава как мога да го направя?“ попитах аз.

„Ще ти е необходима помощ. Ще имаш нужда от Помощник. Ще трябва да зависиш от Него и да останеш достатъчно смирен, за да продължаваш да зависиш от Него.“

„Също трябва да имаш и живата вода. Никога не трябва да я изпускаш от очите си отново. Трябва да пиеш от нея винаги когато ожаднееш. Дори пий и когато не си жаден, ако можеш. Това ще те държи жив. Да стоиш близо до нея ще ти помогне по пътя“.

Всичко, което той казваше изглеждаше, че отива дълбоко в сърцето ми, понеже възприемането ми беше толкова изострено. Чувствах, че мога да си припомня всичко винаги когато се нуждаех. Аз съм бил толкова ориентиран около понятието, че съм се борил да запомня точно детайлите и съм считал това за една от най-големите ми слабости. Бях въодушевен, че сега мога да възприемам и да запомням всеки детайл с такава яснота и дълбочина. Чувствах сякаш една изцяло нова част от ума ми беше отворена.

Гласът изтегли главата си назад, сякаш изведнъж беше заинтересован от нещо, и каза:

„Ти имаш разбиране. Умствената яснота, която сега имаш, е, защото Духът вдъхва живот на твоето смъртно тяло. Духът ще превърне твоята слабост в сили. Ако ходиш в Духа, ти винаги ще бъдеш силен в това, от което се нуждаеш. За да достигнеш до своята съдба, ти трябва да пребъдваш в Духа. Водите, от които пиеш, са Дух и живот. Духът беше, Който вдъхна живот на Мойсей, така че той не отслабва с възрастта, а стана по-силен, и очите му никога не отслабнаха“.

„Да не би да имаш предвид, че мога да се чувствам по този начин от сега нататък?“ попитах аз.

„Можеш, и дори повече. Зависи от теб. Колко добре ще научиш това, ще определи колко добре ще се справиш в това пътуване и дали ще го завършиш или не. Да се чувстваш, както се чувстваш сега, да мислиш, както мислиш сега, и да можеш да виждаш, както виждаш сега, е естественото състояние на новото създание, което си“.

„Не мисля, че някога съм бил толкова близо до смъртта, колкото бях само преди няколко минути“, казах аз. „След като пих тази вода, не мисля, че някога съм бил толкова жив. Имам умствена яснота, каквато не помня да съм имал, с изключение, когато бях пред престола. Само преди няколко минути аз едва въобще можех да мисля. Сега ти казваш, че мога да бъда по този начин през цялото време?“

Гласът се обърна, за да застане точно пред мен, и ме погледна съсредоточено в очите, и каза: „Не само можеш, ти трябва да останеш в това състояние. Когато си в Духа, ти си пред престола. Неговото царство е вътре. Царят е в теб. Ти си Неговият храм. Да ходиш в истината означава да знаеш това и да живееш в Неговото присъствие.“

„Докато хората не са новородени, те не могат да видят царството. Но само защото са новородени, това не означава, че го виждат“, продължи той. „Малцина от онези, които са новородени в тези времена отварят новите си очи, техните духовни очи. Малцина от тези, които идват тук, сега виждат царството. Чудо е, че някой може да стигне толкова далече с толкова малко виждане. Ето защо толкова малко успяват да минат дори през част от пустинята.“

„Господ даде предупреждението: *‘Горко на тези, които хранят бебета’* в тези времена, или *‘Горко на тези, които държат хората си в незрялост’*. Неговото предупреждение беше истинно – това е най-голямата трагедия на нашето време“.

„Знам, че това е истина. Аз съм проповядвал това години наред“, съгласих се аз.

„Да. Правил си го, но какво си направил за това?“ попита той.

„Предполагам, че не много. Не толкова, колкото е трябвало“, признах си аз.

„Това е трагедията на твоето поколение да бъде доведено до най-голямата жътва на века, но е изгубило много от нея. Има дори по-голямо събиране, което идва, и това не трябва да се случва отново.“

„Има голяма радост, когато един грешник се покаява, но има голям плач, когато един човек отпада. Няма много истински ученици, защото няма много истински пастори. Вие сте отлични в това да правите обръщенци, но не ги правите Негови ученици. Великото поръчение е да се правят ученици. Господ даде дефиниция за това, какво е ученикът, но ние имаме малцина, които са правили това до сега, защото не правите ученици. Това е напастта на вашия век“.

„Виновен съм“, признах си аз. „Знам повече, и дори скърбя за това, но правя малко за това“.

„Ето защо осъждението върху учителите е по-строго“, каза Гласът. „Вашите пастори са хранили себе си, но не са се грижили за хората. Сега последната битка е близо. Ние имаме армия, където лидерите ѝ не знаят как да се бият. Точно сега

малцина могат да оцелеят дори при първата атака. Вече има много ненужни произшествия поради това“.

„Как ще спечелим?“ попитах аз. „Ще спечелим. Писано е“.

„Ще спечелим поради нашия Командир, но тази битка е за Неговите хора. Той вече е победил. Сега вие трябва да победите. Аз дойдох в началото на века, за да помогна за подготвянето на пътя за Него тогава, и трябва да дойда и в края на века, за да подготвя пътя за Неговото завръщане. Правя това като помагам да се подготвят Неговите хора. Сега първото нещо, което трябва да се направи, за да се приготвим за Него и за времената е лидерите да се направят ученици. Те няма да знаят как да правят ученици, ако те не са били ученици.

„Никой, който не е ученик, не може да успее по този път, и със сигурност няма да издържат дълго в битката, ако не са такива. Никой не може да продължи по-нататък в този път, ако не е ученик. Трябваше да има множества, които да са по този път сега, но има само малцина.

„Вие сте поколението, на което са дадени най-големите ресурси, най-голямото знание, най-голямата свобода, но толкова малко са дошли до познаването на истината. Къде са пасторите?“ изплака Гласът.

„Виновен съм за всичко, което казваш“, признах си аз. „Бил съм лош учител и още по-лош пастор“.

„Ти си отсъдил себе си правилно. Понеже си осъдил себе си, няма да трябва да бъдеш съден, но трябва да се покаеш. Истинското покаяние носи промяна.

„*Последните ще бъдат първи*“, продължи Гласът. „Появяващото се поколение е призовано да бъде най-великото от всички. Точно сега то е в най-лошата форма от всички. Това се случва пред очите ви. Въпреки това, *където се умножава грехът, благодатта се умножава много повече*‘. Все още има благодат на разположение да се промени това, ако се покаете“.

„Ти си този, който приготвя пътя за Господа. Ти си тук, за да ни подготвиш за Него. Как можем да направим тази голяма промяна? Тъканта на християнството в наше време е много тънка. Ние сме толкова слаби и неподготвени както каза. Какво трябва да направим?“ умолявах аз.

„Както казах, следващата стъпка е следващата стъпка по този път. Този път ще ви приготви, и аз ще ви помогна. Аз бях с Йоан Кръстител, за да направя това в неговото време. Започва с покаяние. Не можете да стоите дълго на този път без силна основа на покаяние. Трябва да бъдете бързи да виждате греха си – бързи да виждате грешките си и да ги коригирате. Ти си бърз да виждаш греха си и грешките си. Това е полезно, но не си бил бърз да ги коригираш, и това може да е гибелта ти. Покаянието е повече от това да чувстваш съжаление за греха, то е отвърщане от греха.

„Само една основа на покаяние ще те държи достатъчно смирен, за да ходиш в Божията благодат. Смирението е да бъдеш поучаем и зависим от Святия Дух. Това не е била основата, върху която мнозина са градили в твоето време. Трябва да започнеш с проповядване и поучаване за покаяние. Трябва да започнеш да се молиш Духа да дойде да осъжда за грях. Твоето поколение дори едва знае какво е грях.

„Аз се молих Божият съд да дойде върху моята нация. Тогава трябваше да предизвикам фалшивите учители и пророци на моето време. Това е основно задължение на пророците. Къде са вашите пророци? Къде са апостолите ви? Къде са пасторите, които ще пазят Божиите хора от голямата измама на вашето време? Защо на вълците им се позволява да изяждат Божиите хора пред тях и те не правят нищо?

„Аз бях взет, за да не видя смърт и да мога да се върна, за да подготвя пътя за Господа. Кръстителят обичаше хората достатъчно, че да ги предупреди. Той ги обичаше достатъчно, за да рискува живота си, за да им каже истината и да стои за

истината, която можеше да ги направи свободни. Къде са онези, които могат да бъдат използвани да подготвят пътя за Господа във вашето време? Къде са онези, които дори ще рискуват да бъдат отхвърлени заради истината?“

„Има някои“, отговорих аз, „но не са много. Те не са толкова известни, защото не са много, които биха ги чули, но има няколко“.

„Ние не се нуждаем от много. Ако те имат смелост и решително сърце, това ще е достатъчно. Ако имат смелост и решително сърце, те ще открият този път“, продължи Гласът.

„Мнозина мислят, че са на пътя на живота, но те отдавна са се отклонили от него. Само с основата на покаяние човек може да намери и да се стои в този път. Където основата на покаяние е силна, ще има победа над греха, а не само разкаяние за него. Смъртоносния капан за твоето поколение е, че те едва знаят какво е грехът, много по-малко как да се отвърнат от него“.

„Всичко, което казваш, е истина“, съгласих се аз. „Аз може да съм главният грешник в това време. Утешавал съм се, че не съм извършвал големите грехове, тъй като съм вярвал, но съм извършил един, който е по-лош. Аз видях Господа. Видях славата Му и престола Му, и въпреки това съм останал хладък. Станал съм несериозен и прахосвам времето си. Трябваше да ходя в много повече, отколкото ходя, но както ти свидетелства, аз дори нямах достатъчно духовно усещане, за да търся живата вода в пустинята.“

„Знам, че съм отпаднал от посвещението, което Господ заслужава от мен. Това е най-трудната част от всичко – аз съм най-ревностният човек за Господа, доколкото знам, но въпреки това съм хладък. Царят заслужава най-доброто.“

„Прав си, че беше разочарован, че не бях по-силен, когато стигнах тук, но не може да стане по-добре с другите, които идват. Всички те могат да пристигнат тук в лоша форма, но те ще те слушат. Ще се покаят и ще ходят в този път с голяма смелост“.

„Ти си прав в отсъждането ти за теб и за твоето поколение. Хората на Господа са в много лоша форма. Както се оплаква Еремия, овцете са станали изгубени овце, понеже пастирите им са ги отклонили като са ги накарали да се обърнат към планините и хълмовете, към неща, които ще ги държат развълнувани и ще ги държат в движение. Те са водени към нещата на Господа, но не и към Самият Господ. Мнозина сега са хладки, понеже имат толкова много, толкова много разсейвания. Други са хладки понеже са прегорели от цялата напоменост и постоянно тичане насам натам.“

„Прав си за твоето поколение. Въпреки това, най-големите победи могат да дойдат единствено с най-големите битки. Твоето поколение се е провалило, но то не трябва да свършва в провал. На онези, които се покаят, ще им бъде дадена благодатта да се променят. Тогава ще им бъде дадена една от най-великите почести на вековете – ще им бъде позволено да се бият в последната битка. Всички пророци и праведници са чакали просто, за да видят тези дни. Вие ги живеете.“

„Аз бях изненадан от състоянието, в което ти и малцината други, които стигнахте до тук, дойдохте. Но сега виждам сила. Ако другите, които дойдат имат това и могат да го поддържат, тогава ще победите“.

„Каква е тази сила?“ попитах аз.

„Ти си бърз да се покайваш. Не се страхуваш от точна преценка за себе си. Не се опитваш да криеш провалите си или да се извиняваш за тях. Това е основа, върху която може да се изгради победата. Само с това правилно оценяване ти ще прегърнеш кръста напълно като своя надежда. Божията сила е кръстът, и тези, които живеят живота на кръста ще живеят в сила.“

„За да се променяш в образа на Господа, ти трябва да виждаш Неговата слава с открито лице. Извиненията са най-големите покривала, за които хората се

държат, които им пречат да Го видят Такъв, Какъвто е, и да виждат себе си такива, каквито са. Онези, които са с такова покривало не се променят. Дори и да видят славата Му тя е изкривена чрез покривалото, което носят, така че не могат да бъдат променени от нея. Ако поддържах това смирение, няма да е необходимо много време, за да се подготвиш за своята цел“.

„Каква е моята цел?“ попитах аз.

„Ти си предвестник на предвестниците. Ти трябва да помогнеш да се подготвят тези, които ще подготвят пътя за Царя. Те са силните, за които е пророкувано, откакто Енох говори за тях. Те са живи сега. Това е тяхното време, и ти си призван да им помогнеш да се приготвят“.

„Тъй като Енох не видя смърт, има ли той също дял в подготовката на пътя за Господа?“ попитах аз.

„След падението Енох беше първият, който възстанови най-основната цел за човека – да ходи с Бог. Посланието на Енох е било за всяко поколение. Той също така беше взет на небето като свидетелство, че това е победата над смъртта – да се ходи с Бог. Да се ходи с Бог е да се яде от Дървото на Живота. На силните, които са му били показани, които ще дойдат в края на века, им е била дадена власт, понеже те ще ходят с Бог, както Енох.

„Енох има специална част в тези времена. Тези, които стоят на този път и издържат до града на Бог, го правят, защото са се научили това, което Енох научи. След като си се научил от мен, трябва да се учиш и от Него. Онези, които не се научат първо на покаяние, почти всички ще паднат в гордост. Най-лошата гордост може да бъде мисленето, че ти си по-близо до Господа от другите. Покаянието трябва да дойде, за да подготви пътя за Господа, за да можеш да ходиш с Него и да не се отклоняш“.

Тогава Гласът ми направи знак да го последвам по пътя. Аз го последвах. Живата вода и вълнението от пътуването ме накараха отново да се чувствам млад. Бях благодарен, че можех да говоря с някого за лошия лидер, учител и пастир, който бях. Знаех, че това е истина, и това ми даде надежда. Имах настроението от това да започна отново, знаейки, че ми беше даден още един шанс. Бях намерил благодат. Чудех се дали може да има по-добър дар от това да ти бъде даден още един шанс.

Като че ли слушайки мислите ми, Гласът се обърна и каза: „Дарът да бъдеш новороден е най-великият дар. Това е дарът да започнеш отначало“.

„Много вярно“, признах аз. „Чувствам, че отново ми е дадено едно напълно ново начало, почти сякаш отново съм новороден. Дори и отново да се проваля, ще е по-добре да умра опитвайки, да умра в тази пустиня, отколкото въобще да не опитвам“.

„Господ ни е дал ден и нощ, за да можем да ставаме всеки ден за един нов ден. Всеки ден е едно ново начало. Покаянието е ходене отново в нов ден“, обясни Гласът.

Бях буден както не съм се чувствал с години, а може би и никога. Аз бях отново на пътя към най-великото приключение, което човек може да има в този живот, търсейки града, който Бог строи.

ГЛАВА ВТОРА – ПРИЗИВЪТ

Аз ходех тихо след гласа на добра дистанция. Постепенно пътят се разшири, така че се приближих зад него. Аз имах много повече въпроси и не исках да пражосвам останалото ми време с него.

„Бих искал да те попитам за ‘силните’, за които пророкува Енох“, започнах аз.

„Можеш да питаш за всичко“, отговори Гласът.

„Ще бъдат ли тези ‘силните’ като Енох и ще ходят ли толкова близо с Господа, че да бъдат взети?“

„Въпросът, който имаш относно тях, ще е по-добре да се зададе на Енох, но аз ще ти кажа това, което знам“, отговори той. „Тези ‘посланици на сила’ ще ходят с Господа както Енох, и ще разкриват силата Му както правех аз“.

„Енох беше знамение. Той беше запазен да не види смърт поради същата причина, поради която и аз бях запазен – да приготви пътя за Господа като приготви хората Му. Това че Енох ходеше с Бог и ‘го нямаше’ беше повече от това просто да бъде занесен в небето. Той обичаше Бог толкова много, че Бог стана неговия живот. Той живееше, за да познава и да служи на Господа. Така че, това е, което ще бъде с тези ‘силните’, за които той пророкува, че ще дойдат в края на този век.“

„Аз имах силата, но Енох имаше най-голямата любов към Бог. Енох обичаше Бог толкова много, че той искаше Бог повече, отколкото искаше храна, вода или дори въздух за дишане. Да обича Бог, е най-висшата цел на човека и тези, които обичат, са променени и пренесени в небесните области на Бог. В края на този век Неговите посланици ще имат и тази любов към Бог, която Енох имаше, и силата, която аз имах. Тяхната сила ще бъде силата на Божията любов“.

„Ще видя ли и Енох?“ попитах аз.

„Тези, които ходят в този път, ще видят мен и Енох. Ти трябва да ни видиш, за да останеш в пътя“.

„Значи буквално ще видя Енох?“

„Защо си загрижен за това, което наричаш ‘буквално’. Това, което виждаш в естественото, не е толкова важно или толкова ‘буквално’, колкото това, което виждаш с очите на твоето сърце, твоя дух. Само любовта ще те направи способен да боравиш със силата, която ще бъде дадена на Божиите посланици в тези времена без това да те направи да се спънеш или да се отклониш от пътя на живота“.

Гласът спря, обърна се и хвана двете ми рамена докато ме гледаше право в очите, и каза:

„Любовта, комбинирана със сила води до смелост. Смелостта е резултатът от това да обичаш другите повече от себе си. Най-голямата смелост идва от това да обичаш Бог дори повече от себе си. Ако Го обичаме, ние също така ще обичаме и Неговите хора. Трябва да знаеш посланието си и целта си, но само тези неща няма да те пазят. Всички в крайна сметка ще се откажат ако нямат любов.“

„Тези, които имат любов без сила, ще се провалят, понеже истинската любов не е просто чувство, а действие. Тези, които имат истината, ще се откажат, ако не обичат истината. Не е само любовта или само силата, но е силата на любовта, която трябва да имаш. Любовта е най-голямата, но истинската любов се изразява чрез сила. Когато присъстват и двете, те произвеждат смелост, понеже любовта ще се изправи пред изпитания или всякаква опасност заради тези, които обича. Където отиваш ще срещнеш най-големите изпитания и най-големите опасности. За да се ходи в този път, ще е нужна най-голямата смелост, така че ти трябва да търсиш най-голямата любов и силата на тази любов“.

„Никой не може да види Бог и да не Го обича“, казах аз.

„Откъде знаеш това?“ отвърна Гласът.

„Аз Го видях“, отговорих аз.

„На теб ти е била дадена благодат“, отговори Гласът. „Никой човек не може да Го види и да не бъде привлечен към Него, освен синовете на погибелта. Те

също узряват в тези времена, но тяхната сила идва от злият. Те ще бъдат толкова погълнати от злото колкото 'посланиците на силата' ще бъдат погълнати от Бог. Това е времето когато и доброто и злото ще бъдат напълно разкрити на земята“.

„Виждаш съм и това“, отговорих аз. „Писанията са ясни, че това трябва да дойде, но не съм бил сигурен за времето. Близко ли е тогава?“

„Близко е“, призна гласът с потрепване, което ми каза, че бях докоснал някой нерв.

„Има много, което трябва да се направи, за да се приготвим“, предложих аз.

„'Подготовка' е решаваща дума за този час“, отговори Гласът. „Децата на светлината никога не са били по-далеч от това да бъдат готови за това, което идва върху тях. Никога не сме имали толкова много за вършене и толкова малко време, в което да го извършим. Добро е, че служим на Бог, който върши Своите най-велики дела когато става невъзможно за нас. Ние, следователно, сме близо да видим най-великите Му дела“.

„Онези, които могат да виждат всички казват това. Надеждата ни е, че когато Израел падеше в най-тъмните си времена тогава Господ издигаше най-великите си пророци“, отговорих аз, посочвайки как този, до когото ходех сега беше един от тях.

„Човек беше създаден, за да има специално взаимоотношение с Бог. Следователно, нищо не може да задоволи сърцето на човека както Самият Бог. От великите дела, на които скоро ще бъдем свидетели, никое няма да бъде по-чудесно от Неговото присъствие сред хората Му. Той ще дойде при хората Си. Божията слава ще бъде видяна чрез хората Му, и славата Му ще се яви върху тях. Това е, което ще привлече народите към светлината Му“, заяви Гласът, като че ли не говореше само на мен.

„Ти си Го видял, и това е, което те е пазило. Това е, което те е довело на този път. Други не са Го виждали с физическите си очи като теб, но са Го виждали със сърцата си. Те също ще ходят по този път със смелост и решителни сърца. Славата, която скоро ще бъде разкрита ще направи всеки на земята да влезе в Долината на решението, където ще трябва да вземат решение.

„Никой човек не може да Го види и да не бъде привлечен към Него, освен ако не е от синовете на погибелта, които врагът напълно е завладял. Има много такива, които също ще бъдат разкрити. Те ще Го мразят повече, колкото повече Го виждат. Не е ли това как реагираха на Исус, когато Той ходеше по земята?“

„Незрелите вярват, че ако тези, които са против, могат просто да видят едно чудо, те ще дойдат при Господа. Колкото по-велики бяха делата, които вършеше Исус, толкова повече тези, които служеха на злото Го мразеха“, заяви Гласът. „Преди народите да дойдат при светлината те трябва още веднъж да видят конфликта между светлината и тъмнината.

„Аз трябваше да се изправя срещу най-голямото зло в моето време. Най-голямото зло по моето време беше изградено върху религиозна ревност. Фалшивите пророци и учители ще се нарязват, ще се бичуват и дори ще пожертват собствените си деца от ревност към боговете, на които служат. Това са онези, които мислят, че Бог ще им отговори само когато жертват достатъчно. Вие едва започвате да се изправяте пред същата изкривена религиозна ревност във ваше време. Трябва да се изправите пред нея с истината, че жертвата на Бога беше достатъчна, и че Той ще ни отговори поради Неговата жертва, а не поради нашите.

„Жътвата, която е краят на този век е времето когато всички семена, които са били посяти идват до пълно узряване. Всичко, което е било посято в човека сега ще узрее. Основният конфликт на човека е този, който започна с първите двама братя, а това започна с жертвата. Каин донесе плода от делата си, а Авел

донесе кръвта от жертвата на агнето. Това остава точката на целият конфликт, който се е развил, и скоро ще достигне кулминация в последната битка.

„Вие трябва да правите същото във вашето време, което аз правех в моето – трябва да конфронтирате фалшивите религии, фалшивото поклонение, и всичко, което е основано на делата, жертвите и себеправедността на хората. Трябва да конфронтирате това като стоите на Божите дела. Кръста е посланието ви. Това е знамето, под което, тези, които служат на Господа, а не просто на себе си, ще се съберат“.

„Виждал съм как себична жертва може да води до себеправедност. Наблюдавал съм я да превръща посветени последователи на Господа в такива, които причиняват разделения и се противопоставят на Святия Дух“, коментирах аз.

„Има религиозни консерватори, които обичат истината. Никодим и Йосиф от Ариматея са примери. Такива като тези могат да бъдат едни от стълбовете на вярата и ще бъдат голяма сила в тези времена. Въпреки това, консервативните религиозни лидери бяха тези, които бяха решителните врагове на Самата Истина, когато Той ходеше по земята. Така ще бъде и в тези времена.

„Онези, които използват религия за лична изгода или позиция, ще бъдат специално използвани от врага. Има такива във високи позиции в религиозни институции, които обичат Бог, но е рядкост душата, която може да се отърве, да не бъде покварена от такива системи. Няма по-голямо падане от това да се използват нещата на Бог, за да привлечеш поклонение или посвещение към себе си. Това беше начинът, по който започна падението на Сатана, и продължава да бъде това, което причинява най-разрушителните падения – падането от висша позиция. Колкото си по-високо когато паднеш, толкова повече са хората, които ще бъдат наранени от това. Когато си мислиш, че това не може да ти се случи на теб, тогава си в най-голямата опасност.

„За да пазиш сърцето си от това трябва да разбереш посланието на Енох. Онези, които ходят с Бог, които търсят славата Му, не могат да си помислят да направят нещо толкова скверно като това да използват Божиите неща, за да привличат внимание към себе си. Себеиздигането е невъзможно за онези, които ‘не се намират’, понеже те са загубили себе си в Него. Себеиздигането разкрива основна заблуда. Това би било като магарето, което яздеше Исус на път към Ерусалим да си мисли, че всичките хвалебствия бяха за него“, продължи Гласът.

„Същото е истина за църкви, служения или за някоя религиозна институция, която гради върху себеиздигане заради напредване. Онези, които са градили върху себеиздигане вместо чрез Святия Дух ще бъдат едни от най-смъртните врагове на истината в тези времена. Такова напредване е противоположно на пътя на истинското ученичество, пътя на кръста, и този път, в който си сега.

„Това е целта ми“, продължи Гласът, „да предизвикам всички, които се колебаят между мнения. Целта ми е да направя противоположните позиции ясни. Това е един начин, по който ти, и всички, които идват тук, ще пригответе пътя за Господа в това време. Светът навлиза в Долината на Решението, и всички трябва да изберат между светлината и тъмнината. Това е била главна цел на злият да направи неясни всички различия, които Бог е направил. Обаче, тези различия скоро ще бъдат направени ясни чрез посланиците на силата, и всички ще бъдат принудени да избират“.

„За да бъдеш тук сега, означава, че връщането на Господа очевидно е близо“, казах аз.

„Неговото идване е близо“, отговори Гласът, „докато се приближи една крачка, „но има много, което трябва да се направи“.

Пътят

„Ти каза, че моята посока е моят дом. Как моят дом ще ми помогне да подготвя пътя за Господа?“ попитах аз.

„Твоят дом е Неговият дом. Твоята посока е планината. Планината на Господа е твоят дом. Твоят дом е, където е Той“.

„Ти също каза, че отиваме към града на Господа?“

„Отиваме. Неговият град е град поставен на хълм. Ние отиваме на планината на дома на Господа. Това е истинският дом на всички, които Го обичат и вършат волята Му“.

„Аз съм бил на планината. Имах едни от най-великите преживявания на живота си там. Сега стават почти 20 години, откакто бях там. Променило ли се е нещо откакто бях там?“ попитах аз.

„Всичко се променя с времето, с изключение на Царят“, отговори Гласът. Знаем, че си се сражавал на планината. Ти я изкачи и видя славата на Господа. Ти дори видя това, което е в сърцето й, сърцето на Неговото царство, което е Неговата жертва. Въпреки това, има много повече за планината от това, което си видял“.

„Моля те, кажи ми как се е променила?“ попитах аз.

„През този век, планината е била в постоянна битка. Тя винаги е под атака от врага, понеже тя е най-голямата опасност за неговото владение. Планината също така расте, както Данаил предвидя, но ти ще разбереш това. През тези години откакто си бил там, ти си помагал за изграждането й“.

„Как става това?“ попитах аз.

„Помагал си на някои от строителите по пътя им за планината. Помагал си на повече отколкото знаеш да намерят планината, а те са били заети с работата на Господа. Ти имаш повече приятели тука отколкото осъзнаваш“, каза Гласът.

„Това е насърчително. През последните години аз съм се провалил много с онези, за които съм имал такава надежда. Било е трудно, не е толкова чудно...“.

„Ако нещо, което си направил е направило разлика“, завърши изречението ми Гласът.

Отново, Гласът спря, обърна се и ме погледна право в очите, което бях научил, че ще направи, преди да каже нещо много важно.

„Някои, за които мислиш като най-големите провали ще ги откриеш на планината. Някои са се отклонили от пътят, но ще намерят пътя си обратно към него. Те ще си спомнят всичко, което си си мислил за тях, и това ще им помогне. Когато аз започнах да се чувствам по същия начин – че аз съм единственият останал – аз станах безполезен за Господа, и Той трябваше да ме отстрани и даде останалата част от задачата ми на друг. Трудът ти не е бил напразно, и ти не трябва да уповаваш на външния изглед за успех в съденето или за провал. Ще трябва да чакаш за съдния ден, за да разбереш всяко едно от тези неща“.

„Благодаря ти. Знаем, че това е истина. Знаем, че това е просто егоизъм и може би самосъжаление да си мисля по този начин“, отговорих аз.

„По-лошо е! Да мислиш така ще те доведе до заблуда, която е толкова смъртоносна колкото всяка друга измама. Запомни, че ние всички сме пълни провали и, сами по себе си това е всичко което ще бъдем. Ние трябва да търсим и да градим върху Неговата победа и върху това, което Той гради. Ако гледаме това, което Той прави винаги ще бъдем насърчени, и винаги ще се радваме. Ако гледаме на себе си, винаги ще бъдем депресирани. Не отивай там отново. Това е отклонение от този път. Това е, което ме откъсна от моята цел, и това ще откъсне всеки, който пада в него“, продължи натъртено Гласът.

„Разбирам, но какво ще кажеш за самооценката? Не написа ли Павел, че трябва да изпитваме себе си, за да сме сигурни, че сме във вярата? Не ни ли се казва да съдим себе си, за да не бъдем осъдени?“ попитах аз.

Пътят

„Има място за това да пазиш сърцето си и да бдиш за душата си, но кое оценяване за себе си искаш, твоего или това на Святия Дух?“

„На Святия Дух, разбира се“, отговорих аз.

„Има много неща, които са очевидни, че трябва да можем да съдим лесно за себе си. Това, което можем да правим се очаква да го правим. Дълбоките неща трябва да ги оставим на Святия Дух. Това, което зрелите се научават е да търсят осъждането на Святия Дух, да искат Неговата корекция, и да станат дори почувствителни към Него. Както е написал Соломон, мъдрият обича поправление. Мъдрите вземат корекцията като доказателство за Божията любов към тях, а не като доказателство за отхвърляне.

„Самосъжалението, в което се хлъзгаш понякога, и в което аз се спънах, се корени в отхвърляне. Отхвърлянето е смъртен грях, понеже е основна измама. Твоя Бог никога няма да те отхвърли. Той никога няма да те остави или да те забрави. Това е истината, която никога не трябва да оставяш“.

Вървахме мълчаливо известно време. Чувствах се така сякаш съм минал през освобождение. Знаех всичко, което той каза, и съм поучавал много за това. Обаче, знаех, че съм много близко до това да падна, понеже се бях отклонил от някои от истините, за които бях толкова твърд в моите поучения. Мислех си за това как апостол Павел каза на Тимотей да внимава на поученията си, и как аз се нуждаех да правя същото. Дори и да не бях се върнал назад по този път, много вероятно се бях спънал точно както Илия. Завърших безполезен за Божиите цели, а може би и дори противоположавяйки им се. Бях залят от Божията благодат.

След известно време, Гласът продължи своите инструкции.

„Планината скоро ще бъде фокусът на цялата земя“, започна той. „Скоро, всички, които не я градят, ще се стремят да я унищожат. Планината на дома на Господа скоро ще предизвика всички на земята. Последната битка е близо и планината ще бъде бойното поле. Ти трябва да водиш всички, които идват по този път до планината. Те трябва да открият своето място на нея. Това е как ще помогнеш да се подготви пътя за Господа“.

„Аз съм водил битки през целия си живот“, предложих аз. „Повечето от тях са били с мен самия, както ти отново ми помогна да видя. Предпочитам повече да се боря за планината. Битката на планината беше трудна. Изкачването беше трудно. Да видя това, което беше в сърцевината ѝ, беше трудно, но това също беше най-доброто време в живота ми. Толкова се радвам да се върна!“

„Битките, които си водил със себе си, също са били важни. Ако не беше водил тези битки, нямаше да си тук сега“, обясни Гласът.

Пътят продължаваше да става все по-широк, докато вървахме. Тъкмо щях да питам за това, когато излязохме от гората на открито. Пред нас имаше едно крайбрежие, и един голям луксозен круизен кораб стоварваше пасажери наблизко. Мястото ми се стори познато и тогава го разпознах като същото място, от което преди влязох в пустинята.

„Какво правим отново тук?“ попитах аз. „Мислех, че сме по пътя за планината?“

„Това е пътят за планината“, каза Гласът, посочвайки към мястото, където бях влязъл преди.

„Знам, но вече съм минавал през тази част то пустинята, и със сигурност не искам да мина през нея отново. Не се ли въртим просто в един голям кръг? Да не би да съм се провалил на изпита в пустинята и да трябва отново да мина през нея?“

„Не се провали. Това е следващият изпит, и той е по-голям. Не можеш да продължиш по-нататък докато не доведеш други там, до където си стигнал“.

„Така че трябва да мина през същите изпитания отново?“

„Да, но те ще бъдат много по-лесни за теб този път, въпреки че пътуването може би ще бъде по-трудно сега“.

„Как изпитанията ще бъдат по-лесни, а пътуването по-трудно?“ попитах аз.

„Ще бъде по-лесно, защото ти няма да забравяш да пиеш от живата вода. Ще бъде по-трудно, понеже тези ще трябва да бъдат с тебе“, каза Гласът, докато сочеше към тези, които слизаха от кораба.

Обърнах, за да задам на Гласа още един въпрос, но той си беше тръгнал. Докато стоях там гледайки хората, които слизаха, един служител на кораба тръгна към мен, следван от няколко дузини хора.

„Ние сме готови да вървим“, каза младият офицер.

ГЛАВА ТРЕТА – ИЗБОРЪТ

Погледнах към младия служител и след това към всичките други пасажери. Имаше стотици на брега и аз допуснах, че имаше още няколко хиляди в кораба.

„Каза, че сте готови да вървите. Къде сте готови да вървите?“ попитах аз младия служител, който изглежда, че представляваше групата.

„Ние отиваме на същото място, което всеки временно пребиваващ (или странник) е търсил – града, който Бог строи“.

„Откъде ме познавате и защо си мислите, че аз мога да ви заведа там?“ попитах аз.

„Ние знаем кой си ти и ни беше казано, че знаеш пътя, който ще ни заведе там“, каза един от пасажерите.

„Това ли са единствените, които идват?“ попитах аз.

„Останалите казаха, че ще дойдат по-късно“, отговори друг.

„Може да няма по-късно“, казах аз. „Времето се скъсява“.

„Аз им казах това, но те не ми вярват“, каза младият служител.

„А капитанът на кораба? Не им ли каза и той?“

„Г-не, аз не мисля, че той вярва, че времето е близо“, каза младият служител, с явното съгласие на тези, които го следваха.

„Какво ще правят те?“ попитах аз. „Къде отиват сега?“

„Те казаха, че имат всичко, от което се нуждаят. Ако не останат тук, те могат просто да пътуват нагоре-надолу по брега, което е това, което сме правили дълго време“, добави друг от пасажерите.

Казах на групата да навлезе в гората по близката пътека и че аз ще се присъединя към тях скоро. Знаех, че беше важно за тях да тръгнат веднага, и че ако се застоят дълго на това място, могат да бъдат изкушени да се върнат на кораба. После помолих младия служител да ме заведе при капитана, за да мога да говоря с него, което той се съгласи да направи.

Когато се качихме на кораба, аз бях в благоговение от това, колко красив беше той. Всичко беше замислено за комфорт и разкош. Имаше голямо събрание в центъра на кораба, което можех да чувам да отеква навсякъде. Музиката беше красива.

„Трябва да имате страхотна озвучителна система на този кораб“, изкоментирах аз, обръщайки се към младият служител.

„Само най-доброто. Всичко е произведение на изкуството“, отговори той.

„И кабините ли са толкова добри колкото общите места?“ попитах аз.

„Някои са дори по-добри. Трябва да видиш къде живеят лидерите. Те казват, че трябва да имат такива места, за да впечатлят и забавляват всички величия, които ни посещават. Имаме много знаменити хора, които идват и заминават“, добави младият служител. „На мен ми беше предложено великолепно място, ако остана“.

„Не беше ли изкушен да го приемеш?“ попитах аз.

„Бях много изкушен. Дори връщането тука не е лесно“, отговори той.

„Спомни си, че Бог не ни изкушава. Ако това е изкушени, трябва да му се съпротивим“, казах аз, обезпокоен, че не трябваше да го връщам в тази ситуация, но знаейки, че трябваше да говоря с капитана.

„не се безпокой за мен“, отговори младият служител. „Не мога да изоставя тези, които отиват на планината. Обичам ги повече отколкото обичам този кораб“.

Когато стигнахме до покоите на капитана, аз не можех да направя нищо друго, освен да се чудя на неговия разкош. Той ни очакваше, за да ни въведе, и имаше готови закуски. Заклучих, че е бил известен, че идвам, когато минах през служителя на палубата. Той наистина изглеждаше радостен да ме види. След като си разменихме поздрави и някои новини за няколко общи познати, аз преминах направо на въпроса.

„Капитане, за мен е чест, че си ми се доверил с някои от твоите хора, които да вода в тази мисия“, започнах аз.

„Много се радвам да ги вземеш. Всички те са страхотни хора и аз мисля, че ще им бъде много добре с теб“, отговори капитанът.

„Няколкото минути, които прекарах с тях, ми показаха, че всички те са много добре подготвени. Но аз се интересувам за другите тук. Времето е кратко. Онези, които скоро не предприемат това пътуване, може никога да нямат шанса да го направят. Това може да е последният призив“, заявих аз.

„Оценявам твоята ревност“, отговори капитанът, „но хората са казвали това поколения наред. Всъщност всяко, мисля че всяко поколение е чувствало същото нещо и въпреки това времето продължава да си върви“.

„Дори и да ни остава много време, ние нямаме никакво време за прахосване. Битките между светлината и тъмнината се увеличават и последната битка очевидно е близо. Ние трябва да стигнем до планината на Господа с колкото се може повече хора“, настоях аз.

„Със сигурност има големи битки за водене“, отговори капитанът. „Ние оценяваме всички, които се сражават в тях, и правим, каквото можем, за да ги поддържаме. Аз също съм се сражавал в няколко, но точно сега ние сме научени как да просперираме. Ние трябва да бъдем покорни на нашия призив. Това е нашата част сега, и с нашето проспериране, можем да помогнем в поддръжката на тези, които отиват на тези мисии“.

Разкошът и лукса бяха умопомрачаващи. Всичко, което капитанът каза, изглеждаше толкова основателно. Собствените ми думи изглеждаха празни и нереални на един такъв страхотен кораб. След трудното време, което току-що бях издържал, изкушението просто да спра и да релаксирам на този кораб за малко беше много силно. Капитанът изглежда усети увеличаваща ми се слабост и продължи:

„Отдавана научих, че ще трябва да освободиш тези, които са решени да направят пътуването, на което ги вземаш. Ако не отидат, те ще завършат сеейки разногласие тука. Всички те са много добри хора, обаче, и аз ти благодаря, че си ги взел.

„Преди да тръгнеш“, каза капитанът, хващайки ръката ми в приятелски жест: „сигурен ли си, че не трябва да постоиш тука за малко? Аз имам перфектна

Пътят

позиция за теб. Няма по-добро място, където да бъдеш изцелен от твоите рани и от трудното време, през което си минал от тука“.

Не си спомням да съм бил толкова изкушаван в живота си. Знаех, че ако дори си отворя устата за да споря с капитана, щях да завърша, оставайки. Просто поклатих главата си и тръгнах колкото се може по-бързо.

Младият служител беше точно зад мен. Чувствах се поразен. Не само че не можах да пробия атмосферата на този кораб и да предупредя тези, които бяха на него, но тя почти ме завладя. Аз се бях за живота си като кутренце с подвита опашка.

Когато прекосихме брега, аз се обърнах към младия офицер: „Какво те накара да оставиш такава удобна позиция и да се насочиш към пустиня като тази?“

„Не искам да бъда негативен или непочтителен към моя капитан“, отговори младият служител. „Той ме е научил толкова много и ми е дал толкова много, но всичко, за което говорехме, беше пари и боклуци. Аз съм се подписал да служа на Господа, а не да ставам богат. Това може да е това, за което те са призвани, но не е това, за което аз съм призван“.

Аз се чудех на младия човек, че е толкова решителен относно нещо, в което аз бях толкова слаб. Докато вървахме той продължи:

„Колкото и страхотно да е било, докато бях на този кораб, сърцето ми беше празно и аз ставах все по-празен. Видях добри хора да се понасят по течението, започвайки да правят неща, които не трябва да се правят. Знаех, че ако не напусна този кораб много скоро, никога няма да го направя. Тогава щях да живея живот на компромис и поражение. Мисля, че това беше последният ми призив, без значение от това, колко време му остава на света“.

„Знаеш, че оставяш този разкош и комфорт заради големи трудности, нали?“ попитах аз.

„Да, знам това. Може да е по-трудно, отколкото си мисля, но аз съм чел класиките, великите посланици на Господа през историята. Всички те са живели много различен живот от този, който ние живеем на този кораб. Колкото повече четях за живота на великите светии, толкова повече поставях под съмнение всичко, което правехме и учехме. Не можех да го търпя повече. Капитанът беше прав. Аз щях да причиня разногласие, ако бях останал. Трябваше да предприема това пътуване, иначе никога нямаше да имам мир“, заяви младият офицер.

„Ти си направил правилното нещо“, казах аз, „но ще бъде трудно. Какво ще кажеш за хората, които те последваха, знаят ли в какво се вълечат?“

„Всички те са част от една група, която ние започнахме, наречена ‘Обществото на Бонхофър’“ – каза младият служител.

„Мисля, че това говори достатъчно“, отговорих аз, докато навлизахме в пустинята. Забелязах, че той дори не се обърна към кораба.

Младият служител и аз не бяхме отишли много далеч, когато стана твърде тъмно, за да продължим. Открихме поток от жива вода наблизко, освежихме се и заспахме. Когато се събудихме, пихме от потока, помолихме се и после продължихме надолу по пътя с бързо темпо. Отне ни повече, отколкото очаквах, да настигнем групата от кризния кораб, която беше тръгнала преди нас.

Групата не само беше напреднала, но тя не се беше отклонила от пътя. Никой не се скиташе сам и не се беше загубил. Аз не се бях справил толкова добре, когато бях сам и бях впечатлен от тях. Бях облекчен от това, че това изглеждаш, че е група, която не се нуждаеше от микроруправление.

Пътят

Когато настигнахме групата, хората бяха изтощени, но весели. Попитах дали са намерили вода или храна. Един интелигентно изглеждащ човек на средна възраст с дизайнерски подстригана коса каза, че не са намерили. Те бяха жадни, може би повече жадни, отколкото някога преди са били. Знаех, че това ще бъде добре за тях. Сега те истински щяха да оценят живата вода.

Аз попитах човека, който ми отговори, за името му. Той ми каза само първото си име, Уилям. После го попитах дали е женен. Той каза, че вече не е женен, и допълни, че жена му го е напуснала. Аз изразих моето съчувствие и после попитах дали това е причината да тръгне на това пътуване. Неговият отговор беше осветяващ.

„Не бих казал, че нейното напускане няма нищо общо с това“, отговори той, „но мисля, че тя ме напусна повече, защото бях изгубил видението си и целта си, а не толкова заради друг мъж. Животът ми беше станал празен и аз бях станал мрачен. Не я обвинявам за това, че ме напусна. Дори аз не харесвах себе си докато не открих тази група“.

„И така, как научи за този път?“ попитах аз.

„Някой от тези видя колко празен и самотен бях и ме покани да дойда в тяхното малко общение. По това време аз бях толкова отчаян, че бих пробвал всичко, така че отидох. Те говореха за сънищата, които някои имали за една планина, която била като планината на Господа. Те вярваха, че ние сме призовани за тази планина. В началото си мислех, че всичко това са глупости, но имаше повече живот в техните глупости, отколкото бях преживявал от дълго време, така че продължих да ходя на събранията. Накрая реших, че би било по-добре да умра, търсейки тази планина, отколкото да живея по начина, по който бях живял. Аз бях хванат в тяхното видение. Може да е глупаво, но аз отново имам надежда, каквато не съм имал от години. Сега знам, че най-голямото богатство, което някога мога да открия, е целта, и сега, когато я имам, по-скоро бих умрял, отколкото да я изгубя отново“.

Аз разучих групата и бих могъл да кажа, че Уилям беше много по-различен от останалите. Той очевидно не беше просто професионалист, но вероятно голям реализатор. Усецайки, че има да каже нещо повече аз го помолих да продължи, така че той го направи:

„Аз също започнах да обичам тези хора като мое собствено семейство. Имал съм президенти и много велики и мощни хора, които са търсили моя съвет, но аз съм търсил съвета на тези хора тук. Никога не съм откривал сърце, величие на духа или мъдрост като тази, която открих в тези хора. Предпочитам по-скоро да съм в тяхното общение отколкото с някой от великите в този свят. По-скоро бих бил в тази пустиня с тях, търсейки тази планина, за която те говорят, отколкото да живея в някой палат“.

Другите гледаха Уилям така, сякаш никога преди не бяха чували това от него, така че аз попитах колко добре познават Уилям. Някои казаха, че знаят, че жена му го е напуснала, но това е всичко. Той очевидно е бил много тих в тяхното общение, но сега се отваряше. Това беше един позитивен знак. Те вече се свързваха на ново ниво.

Аз помолих Уилям да избере няколко разузнавача, за да ги изпратим по двойки в различни посоки, за да търсят вода. Аз ги инструктирах да не отиват на по-далечно разстояние от един вик от мястото, където бяхме. Те бързо намериха вода. Тя беше толкова близо, както Гласът каза, че винаги ще бъде.

Пътят

След като всички утолиха жаждата си, аз събрах групата, за да им дам кратко изложение на нашето пътуване. Те бяха съсредоточени, фокусирани и почти прашаха от енергия. Ефектът от водата беше очевиден.

„Аз се върнах обратно, за да видя вашия капитан и кораба“, започнах аз. „Впечатлен съм, че можете да оставите всичко това, за да се отправите към тази пустиня. Ние чухме причините на Уилям да направи това, но аз искам да чуя от някой от вас защо сте направили това“.

Една от по-възрастните жени заговори: „Не сме имали тази вода от дълго време. Само една глътка си заслужава да оставим всичко това“.

Останалите се съгласиха.

„Това е живата вода“, казах аз. „Вие сте прави. Няма съкровище на земята, което може да се сравни с нея. Все още съм впечатлен, че бихте оставили всичко, което имате, без да знаете действително какво ще откриете. Вие вече сте велики светии в моята книга“.

„Да оставим всичко, за да се насочим в неизвестното, изисква голяма вяра, но е нужна необикновена вяра да оставиш всичко, което правиш, за да извършиш това пътешествие“, каза някой зад мен. Аз се обърнах, за да видя Гласа.

„Кой си ти?“ попита един от групата.

Той не отговори, а кимна към мен да продължа. Той беше с такава невпечатляващо, ненатрапчиво поведение, че аз бързо привлякох отново вниманието им.

„Не мисля, че някога съм виждал такъв лукс и комфорт както на кораба, който сте напуснали. Това че сте оставили толкова много, е голяма жертва, а жертвата е това, което ще ви преведе през пустинята към вашата дестинация. Планината е реална. Аз съм бил там. Никога не сте виждали такава слава, каквато ще видите на тази планина, но също така не сте виждали и такава битка и конфликт, каквито ще преживеете тук.“

„Това няма да бъде лесно пътуване, но ще си струва. Това, че сте имали, което е нужно, за да започнете, означава също, че имате и това, което е нужно, за да финализирате, ако не се отклоните от пътя. Има много капани, всички от които са предназначени да ни изкарат от пътя. Има много капани предназначени да ни изкарат от пътя. Някои са измамни, и всички са съблазнителни, но всички те ще доведат до това да бъдете толкова изгубени, че да ви бъде трудно да намерите отново пътя.“

„Тази пустиня е враждебна към нас по всякакъв начин. Тя е опасна и мнозина не издържат, минавайки през нея. Вероятно сега ще срещнете най-големите изпитания, които някога сте срещали в една околна среда, която се опитва по всякакъв възможен начин да ви спре. Знам, че сте се нарекли ‘Обществото на Бонхофър.’ Това е подходящо, защото ще трябва да използвате смелостта и фокуса, което той е имал за това пътуване“.

Една млада дама заговори: „Ние няма да се върнем лесно назад. Всички ние сме преживели какво е да се живее без голяма цел. По-добре е да умрем, както е умрял Бонхофър, отколкото да не ходим по пътя, по който сме призвани да ходим. Смъртта не е най-лошото нещо, което може да ни се случи“.

„Как е името ти?“ попитах аз.

„Мери“.

Когато тя говореше, аз можех да кажа, че мнозина гледаха Мери с обич и уважение, въпреки че тя беше толкова млада, може би в началото на 20-те. После някой друг в групата каза:

„Мери има двойна порция любопитство“, което другите бързо потвърдиха със своите смехове. Мери изглежда не ги забеляза.

„И така, Мери има много въпроси, които карат всеки един да търси отговори. Добре, ние се нуждаем от това“, казах аз.

„Това че сте тука означава, че сте чули призива, и сте взели решение да му се покорите. Това е едно от най-важните решения, което някога сте вземали. Както Бонхофър веднъж написал: ‘Когато Господ призовава някой човек, Той го кани да дойде и да умре’. Скоро ще преживеете истината на това, но също така ще познаете истината на това, което Господ каза, че ако загубим живота си заради Него, ще го намерим. Ще умираме всеки ден, но сега сте в най-великото приключение, което човек може да има в този живот“.

И така, пътуването започна.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА – ПЪТЯТ

Мери имаше въпроси, понеже искаше отговори. Тя не търсеше просто внимание. Всъщност, тя беше толкова уверена, че мога да кажа, че нямаше нужда нито искаше вниманието или уважението, които другите ѝ даваха. Тя искаше истината. Също така можех да усетя, че щях да бъда подложен на нейните изпити, за да види дали съм квалифициран да бъда техен лидер. Това ми беше интересно, понеже когато ги срещнах на брега те някак си знаеха, че аз трябваше да бъда техен лидер.

„Изглежда, че сте добре подготвени за това пътуване“, казах аз на групата.

„Аз успях да мина през тази част от пустинята и искам да споделя с вас как го направих. Не направих всичко правилно, и някои от нещата, които направих не искаме да ги повтаряме, но мисля, че можем да се научим от тях, така че да не правим тези грешки отново. Целта ми е да ви преведа през тази част колкото се може по-бързо и по-безопасно, докато научаваме всичко, заради което сме тук.“

„Мисля, че едно от нещата, които ми помогнаха най-много беше да считам себе си за мъртъв. Не само реших да взема кръста си и да умра за собствените си желания и дори нуждите си, аз считах, че всеки ден ще бъде последният ми, и най-вероятно ще умра през този ден. През последните няколко дни не трябваше да си представям това, наистина си мислех, че смъртта е вероятна, пътуването беше станало толкова трудно“.

„Това е малко мелодраматично, нали?“ отбеляза някой отзад.

„Мисля, че можеше да е, ако не беше истина“. Отговорих аз. „Има полза от това. Както казах, вероятно занапред ще преживеем неща, които ще ни накарат да си мислим, че това наистина ще е последният ни час в този живот. Да се считаме вече за мъртви за този свят прави по-лесно да се изправим пред това. Ако живеем или умрем, ние принадлежим на Господа. Ако страхът от смъртта започне да ни контролира няма да успеем да преминем.“

„Има и друг начин, по който това може да ни помогне. Когато считате, че всеки ден може да бъде последният ви, това носи един фокус в живота ви, така че вие живеете повече всеки ден отколкото може би някога преди. Това ни дава способност да извлечем максимума от всеки ден, което е една от целите на пустинята. Когато сме заплашени със смърт, ние започваме да живеем както никога преди“.

Докато проучвах групата, аз бях насърчен от това как слушаха толкова внимателно. Изкуството да се слуша е станало рядкост в наше време, но тази група беше различна. Знаех, че живата вода имаше да прави много за тяхната настояща

умствена острота, но те изглеждаха изключително чисти и решени за това пътуване. Гласът се наведе и ми прошепна:

„Видението е това, което виждате. Те нямаше да бъдат войници, ако не бяха хора на изключително видение. Това им помага да им даде техния фокус. Трябва да имате необикновено видение, за да можете дори да чуете призива да дойдете тука“.

Тъй като Илия ми кимна да продължа, аз го направих:

„Ако ходим в страх, почти сигурно ще паднем. Ние ще се нуждаем от повече вяра и повече от Божия мир в нашите сърца заради предстоящите битки. Страхът ще ни накара да вземем погрешните решения. Ако вече сме мъртви за този свят, какво може да ни направи светът? Един мъртъв човек няма от какво да се страхува. Ако наистина сме умрели с Христос, ще бъдем възкресени с Него, така че не трябва да се страхуваме, дори от смъртта. Трябва да живеем чрез вяра и да бъдем водени от вяра, а не от страх, за да стоим на правилния път.“

„Аз не исках да умра, но когато умрях за собствения си живот започнах да живея истински. Когато свалих фокуса си от себе си, от моите нужди, и го сложих на това, което се предполагаше да науча, аз започнах да ценя високо всеки ден като дарът, който си е. Счетете себе си за мъртви сега и ще ви бъде по-лесно. Онези, които живеят по този начин са най-свободните от всички хора. Този, който е мъртъв не се нуждае от нищо. Както един велик светия някога е казал: ‘Който стои без да се нуждае от нещо, не може да бъде вързан от нищо’.“

„Онези, които умират ежедневно са тези, които са най-живите. Тази жива вода е най-сладката за тях и най-моцната. Смъртта е пътя към истинския живот, и умирайки за себе си е начина, по който стоим на пътя на живота.“

„Има още една много важна причина, поради която трябва да считаме себе си за мъртви. Това е заповедта на Господа за Неговите ученици. Когато Той каза, че ако се стремим да спасим живота си, ще го изгубим, но ако го изгубим заради Него, ще го намерим, Той ни даваше един от най-великите ключове за истинския живот. Ние полагаме живота си за Него, понеже Той заслужава това посвещение. Той заслужава хора, които ще бъдат покорни във всичко, а това е основно, за да бъдете Негов ученик“.

След миг някой в групата попита: „Кой е твоят приятел?“

Аз се обърнах и погледнах Гласа. Видях го да си разклаща главата толкова лекичко, че вероятно бях единственият, който можеше да го забележи, но знаех, че още не можех да им кажа.

„Той е и ваш приятел“, отговорих аз. „Ние ще видим повече от него и вие ще го познаете по-добре на правилното време. Аз трябва да поговоря с него насаме за малко, а сега е време за вас да продължите да вървите. Аз ще ви настигна скоро“.

При тези думи групата тръгна. След като бяха излезли от обсега на чуване, Гласът започна:

„Дошъл съм да ти кажа за Уилям и Мери. Всеки, който е успял да стигне толкова далеч в този път, е човек с изключителна вяра и видение, но тези двамата са сред най-изключителните, които съм виждал по този път от дълго време. Беше ми казано, че има и други като тях в тази група. Те също така ще бъдат най-големите ти изпитания. Помни, че те заслужават това, което накрая ще станат. Изпратен съм да те предупредя за едно изпитание, което ще дойде чрез Мери, което може да изложи на опасност цялата ти група“.

„Какво изпитание?“ попитах аз.

„Не е това, което си мислиш. Тя знае много добре как да използва красотата си. Светът я е научил на това още като млада, но то не е главното изпитание,

което ще срещнеш с нея. Мери има въпроси, на които ти трябва да отговориш. Това са въпроси, за които почти всеки мисли, но много малко ги считат за толкова важни, като нея. Това са важни въпроси и трябва да им бъде отговорено, не само заради нея, а заради всички, които са с теб“.

„Ще им отговориш ли?“ попитах аз.

„Не. Ти ще го направиш“.

„Аз имам ли отговорите? Дори не знам какви са въпросите“.

„Една от причините защо беше избран да водиш тази група е, понеже ти имаше същите въпроси някога, и ти продължи да ги задаваш, докато не откри отговорите. Това, което е важно не е просто да дадеш правилните отговори на въпросите на Мери, а как ще ги отговориш“.

При това Гласът ме погледна строго в очите, кимна и тръгна да си ходи.

„Знаеш ли въпросите?“ извиках след него аз. „Кажми ми как да отговоря, ако това е толкова важно“.

„С мъдрост и търпение“, отговори Гласът, точно преди да изчезне сред дърветата.

Вървах бързо, за да настигна групата. Този път те не бяха отишли толкова далеч, колкото очаквах. Това че Уилям беше разкрил живота си, изглежда беше накарало и другите да го направят. Почти всички вървяха някак небрежно, докато споделяха своите истории един с друг. Усетих, че това беше здравословно, така че забавих малко крачката, като реших да стоя зад тях и да оставя това да продължава. Не мина дълго, когато те ме забелязаха.

„ОК. Ти трябва да ни кажеш кой е приятелят ти“, поиска един от тях.

„Доверете ми се, вие ще го опознаете много добре, преди да излезем оттук, но още не е време да говорим за него“, казах аз, толкова категорично, колкото можах, опитвайки се да спра други въпроси за него. Това не проработи.

„Това не беше Господ, нали?“ съгласи се една възрастна дама.

„Не“, уверих я аз.

„Ангел ли беше?“ попита друг.

„Неприятно ми е, че трябва да ви разочаровам, но не беше ангел. Ще ви кажа, колкото мога, на правилното време, ако той самият не го направи“, казах аз толкова категорично, колкото можех, без да бъда груб.

„Слушах разговора ви, докато ви застигах. Една от важните цели на тази пустиня е да изкове най-страхотното общение, което можем да имаме на земята – *койнония*“.

„Какво е това?“ попита Уилям.

„Това е гръцката дума използвана в Библията за взаимоотношение или общение, което означава общо единство. Обаче, това е много повече от взаимоотношенията или приятелствата, които имаме в този свят. *Койнония* е свързване заедно, както частите на нашето тяло в едно обособено, страхотно единство, което е неразделимо. Това означава толкова дълбоко свързване, че ако го разделим ще бъде като да отрежем някоя част от тялото си. Ще трябва да станем това слепване заради това, в което навлизаме. Ще загинем в тази пустиня без това.

„Колкото и жизнено важно да е това, то не е нещо, което просто можем да произведем. Можем да спомогнем на процеса като помним, че трябва да имаме това, и затова, да отказваме да позволяваме на каквото и да е да ни разделя. Обаче, има две основни неща, които ще ни изковат заедно както трябва да бъдем. Първото ще бъде процесът да преживеем тази пустиня заедно. Второто, и даже най-важното, е да растем в нашата любов към Господа толкова много, че да Го обичаме повече от собствения си живот. Тогава, винаги ще се отнасяме дори към

най-малките от Неговите хора както бихме се отнасяли към Него, знаейки колко е важно това за Него.

„Тези са нещата, които водят до *койнония*. Както ни се казва в 1 Йоан 1:7: *‘Ако пребъдваме в светлината както Той е в светлината, имаме койнония и кръвта на Исус ще ни очисти от всеки грях’*. Писано е, че *‘животът е в кръвта’*, и ние трябва да имаме *койнония*, за да тече живота на Христос през тялото Му, точно както частите на нашето тяло трябва да бъдат всички свързани, за да може даващата живот кръв да тече през тях.

„За да бъдете толкова близки колкото сте трябва да сте започнали да вкусвате това във вашите малки групи на кораба. Вече е имало такава връзка, така че всички, които са я преживели на кораба са дошли на това пътуване. Това място ще ви направи да се свържете още по-дълбоко. Ценете тези времена. Никога не ги вземайте за даденост. Такова преживяване е станало рядкост в християнството, но то е съществено, за да се изяви пълнотата на Христос чрез Неговите хора“.

„Това не е толкова лошо място, но не мисля, че искам да ходя на място като това сам. Защо си вървял сам?“ попита един от тях.

„Не можех да намеря никого по това време, който да дойде с мен. Това е причината защо ми беше толкова по-трудно, отколкото трябва да бъде, и защо не можах да отида много далеч“, признах аз.

„Какво имаш предвид с това, че не си отишъл много далеч? Аз мислех, че ти си минавал през тази пустиня преди“, проговори Мери.

„Аз съм бил на планината преди, но стигнах до там по различен път. Макар че, всъщност съм минавал през доста пустини, но тази е различна. Всички останали изглежда просто са били обучение за тази. Изминах само част от пътя преди да бях върнат в началото, за да ви помогна“.

„Това трябва да е било трудно“, каза някой. „Да трябва да се върнеш и да ни вземеш, след като вече си минал през част от това“.

„В началото беше обезсърчаващо, но вече съм благодарен. Аз може да се нуждая от вас повече, отколкото вие се нуждаете от мен. Ние се нуждаем един от друг и винаги ще бъде по-лесно с други“, започнах аз. „Взаимоотношението и приключението, което ще имаме тук, ще направи дори животът на луксозния круизен кораб да изглежда отегчителен и незначителен“.

Тогава един глас, който не разпознах, започна да говори зад мен:

„Силните мъже на Израел, които служеха на цар Давид бяха оформени в братството, което станаха чрез изпитанията, през които минаха заедно. Вие също сте оформяни в братството на войните, които сте призвани да бъдете в тази пустиня“.

Аз се обърнах да видя кой говореше, но не го познах. Беше млад мъж, който изглеждаше около шестнадесет годишен.

„Това е добро разбиране“, казах аз. „А кой може да си ти?“ попитах.

„Името ми е Марк. Беше ми казано, че ще намеря една група от велики войни по този път и че трябва да се присъединя към вас“.

„Аз не бих ни нарекъл все още такива“, отговорих аз, „но мисля, че сме войни в развитие“.

„Вие трябва да сте тези, които търся, защото тук е, където ми беше казано, че ще ви намеря. Мога ли да се присъединя към вас?“

„Изглежда, че всички незабавно се съгласиха с: „Разбира се, че можеш...“ „Направи го...“ „Радваме се да бъдеш с нас...“ Тогава започнаха представянията. Марк можеше да не изглежда много изключителен, но той имаше необикновено присъствие и поведение на отлежал ветеран, въпреки че беше толкова млад.

Посрещането, което получи, беше топло, но човек може да имаш чувството, че ако беше посрещнат със съпротива, той щеше да се чувства също толкова удобно.

„Бил ли си на планината?“ попитах Марк.

„Не, но съм се сражавал в много битки и това е целта на живота ми да стигна до планината“, отговори той. После ме погледна и каза: „Г-не, аз ви прекъснах. Съжалявам. Моля ви продължете“.

„Това беше едно добро прекъсване“, отговорих аз, „и добър пример за това, за което говорех. Казвах им за това как срещането на изпитанията занаят заедно ще ни изкове в братството, което сме призовани да бъдем. Твоят пример с цар Давид и неговите силни мъже беше перфектен. Има ли нещо повече, което можеш да ни кажеш за това?“ попитах аз.

„Тези, които никога не са вкушали това общение, не могат да го разберат, но спойките, изковани в битка и злополучие, са като нищо друго“, започна Марк.

„Ти си доста млад, но говориш сякаш вече си преживял това. Разкажи ни малко за себе си“, казах аз.

„Млад съм, но съм имал голям опит. Аз съм опитал този вид взаимоотношение. Трима приятели и аз решихме, когато бяхме на 12, че ще бъдем най-добрите ученици, които Господ някога е имал. Съпротивата, която получихме от почти всички, включително нашите учители, родителите и дори пастира ни изненада и дълбоко ни нарани, но ние бяхме решени да спазим клетвата си.

„Когато започнахме да имаме видения и сънища, предимно за планината на Господа, ние глупаво се опитахме да ги споделим с другите. Те не бяха готови. Бяхме разделени един от друг, изследвани от психиатри и накрая изпратени в различни училища пансион за проблемни младежи. Въпреки че бяхме разделени по този начин ние можехме да поддържаме връзка. Очаквам да ги срещна или в това пътуване или на планината“.

„Как се измъкна от училището?“ попитах аз.

„Повечето бяха в тези училища заради криминални престъпления, наркотици или понеже са били в банди. Те не ме приеха много добре, но аз реших да държа моята клетва да бъда най-добрият ученик на Христос, който можех да бъда. Трябваше да избягам или не мисля, че щях да живея много дълго. Тогава ми беше казано, че ще ви намеря тук“.

„Кой ти каза това?“ попита някой в групата.

Марк ме погледна сякаш се нуждаеше от моето позволение да отговори на този въпрос. Аз му кимнах да продължи.

„Един ангел ми каза на сън“, отговори Марк.

Имаше тишина за един продължителен миг, преди Мери да проговори:

„И така ти си видял ангел? Какво друго ти каза той?“ попита Мери.

„Говори ми за някои от вас“, започна Марк. „Твоето име Мери ли е? Ти трябва да си. Няма никой друг тук, който да отговаря на твоето описание“.

Всички млъкнаха за момент, докато се опитваха да си спомнят дали някой я е нарекъл „Мери“, откакто Марк се беше присъединил към тях. Всички бяха напълно сигурни, че не са, когато Мери продължи:

„И какво ти каза този ангел за мен?“

„Че имаш много въпроси. Повечето са добри и ще ти бъдат дадени отговори на тях, но някои са от скептицизъм, които могат да те отклонят, ако станеш нетърпелива или арогантна“, каза Марк, гледайки Мери право в очите.

Пътят

Мери и всички други знаеха, че Марк не може да знае това просто от срещата си с тях. Това беше точно това, което Мери се нуждаеше да чуе. След още един дълъг миг някой друг попита:

„Каза ли ти той нещо за някой от останалите от нас?“

„Каза ми“, отговори Марк. „Аз съм си го записал и мога да го споделя с вас. Някои от тези неща са лични мисли и аз не искам да карам никой да се чувства неловко. За повечето от нещата по-скоро ще чакам, докато дойде правилното време. Има един човек тук, за когото всички трябва да знаете, и мисля, че ще е добре да споделя какво ми беше показано за него“, каза Марк, като ме погледна, за да види дали може да продължи.

„Моля, направи го“, казах аз.

„Има някой тук, който е познавал много велики лидери, дори световни лидери. Сега той вижда себе си като провал, а не като лидер. Той е имал някои провали, особено във взаимоотношенията, но той не е провал. Той ще бъде велик лидер на планината. Той ще помогне на много други да станат лидери и да избегнат провалите, през които той е минал. В тази група, той ще бъде като компас за нас. Ще бъде използван да ни преведе през някои големи трудности в тази пустиня и ще ни помогне да продължим да ходим в правилната посока. Трябва да му кажа, че Господ никога не е бил разочарован от него и че неговото бъдеще е светло“.

Всички гледаха към Уилям, който имаше сълзи, стичащи се по лицето му. Всички те знаеха, че Марк не може да е знаел това и че то е дошло отгоре. След малко Мери проговори отново:

„Марк, как изглежда ангелът?“

Марк инстинктивно ме погледна сякаш питаше дали да отговори, което не изглеждаше добре на Мери. Аз обмислих колко важни каза Гласът, че ще са въпросите на Мери, и че беше важно как ще им отговоря. Докато правех пауза, Мери проговори отново:

„Защо той трябва да получава твоего разрешение, за да отговаря?“

„Не трябва“, отговорих аз, „но има някой неща, които са много чувствителни и трябва да бъдат споделени на правилното време. Аз оценявам това, че Марк има зрелостта да взема под внимание съвета на другите за това, какво да сподели“.

„Прав си“, призна Мери. „Не бях уместна. Съжалявам“.

„Мери, аз не искам да ти забранявам да задаваш въпроси“, отговорих аз. „Ти трябва да решиш дали задаваш някой от нетърпение или арогантност, както Марк те предупреди, но ти трябва да си свободна да ги задаваш.“

„Нито пък искам да забраня на Марк или на някой друг да споделяте това, което мислите, че е подходящо. Всички трябва да бъдете свободни да правите това, понеже на всички ще ви се показват неща един за друг, които не само че ще бъдат полезни, но и необходими за това пътуване.“

„Колкото за въпросите ви, казват, че единственият глупав въпрос е този, който не е зададен. Аз не съм напълно убеден в това, но въпросите посочват загриженост, така че се надявам вие и всички останали винаги да се чувствате свободни да ги задавате.“

„Също мисля, че въпросът на Мери за ангела е един от важните въпроси, за които всички ние трябва да говорим. Марк, как изглеждаше ангелът?“ попитах аз.

„Изглеждаше като младеж, може би дори на моята възраст. Мислех, че е човек докато не изчезна отпред мен“, отговори Марк, и след това ме погледна като че ли сам се нуждаеше от някакво разбиране.

Пътят

„В Писанието виждаме, че това не е необичайно преживяване за вярващите, и това ще е нещо обикновено тука. Ние често приемаме ангели, но не го осъзнаваме, понеже през повечето време те изглеждат точно като друг човек. Не съм сигурен защо правят това, но подозирам, че е за да не ни разтревожат твърде много, което би станало, ако ги видим в истинският им образ. Изглежда, че като узряваме, те започват да се явяват в истинския си образ“.

„Виждал ли си много от тях?“ попита някой.

„Виждал съм, и вие ще виждате, ако останете на този път“, продължих аз. „Те са служебни духове, които служат на наследниците на спасението. Онези, които са на това пътуване почти сигурно ще ги виждат, и при това често. Всъщност, ще бъдете изключение, ако не го правите. Това е важно да се разбере, защото е нещо, с което трябва да сме свикнали, но да не бъдем прекалено увлечени.“

„Ние трябва да почитаме ангелите като посланици на Господа, но се покланяме само на Господа. Ще имаме много време да говорим повече за това, но засега мисля, че трябва да се движим отново.“

„Марк, всички сме благодарни, че се присъедини към нас. Моля те, използвай свободата си да споделяш с всеки, каквото мислиш, че е подходящо, което ти е било показано за нас“.

Когато групата тръгна надолу по пътя, аз им казах, че ще ги настигна. Останах назад, понеже бях видял Гласа наблизо. Знаех, че нямаше да го видя, ако той не искаше да бъде видян, така че знаех, че той имаше нещо важно. Аз се приближих към него и той започна:

„Аз виждам всички, които предприемат това пътуване, но никога преди не съм виждал група като тази“, каза Гласът.

„Все още се чудя дали това е толкова добро или е лошо“, изкоментирах аз.

„Ще видим“, отговори той. „Но едно е сигурно, няма да ви бъде скучно! Ти обичаш да казваш, че можеш да умреш за много неща, но скуката няма да бъде едно от тях, но мисля, че скоро можеш да поискаш малко скука“.

„Предполагам че ще видим“, отговорих аз. „Откъде знаеш, че често използвам този коментар? Не съм го използвал в тази пустиня“.

„Аз съм само един от ‘голямата група свидетели’, които са наблюдавали развиването на тези времена и сме наблюдавали тези от вас, на които им е била дадена честта да живеят в тях. Праведниците и пророците от древността са желали да видят тези дни, и сега ги виждат. Вие живеете пред една публика, която е далеч по-голяма отколкото можете да си представите“, отговори Гласът.

„Това прибавя дори по-голяма сериозност на ситуацията“, отговорих аз.

„Ако очите ви бяха отворени както трябваше да бъдат, щяхте да видите голямото небесно войнство, което е с вас. Точно сега не можете да понесете сериозността на тези времена, но ще пораснете в ръст и виждане докато можете да го направите“, добави решително Гласът.

„Това е всичко, което мога да направя сега, за да задържа вниманието си на тази група, така че мисля, че това е много добре“, отговорих аз. „Искам да стигна до мястото, където да мога да боравя с всичко това, но с всички години и преживявания, които съм имал, аз се чувствам почти като нов вярващ, който току-що започва отначало. Знаем, че имам да уча още много“.

„Това е истина. Минал си през много неща, но има повече неща, в които да пораснеш отколкото си постигнал до сега. Това също трябва да се направи за много по-кратък период, така че ще бъде интензивно. От сега нататък, всеки ден ще се разширяваш“, каза Гласът.

„Сигурен съм, че голяма част от това разширяване ще дойде от тази група“, казах аз. „Има нещо много забележително относно тях. Трябва да ти благодаря,

че ме върна обратно при тях. Никога не съм оценявал това на времето, и никога не съм мислил, че ще бъда развълнуван да минавам през това място отново, но много се радвам да бъда с тази група. Сега знам, че за да получа пълната полза от тази пустиня, трябва да я преживея с други“.

„Това е *койнония*“, добави Гласът. „Това ни дава малко разбиране защо Господ се връща за всички нас. Аз съм преживял много от небето, но от всички Божии създания има нещо забележително и интересно относно хората. Господ обича да бъде с нас. Ангелите също. Една от най-големите привлекателности на човека е способността да има *койнония*. Ти имаш тежка работа пред теб, но тя може да си струва“.

„До тук се наслаждавам, но не мислиш, че съм призован да бъда професионален водач в пустинята, нали?“ попитах аз.

„Не, това е моята работа. Аз съм гласът в пустинята. Твоето място е на планината. Какво мислиш за въпросите на Мери?“

„Не мисля, че някой наистина беше неуместен. Мисля, че тя носи много живот с въпросите си. Тя вероятно пита това, което всички си мислят“, отговорих аз. „Бяха ли последните ‘най-големите’, които са толкова решителни, за да се справя правилно?“

„Не, дори не са близо, но ще дойдат скоро. Ти си имал само закачки досега“.

„Какви могат да бъдат тези въпроси? Мога ли да се нагодя към свободната воля на човека срещу Божия суверенитет?“

„Не, те ще бъдат много по-трудни от това“, каза Гласът, сега с много забележима усмивка. „И тя няма да приеме клишета или плитки отговори, и ти не трябва да й даваш такива. Ти трябва да отговориш на нейните въпроси. Те са важни за нея и за другите“.

„И ти не можеш да ми кажеш някой от тези въпроси, за да мога да бъда подготвен?“ попитах аз.

„Аз не знам какви са те. Само знам колко са важни и колко са важни тези хора. Аз също съм любопитен. Това ми е за първи път, да бъда изпращан втори път да предупредя някого за едно и също нещо“, каза Гласът с тежест. „Знам, че ти имаш отговори, но не мисля, че ще можеш да отговориш на всички. Това е защото ми беше казано, че съвета чака да помогне на теб и на тях. Не се колебай да питаш Господ и Той ще ти даде мъдрост“.

Тогаваш Гласът се обърна и тръгна да си ходи. Аз извиках след него: „Какво друго е толкова специално за тази група?“

Той спря, подвоуми се за момент, после се обърна и каза: „Никога не съм виждал толкова много хора в една група, които са призовани да бъдат силните, за които говори Енох. Всеки един от тези е призован да ходи в по-голяма сила, отколкото аз съм ходил. Очевидно времето сега е близо“.

Когато Гласът изчезна от погледа ми, аз започнах да вървя бавно, за да настигна групата. Искях да обработя всичко, което Гласът току-що беше казал. Ако знаех какво ме чакаше, щях да забавя още повече.

ГЛАВА ПЕТА – ИЗПИТЪТ

Когато настигнах групата, те седяха край пътя, очевидно изморени, но разговаряха един с друг. Аз се приближих бавно, за да не смуцавам дискусията им. Те споделяха собствените си истории. Когато бях забелязан, те спряха и се обърнаха към мен. Мери проговори, питайки това, което всички искаха да знаят:

„Кой е този човек?“

Пътят

„Той е гласът“, отговорих аз.
„Какъв глас?“ продължи Мери.
„Гласът на оня, който вика в пустинята“. Отговорих аз.
„Имаш предвид Илия?“ попита някой в групата.
„Да“. Отговорих аз.

Имаше дълго мълчание, докато те обмисляха това. След това Мери продължи своето разпитване:

„Ти сериозен ли си?“
„Сериозен съм“.
„Той ще се върне ли?“ попита някой друг.

„Той никога няма да бъде далеч от нас, докато сме в пустинята. Той е тук, за да подготви пътя за Господа. Главният начин, по който прави това, е, като работи с тези, които пътуват по този път“, отговорих аз, малко изненадан, че всички те ми вярваха толкова лесно. Продължих:

„Ние сме по пътя към един друг свят, една друга реалност. В този път, започваме да се учим да живеем в два свята – духовния и естествения. Това може да бъде трудно в началото, но тези два свята са създадени да бъдат свързани, да си сътрудничат по много различни начини. Човекът, който беше създаден, за да общува с Бог, Който е Дух, беше също създаден да бъде съединителят на тези два свята. Да живее в двата свята, следователно е най-естественото състояние за човека. Колкото повече можете да правите това, толкова повече ще бъдете това, което сте създадени да бъдете. Това не е неестествено, а е естественото състояние на човека когато сме освободени от последствията от падението“.

Аз огледах лицата им, за да се опитам да преценя на кого му беше трудно да разбере това, което казвах. За моя изненада, изглеждаше, че това не беше нищо ново за тях, така че аз продължих:

„Писанията не само ще оживеят за нас тук, но ние ще ги живеем. Всъщност, ние трябва да ги живеем, за да оцелеем. Те ще бъдат нашата храна. Човек не живее само с хляб, но с всяко слово, което излиза от устата на Бог. Това е сегашно време, не е минало време. Ние трябва да приемаме ежедневен хляб отгоре, Божието Слово, което е живо и идва от Него сега, в настоящето.

„Ние не можем повече просто да вярваме, че нещата, написани в Библията са истина, но истинската вяра в Библията е вярата да се преживява това, което е писано за настоящият ни живот. Няма нищо написано в Библията, което да не можем да преживеем днес, и тука ще го направим. Някои от вас вероятно ще бъдат използвани да извършат дори по-големи чудеса от това, което беше извършено в Библията. Ние сега сме във времената на ‘по-големите дела’, за които говореше Исус.

„Отново, Библията не е просто една историческа книга, на която да вярваме, тя е това, което ще живеем и храната, която ще ни поддържа всеки ден. Тя е арсеналът от оръжия, които ще използваме във всяка битка. Познаването на Библията не е просто добро нещо, което да правим, но тук тя ще означава живот или смърт.

„Тази пустиня е красива, но смъртоносна. Тя ще се опита да ви убие по всеки начин, по който може, а тя има много начини, по които може да го направи. Ако не ви убие, тя ще се помъчи да ви накара да се върнете обратно. Колкото и плашещо може да бъде, страхът ще ви води в неговите капани, така че страхът никога не трябва да става нашият водач. Трябва да се научим да не позволяваме на страха да ни контролира или да влияе на решенията ни. Трябва да използваме всеки страх, който идва върху нас като възможност да му се съпротивим и да

растем във вяра. Ще имаме възможност да правим това всеки ден, и всеки ден, в който стоим в пътя ще ставаме по-силни в Господа.

„Също така трябва да използваме всяко изпитание на объркване, за да растем в мъдрост. Всеки ден ще са необходими повече вяра и мъдрост, за да стоим в правилния път. Мъдростта идва от преживяване, на което се гледа с поучаемо сърце“.

„Колко пътища има?“ попита някой.

„Има много, и почти всички са много изкусителни и привлекателни“, отговорих аз.

„Как можем да кажем кой е правилният?“ попита някой друг.

„Няма формула. Няма ‘как да’, което можем да използваме. Ние трябва да следваме Личност, а не формула. Обаче, моят опит е бил, че правилният път винаги е изглеждал по-труден, и всъщност е бил по-труден, поне за известно време. Той никога не е изглеждал по-привлекателен, което е причината защо трябва да имаме вяра, за да го видим и да следваме Господа, а не просто нашето разсъждение.“

„Неправилните пътища изглежда, че винаги изглеждат по-лесни, и ще ни изкушават да се опитаме да избягваме от нашите трудности и изпитания. Те всъщност могат да бъдат по-лесни за известно време, но после ще станат по-трудни от правилния път. Накрая водят до капани и заплитания, от които малцина някога са се освобождавали, ако не се обърнат бързо и се върнат на правилния път.“

„Правилният път може никога действително да не стане по-лесен, но той става по-лесен, когато ставаме по-силни и по-мъдри. Правилният път има едно нещо, което никой друг път няма, и това е най-великото от всички неща. Когато сте на правилния път, вие постоянно ще бъдете по-близо до Господа, и Неговата жива вода постоянно ще бъде на разположение. Няма по-голям мир и радост, които можем да познаваме, от това да бъдем близо до Него. Нашата близост до Него може да бъде толкова чудесна, че да започнем да се наслаждаваме в тази пустиня. С Него най-безлюдната пещера е по-добра от палат. Без Него най-страхотният палат може да бъде по-лош от безлюдна пещера.“

„Ако тръгнете по грешен път, той ще ви води далеч от Него. Радостта и мирът на Господа ще бъдат заменени от объркване и тъмнина. *Пътят на праведният е като светлината на разсъмване, която свети по-ярко и по-ярко, докато стане свършен ден*. Пътят на праведния е правилният път. Правилният път става по-светъл и по-светъл, докато започнем да ходим в пълнотата на светлината. Грешният път става по-тъмен и води до по-голямо объркване. Объркването води до депресия и накрая до отчаяние и смърт.“

„Както вашето приятелство вече е пораснало повече от това, на което сте се наслаждавали на кораба, то ще става все по-дълбоко тук. Сражаването в трудностите ще ви свързва заедно, както малко неща могат да го направят. Има нещо друго, което ще преживеете тук, и то ще създаде дори една по-голяма връзка – вие ще преживеете славата на Господа заедно. Да преживявате Неговата слава и присъствие заедно е най-великата връзка от всички“.

Докато говорех, аз видях Илия да стои наблизо, слушащ всичко, което казвах. Това беше малко неудобно както и успокоително. Беше неудобно, защото се чувствах глупаво да говоря за пустинята, докато господарят на пустинята ме слушаше. Беше успокоително да знам, че той ни наблюдава толкова отблизо. Той ми кимна да продължа:

„Вие всички сте тук, защото сте призовани. Вие сте били познати преди света да започне. На вас ви е била дадена възможността да пробягате трасето за най-голямата награда, която някога е съществувала или ще съществува. Това е

пътят на висшето призвание на Бог, за което писаха апостолите. Едва започвайки, вие вече сте се свързали с най-великите души, които някога са ходили по земята. Нужна е голяма вяра, за да се започне, и ще е необходима по-голяма вяра всеки ден, за да се продължава. Това не е предназначено да бъде лесно, а да бъде ковачница за великите, които ще царуват с Христос в Неговото царство“.

„А какво ще кажеш за тези, които все още са на кораба?“ попита едно младо момиче. „Моите родители са все още на кораба. Няма ли и те да управляват с Христос?“

„Ако някой призове името на Господа, ще бъде спасен, ще има вечен живот и едно славно бъдеще пред себе си“, отговорих аз. „Но този път е за тези, които ще пробягат трасето, за което говори апостол Павел в края на своя живот. Той говори за едно по-добро възкресение, което е чувствал, че той самият все още не е достигнал, но че се е стремял напред към белега на висшето призвание. Той не говори там за спасение или за вечен живот. Тези неща той ги е имал в деня, когато се е доверил на Спасителя за своето спасение. Има висше призвание, което не много хора виждат и не много хора преследват. Това е пътят към *‘висшето призвание на Бог в Христос Исус’*“.

„Аз си мислех, че всички ще бъдем равни в небето“, намеси се друг.

„Откъде си взел това?“ попитах аз.

„Не съм сигурен. Мисля, че го чух, но може би трябва просто да съм го приел. Никога преди не съм чувал това, за което ти говориш. Сигурен ли си, че то е в Писанията?“ продължи той.

„Да, това е в Писанията и ти си прав да го поставяш под съмнение. Има много в Писанието за това висше призвание и тези неща ще бъдат осветени и потвърдени във вас по време на това пътуване. Вие имате нужда да видите висшето призвание, за да ходите в този път, точно както Спасителят издържа кръста заради славата, която беше поставена пред Него. Ако Той имаше нужда да види наградата, колко повече ние имаме нужда да я видим, за да издържим живота на кръста, за който сме били призовани?“

„Правилно е да водим тази дискусия тук“, продължих аз. „Всички Негови създания са били създадени със специфична цел и място в Неговото творение. Той е дал възможност на някои от падналото човечество да станат Неговото семейство, синове и дъщери на Царя на царете, и да придобият Неговата божествена природа. Цялото творение се чуди на това ‘ново творение’, което е издигнато от падналото човечество. Тъй като те са свидетели на решителността, жертвата и характерът на тези, които ходят по този път и устояват срещу такава опозиция и трудност, и всичко това е заради техния Цар, дори ангелите признават, че те са достойни да бъдат техни съдии“.

„Но ако всичко е по благодат, тогава как хората ще имат различни награди или позиции в небето?“ Изтърси младото момиче, очевидно развълнувано.

„Това е добър въпрос“, опитах се да я насърча аз. „Истина е, че всичко, което сме, и всичко, което ставаме, е чрез Божията благодат. Чрез Божията благодат е това, че сте били призовани и че сте чули призива. Също ни се казва, да *‘направим призоваването си и избирането си сигурни’*. Ето защо Святият Дух е наречен ‘Помощникът’, а не ‘Извършителят’. Ние също имаме част, която трябва да извършим. Трябва да приемем Неговата благодат и след това да ходим в нея. *‘Мнозина са призовани, но малцина са избрани’*, или малцина откликват на призива да направят призоваването си и избирането си сигурни.“

„Има един манталитет, който се е промъкнал в голяма част от света, че всички сме равни и заслужаваме едно и също, без значение от усилията и постиженията. Това не е библейско понятие. Всъщност това е противно на справедливостта, една от двете основи на Божия престол, който е Божието царство. Обещанията, дадени на църквите в Откровение, бяха за ‘победителите’ в

тези църкви. Нещо друго беше обещано на тези, които не бяха достатъчно загрижени да живеят според това, което им беше разкрито.

„Харесва ви, или не, разбирате го, или не, Бог избира на кого да даде възможности и тогава хората трябва да изберат дали да се възползват от тези възможности. Ето защо се казва: *‘Мойсей избра да претърпи страдание с Божия народ, считайки упрека за Христос като по-голямо богатство от всички богатства на Египет’*. Вие също е трябвало да вземете подобно решение, когато сте избрали да следвате този път“.

Можех да кажа, че на младото момиче все още му беше трудно с тази идея, но изглежда никой друг не беше така. Въпреки това, това я караше да се чувства толкова неудобно, че тя очевидно нямаше да задава повече никакви въпроси. Научил съм, че когато някой има такова покривало върху ума си относно ясна и основна библейска истина, никакъв аргумент не може да махне това покривало, а само Святият Дух. Така че, аз им казах, че по-късно ще говорим повече за тези неща и че трябва да започнем да се движим отново.

Когато започнахме да ходим, младото момиче се приближи зад мен. „Нямам намерение да бъда нахална“, започна тя, „но ако това е истина, искам да го разбера. Мога ли да ти задам още няколко въпроса, докато вървим?“

„Разбира се“, отговорих аз. „Можеш да ме питаш всичко, ако ми позволиш да казвам ‘не знам’, когато не знам отговора“.

„Съгласна съм“, започна тя. „Аз съм една от тези, на която винаги ми е било трудно, когато си мисля за всички хора, които никога не са имали шанс дори да чуят евангелието, така че ми е трудно да слушам за някого, който има възможност да тича по трасето на това славно висше призвание, докато другите дори не получават спасение“.

„Това е един справедлив въпрос“, отговорих аз, „и мисля, че това е въпрос, който всеки мислещ човек, загрижен за справедливостта, трябва да си задава. Отне ми много години да открия отговор, който да ме задоволи, но това не е просто нещо“.

„Ще споделиш ли това, което си научил с мен?“ попита тя.

„Никога не съм споделял всичко, което съм научил за това с някого, понеже ще ми отнеме толкова дълго време да го направя правилно. Но съм готов да споделя колкото мога с теб докато сме заедно в това пътуване.“

„Първо, всичко, което приемаме като истина, като доктрина, трябва да бъде потвърдено в Писанията. Никое човешко мнение, или дори на ангели, не може да носи тежестта на писаното Божие Слово. Отне ми години да стигна до моето разбиране на тези неща и да ги установя в Писанията. Не е възможно да го предам за кратко време, но мога да ти помогна да тръгнеш по правилния път на търсене на истината.“

„Защо да не направим това: нека да вземем твоите въпроси един по един, и аз ще споделя с теб моите заключения и до колкото мога за това как съм стигнал до тях. Ако заключенията ми не те задоволяват, тогава питай още, и аз ще се опитам да ти покажа как съм стигнал до тях“.

„Бих оценила всяка помощ“, отговори тя.

„Това, което съм открил през цялото ми търсене ме е убедило абсолютно за праведността и справедливостта на Господа, и как Той дори отива далеч отвъд това, за да прибави благодат и милост“, казах аз.

„Бих искала да имам тези неща установени в сърцето ми“, продължи младото момиче.

„Добре, но искам да ти кажа, че главната ми цел споделяйки тези неща с теб е да ти дам нещо, което може да бъде дори по-добро от моите заключения“, казах аз.

„Какво е то?“

„Пътят, който поех, за да открия моите отговори. Понякога не са просто отговорите, които са важни, а как стигаш до отговорите.

„Онези, които идват твърде евтино не са толкова ценни. Когато работиш, за да ги получиш те стават съкровища на мъдрост и знание, които ще цениш достатъчно, за да се грижиш за тях“, отговорих аз.

„Е, изглежда, че ще бъдем заедно на това пътуване за известно време, така че аз съм отворена. Кой беше пътят, по който си вървял, за да откриеш отговора на това?“

„Първо, как е името ти?“

„Аз съм Мери“.

„Подходящо“, отговорих аз, „и това е комплимент. И така ние имаме две Мерита в това пътуване и вие изглеждате много еднакви. Родителите ви трябва да са били пророчески. Както Мария, която беше сестра на Марта в евангелията, вие сте призвани да имате специално взаимоотношение с Исус“.

„Аз едва ли се чувствам толкова близо до Господа. Чувствам, че моите въпроси могат да бъдат оскърбление за Него. Аз нямам намерение да бъдат такива и знам, че моята загриженост към хората, които обичам, могат да засенчват посвещението ми към Господа понякога, но не мога да се отърва от тези въпроси и те нараняват моята способност да се доверявам на Господа“.

Другата Мери се приближи и проговори: „Ние споделяме много еднакви въпроси. Аз слушах разговорът ви. Ако това е истинският Илия, тогава със сигурност той знае отговорите. Можеш ли да го накараш да се върне и да ни говори?“

„Вярвай ми, бих желал да го накарам да ви отговори на всичките въпроси, и аз също бих искал да чуя неговите отговори, но се страхувам, че това няма да стане“.

„Защо не?“ попита другата Мери.

„Той ми каза за вашите въпроси и каза, че аз ще трябва да им отговоря. Той не знаеше какви са въпросите, но каза, че ще бъдат важни за цялата група и че аз ще трябва да отговоря“, отвърнах аз.

„Това е странно, че той знае за нашите въпроси, но също звучи, сякаш Бог не ни е гневен затова, че ги имаме“, отбеляза по-малката Мери.

„Разбира се, че Той не е гневен. Аз не мисля, че Господ някога избягва искрените въпроси. Всъщност, Той заяви много ясно, че вашите въпроси са много важни“, отвърнах аз.

Тогава казах на цялата група, която можех да видя, че ни наблюдава и би желала да се включи в разговора: „Нека да отидем на брега на живата вода и да прекараме малко време, като дискутираме някои от въпросите, които имате“.

Аз изчаках всички да пият и после да седнат на камъните и по земята близо до потока. После помолих за доброволци, които да поставим за стражи отзад на пътя. Тогава започнах:

„Веднъж един приятел ми каза, че почти всяка ерес е резултат от опита да се доведе до логични заключения това, което Бог е разкрил само отчасти. Мисля, че това е истина. В същото време ни се казва, че знаем отчасти и виждаме отчасти. Никой от нас няма цялата картина, или цялото разбиране. Така че, за да имаме цялата истина, трябва да свържем това, което имаме с това, което имат другите.

„Има някои неща, за които, дори и да обединим нашето знание, все пак ще имаме само част от разбирането, понеже това е всичко, което Бог е разкрил на човека в това време. Това, което Бог е разкрил само отчасти, ние не трябва да прибавяме към него, като се опитваме да го отнесем към това, което мислим, че са логични заключения. Той си има Своите причини да не ни дава повече в това

време. Ще имаме вечността, за да получим отговори на нашите въпроси, така че някои от тях трябва да почакаат. Ние Го почитаме и доказваме нашето упование в Него, като приемаме това. То трябва да бъде приемливо за нас за ходенето във вяра“.

„Добре. Аз знам, че може да не съм научила всичко, което е налице по този въпрос, но някои от въпросите, които имам, ме затрудняват да вървя напред с упованието, от което се нуждая“, сподели по-голямата Мери, докато по-малката кимна в съгласие.

„Разбирам. Обаче има някои неща, които Бог не е скрил от нас, а ги е скрил за нас. Това, което прави нещо съкровище, е това, че то се намира или рядко, или трудно. Едни от най-големите съкровища на знание и разбиране ще дойдат с голямо постоянство. Всичко, което се случва твърде бързо или твърде лесно, обикновено е незначително. Мисля, че някои от вашите въпроси са много значителни, и аз няма да предполагам, че мога да им отговоря лесно и бързо, но ще споделя с вас това, което съм открил в собственото ми търсене.

„За да се предпазим от падане в друга ерес, това, което ни изглежда частично или непълно, трябва да го оставим, докато Той не ни даде ясно откровение в Писанието. Ако не можем да потвърдим някое откровение в Писанията, тогава не можем да го приемем като доктрина. Пророчеството или откровенията никога не се дават за утвърждаване на доктрина, но единствено Писанията могат да правят това. Ако изследвате корените на много култове и секти, почти винаги ще откриете ‘откровение’, което не може да бъде потвърдено в Писанието. Ако Исус, Който беше Словото, стоеше на ‘писано е’, колко повече ние трябва да правим това?“

„Твоео разбиране за тези неща установено ли е в Писанията?“ попита Мери.

„Да, но това не означава, че вие ще го видите. Има нещо друго по-основно, което се изисква, за да се разберат Писанията“.

„Какво е то?“

„Вие трябва да бъдете готови да приемете заключението и да му се покорите, без значение от това дали ви харесва, или не. Исус каза: *‘Ако някой човек иска да върши Неговата воля, той ще знае дали учението е от Бог, или аз говоря от Себе Си’*. Така че, за да можем да разберем истината трябва да бъдем готови да ѝ се покорим.

„Имало е един спор между Аквиний и Абелар за това дали трябва да разберем, за да повярваме, или трябва да повярваме, за да разберем. Според това, което Исус каза, ние не само трябва да вярваме, но да бъдем готови да Му се покорим, за да знаем дали Неговите учения бяха от Бога“.

„Това може да бъде предизвикателство“, каза малката Мери.

„То е предназначено да бъде предизвикателство“, отговорих аз. „Ние трябва да видим славата на Господа с открито лице, за да бъдем променени в Неговия образ. Собствените ни предубеждения, добрите ни или лоши преживявания могат да бъдат покривала, които да ни накарат да изопачим Неговите учения. Преди да ни бъде поверена основната истина, ние трябва да установим в сърцата си, че Той е Бог, Той е Създателят и има правото да прави със Своето творение, каквото Си иска. Това е основно, но за да Му се доверим трябва също да установим, че Той е справедлив и никога няма да направи нещо несправедливо“.

„Така че, ти не мислиш, че Той ще осъди с вечно проклетие тези, които никога нямат шанса да чуят и да откликнат на евангелието?“ каза малката Мери доста силно.

„Аз знам, че нашият Бог никога няма да направи нещо несправедливо. Нито пък мисля, че трябва да изкривяваме нашето понятие за справедливост, за да го пригледим към това, което Той прави. Всичко, което Той прави, и всичко, което

Той допусне в Своето царство, ще бъде и праведно, и справедливо, понеже *‘Правда и справедливост са основата на Неговия престол’*, или на Неговата власт. Можете да разчитате на това“, предложих аз. Също можете да разчитате и на Неговата любов към всички хора“.

Тогава беше когато видях Илия отново, стоейки наблизко. Аз очевидно срещнах въпросите, за които той ме предупреди. Погледнах към групата. Знаех, че някои може да не преминат през това, ако не са доволни от отговорите на някои от тези въпроси. Не помнех някога да съм усещал такъв натиск, докато се чувствах толкова неспособен. Молах се ревностно в сърцето си за помощта на Святия Дух.

„Амин“, чух да казва Илия. Когато се огледах, бях изненадан да го видя да върви към нас.

Тогава беше, когато един силен шум дойде от посока на пътя. Двама от стражите дойдоха, тичайки към откритото пространство, дишайки тежко, като се опитваха да викат:

„Има един лъв зад нас!“

Илия се обърна и бързо сграбчи двамата стражи, казвайки: „Защо бягате? Има един по-голям лъв във вас“.

Тогава той влезе сред дърветата ходейки, но решително движейки се към лъва. Въпросите повече не бяха най-важното нещо за никого.

„Да вървим“, казах аз, и поехме по пътя след Илия.

ГЛАВА ШЕСТА – УЧИТЕЛЯТ

Нито Илия, нито лъвът можеха да бъдат видяни или чути. Те изглежда, че просто внезапно изчезнаха в пустинята.

„Това беше най-големият лъв, който някога съм виждал“, каза единият от стражите. „Не мога да повярвам, че Илия просто тръгна след него, както направи“.

„Чу ли какво каза той?“ попита Мери.

„Какво каза?“ отговори стражът.

„Че има един по-голям лъв в нас“, отговори Мери.

„Какво има предвид той с това?“ попита някой.

„Но този лъв беше реален!“ заяви стражът.

„Също и лъвът във вас“, каза един познат глас.

Илия стоеше до пътя пред нас. Той се обърна към все още треперещия страж и продължи:

„Ако не се научиш да се изправяш пред лъвовете, ти ще бягаш от тях през останалата част от живота си. Ако ти не ги гониш, те ще те гонят далеч от твоята цел и ти ще умреш в тази пустиня“.

„Но на нас ни трябва голяма пушка, за да излезем срещу такъв лъв“, запротестира стражът.

„Вие имате оръжия, които са много по-мощни от пушки. Както казах, ‘Лъвът, който е във вас, е по-велик’. Ако видите Лъва, който живее във вас, вие няма да се страхувате от никакъв друг лъв или от нещо друго. Няма да успеете да минете през това място, без да виждате Този, Който живее във вас“, отговори Илия.

„Аз ви помогнах този път. Не разчитайте на мен, че ще бъде толкова близо следващия път, когато те ви атакуват. Те ще се върнат и ще продължават да се връщат, докато не ги накарате те да се страхуват от вас повече, отколкото вие се страхувате от тях“.

Всеки стоеше, обмисляйки това, което Илия каза. Цялото преживяване в пустинята стана много по-сериозно. Познанието за доктрината Христос в нас не беше достатъчно; ще трябва да живеем чрез реалността, че Той е в нас. Виждането на Господа и пребъждането в Него вече не беше просто опция, но сега щеше да означава живот или смърт.

След няколко минути Мери се приближи към Илия и гледайки го директно в очите, попита:

„Ти истинският Илия ли си?“

„Какво ти казва сърцето ти?“ отговори той.

След минута Мери отговори с по-малко самоувереност: „Ти наистина си Илия. Съжалявам, но просто е трудно да повярвам, че сме толкова специални, че да дойдеш да ни помагаш“.

„Защо си мислиш, че е толкова специално да имате мен за помощник?“ отговори Илия, гледайки я в очите точно толкова решително. „Не е ли по-велико това да имате Святия Дух живеещ във вас като ваш Помощник? На мен ми е дадена тази чест да представлявам всичките пророци и праведници, които са помагали за подготвянето на пътя за Господа, но вие имате Един по-велик от всички нас с вас по всяко време. Да виждате Този, който живее във вас, е по-велико, отколкото да виждате мен. Не трябва да бъдете толкова разсейвани от онези, които ви носят думите на Господа, че да не виждате Самото Слово и да следвате Него.“

„Въпреки това, вие сте специални. Това са специални времена, и онези, които са избрани да живеят в тях са специални. Всички, които са ходили по този път, са специални, но да се ходи в него в тези времена, е една от най-великите почести, която някога ще съществува“.

„Понеже знаеше, че лъвът ще ни нападне, затова ли дойде?“ попита някой друг.

„Не. Аз дойдох заради въпросите, които задавахте“.

„Грешни ли са тези въпроси?“ попита Мери със смирение, каквото не бях виждал в нея преди.

„Не. Те са важни, както вашият лидер ви каза. Важно е да получите отговори на най-дълбоките въпроси, които имате. Някои от вас няма да успеят да минат през това място, без да имате отговорите на вашите въпроси“.

„Все още е трудно за вярване, че ти ще дойдеш лично да отговориш на въпросите ни, и ще ни се явил за това“, каза нежно Мери.

„Аз не съм дошъл да отговоря на въпросите ви, и има нещо по-важно от това аз да дойда“, каза Илия. „Аз бях изпратен от Царят. По-важно е, че Господ е загрижен за вашите въпроси“.

Тогава Илия ни даде знак да продължим да вървим, казвайки: „Важно е за вас да напреднете, колкото можете повече, докато имате светлината. Трябва да продължавате да се движите“.

Когато го отминахме, аз се обърнах, за да видя, но той вече се беше изгубил сред дърветата. Всички вървахме мълчаливо известно време. Някои бяха в дълбоко размишление. Други наблюдаваха и се ослушваха за някакъв белег от лъвовете. След повече от час Мери ме настигна.

„Илия ще се върне, за да отговори на въпросите ни, нали?“

„Той може да се върне, но не и за да отговори на въпросите ви“, отговорих аз.

„Но мисля, че Той каза, че е изпратен от Самия Цар, за да им отговори?“

„Спомни си стиха, където Господ каза *‘внимавайте как слушате’*. Илия каза, че е дошъл заради въпросите ви, но не каза, че е дошъл, за да им отговори. Той дойде, за да ми съобщи колко важни са те, и да ми каже, че аз имам отговорите. Спомни си, че ти казах, че Илия дори не знае какви са въпросите. Той също е любопитен за тях“.

„Съжалявам. Знаем, че каза това. Странно ми е, че след като е бил взет и е живял в небето през цялото това време, няма да има отговорите за всеки въпрос, който можем да имаме“, предположи Мери.

„Той може и да знае отговорите, ако знаеше въпросите. Илия е един от най-великите пророци за всички времена, но той не е Бог, така че не е всезнаещ и всеприсъстващ. Той също има ограничения“.

„Ние предполагаме много, нали?“ предложи Мери. „Аз просто допусках, че всеки, който е ходил на небето, ще знае всичко...“

„Като Бог? Ние правим много предположения, нали? Писанията говорят за това, как ще вземем божествена природа, но след като Исус беше възкресен и се яви на учениците Си, Той каза, че още не е прославен. Разбира се, сега Той е прославен, но това не означава, че всички светии, които са отишли преди нас, са прославени. Изглежда, че има разлика между това да бъдеш възкресен и да бъдеш прославен. В Евреи се казва, че тези, които са отишли преди нас, не могат бъдат завършени, или свършени, без нас. Може би те всички чакат и последната част от тялото на Христос да заеме своето място, преди да могат да получат пълната си награда или да са прославени. И все пак, да бъдем прославени може да не означава, че мигновено знаем всичко. Може би вечността е постоянно учене и изследване“.

Вървахме мълчаливо няколко минути. Мери беше потънала в мисли. Тя и Уилям бяха забележителни, но много различни. Погледнах другите, дали няма всички да се окажат да са толкова уникални. Можех да видя прекарването на вечността просто като опознаване на онези, които са ходили по земята и да бъдеш безкрайно очарован. Отново бях благодарен затова, че се върнах и взех тази група, и се надявах да имам времето да ги опозная.

Тогава Мери проговори: „Имаш интересно виждане, но да върнем нещата малко по-близо до темата, знаеш ли какви са въпросите ми?“ продължи Мери.

„Илия каза, че мога да им отворя, понеже и аз имам същите, така че мисля, че знам какви са“.

„И ти имаш отговорите?“

„Имам отговори. Прекарал съм години, изучавайки въпроси, на които не можех да получа от никой друг задоволителни отговори. Когато започнах да търся отговорите чувствах, че търсенето ми беше водено от специална ръка. Бяха ми показани неща, които чувствах, че трябва да знам. Дойдох до заключения, които ме задоволяваха, но не съм сигурен, че ще задоволят тебе.“

„Както споделих с по-малката Мери, писано е, че виждаме отчасти и знаем отчасти. Аз не претендирам, че имам целия отговор за всичко, но това, което съм открил, може да ти помогне. Също подозирам, че ще трябва да прибавиш собствените си заключения към тях. Ти също имаш част, която да прибавиш.“

„По-важен от самите отговори може да бъде пътят, по който ги намиращ, за да ги получиш за себе си. Просто се надявам, че мога да ти помогна да намериш пътя и мира, който идва от пълна вяра в нашия Цар, който е напълно праведен и напълно справедлив“.

„Ти каза, че са ти били показани отговорите. Как ти бяха показани?“ попита по-малката Мери, тъй като тя и другите бяха започнали да вървят с нас и да слушат.

„Това може да е най-важният от всички въпроси“, отговорих аз. „Търсенето ми беше за отговори, но когато ги открих аз осъзнах, че следата, която ме доведе до тях беше по-ценна от отговорите. Това е следата, която може да доведе до всички други отговори“.

„Можеш ли да обясниш тази следа?“ попита Мери.

„Когато не можах да намеря човек с отговорите, аз отнесох въпросите си пред Господа в молитва. Той им отговори по специални и чудни начини. Той стана мой Учител, а Той е по-добър, отколкото някой човешки учител може да бъде“, казах аз. „Затова мисля, че въпросите ти са толкова важни. Дори по-важно от това да получиш отговорите е да дойдеш до мястото да Го познаваш като свой Учител“.

„Яви ли ти се Той Самият, или изпрати някой друг като Илия, или някой ангел да те учи?“ попита някой.

„Не. Аз съм виждал Господа и съм виждал и ангели, но никое от тези преживявания не беше за отговаряне на въпросите ми. Винаги съм си мислил, че ако мога да Го видя, ще Го питам за всичко. Но когато Той ми се яви, дори не можех да се сетя за някой въпрос. Всъщност, аз бях безмълвен и толкова изпълнен със страха от Господа, че не можех да си представя да задавам въпроси тогава, но това е една друга история.

„Начинът, по който Той стана мой Учител, беше, че след като се молих и исках Той да ме учи за нещо, Той ме учеше по уникалните начини, чрез които започнах да осъзнавам Неговите пътища. Някой можеше да ми даде книга или някакво записано послание, което да съдържа отговора на някой въпрос, но аз знаех, че това беше Самият Господ, който ми го дава. Друг път, чувствах подбуда да гледам някой филм или телевизионно шоу, и там се съдържаха отговорът на моя въпрос. Въпреки че моят отговор можеше да се изговаря от някой герой в шоуто, аз знаех, че това беше Самият Господ, отговарящ на моя въпрос. Така че аз не просто слушам думите на Господа, аз се научих да слушам Самото Слово, чрез когото Той си избере да говори или чрез каквито и да е средства.

„Веднъж седях на едно летище и се молах за отговора на даден въпрос, и една двойка до мен започна да разговаря. Аз нямаше как да не чуя разговора им и чух отговора на моя въпрос. Няма случайно стечение на обстоятелствата за онези, които търсят, а по-скоро божествени срещи. Друг път са минавали години, преди да ми отговори на някой въпрос, но все пак е било божествена среща и винаги е било специално“.

„Мисля, че съм преживявала малко от това, но никога не съм мислила за него като че Господ е мой Учител“, предложи Мери.

„Сигурен съм, че сте го преживявали. Повечето вероятно са. Това, което трябва да правим е да преследваме това, както живота на един ученик, който е да бъде учен от своя Учител.

„Взаимоотношението, което изграждам с моя Учител става по чудесно от отговорите на моите въпроси. Стигнах до разбиране как Господ има специална наслада в поучаването на Своите хора. Това беше общението, което Той имаше с Адам в градината. Мисля, че изследващата, любознателна природа на човека е, което най-много докосва творческата Му природа. Той не само изтърпява въпросите ни – Той ги обича.

„Когато в преследването на знание започнете да осъзнавате Неговата ръка в обучението ви, аз наричам това ‘Божията следа’. Това е като едно страхотно приключение. Отново, Бог не крие неща от нас, а Той ги крие за нас. Отговорите, които открих, бяха съкровища, но най-голямото съкровище от всички беше

приключението и взаимоотношението, което изградих с Господа като мой Учител. Аз ценя някои от начините, по които бяха отговорени моите въпроси, толкова високо, колкото ценя и отговорите“.

„И на мен ми се е случвало същото“, каза някой, и много от останалите се съгласиха.

Това не беше само интересно за мен да го чуя, но ми посочваше, че това наистина беше една специална група. В моите много години на преследване на Бог, аз съм открил мнозина, които са разбрали това, но не и толкова много, които да са научили, че това трябва да бъде главна част от живота им. Когато огледах групата, можех да кажа, че те наистина разбираха това. Заключих, че това вероятно беше фактор за онези, които ще намерят пътя, по който ние бяхме. Само Уилям изглежда, че беше очарован от това, като че ли това беше някаква нова мисъл, и разбира се, той беше нов вярващ.

„Можеш ли да обясниш това малко повече?“ каза Уилям.

„Мислиш ли наистина, че Той иска да се свързва с всеки по този начин, а не само с тези, които са призовани да ходят по този път?“ попита по-малката Мери, очевидно все още мислейки за семейството си.

„Писано е, че Той ни е призовал в общение със Сина, така че Той иска да има този вид взаимоотношение с всички Свои хора. Изглежда, че провалът ни да изпълним Великото поръчение е ограбил много от това. Поръчението ни е да правим ученици, а не просто обръщенци. Ученикът е учащ се. Обаче, библиейският ученик е много повече от учащ се. Ученикът е това да имаш всеотдайна цел да се учиш от своя учител и да станеш като него. Това трябва да бъде единственото най-важно посвещение на живота ни, първата ни мисъл сутринта и последната преди да заспим“.

„Ти нямаше да се справиш добре като капитан на нашия кораб“, отбеляза някой.

„Сигурен съм, че е истина, но ми е интересно, че каза това. Защо мислиш, че е така?“ попитах аз.

„От хилядите на нашия кораб ние сме единствените, които отдавахме някакво внимание да се опитваме да разбираме времената, идващото царство, или да се занимаваме с дисциплините, които водят до зрялост. Колкото повече правехме това, толкова по-скептични ставаха другите спрямо нас. Дори стареите ни предупредиха за това, че ‘отиваме твърде далеч’. Това, за което говориш не е популярно“.

„Е, предполагам, че е добро нещо, че никога съм нямал за цел да бъда популярен. Целта ми е била да познавам Господа и да бъда познат от Него. Не мисля, че може да има нещо по-лошо от това да прекараме цял живот трудейки се за Него и след това да чуем в онзи велик ден на съда, че Той никога не ни е познавал“.

„Как може Той да не ни познава? Никога не съм разбирала това“, попита по-голямата Мери.

„Думата ‘познавам’ в този стих не е същата като за запознанство. Това означава да имаш интимно познаване на другия, такова каквото един съпруг и една съпруга имат един на друг.“

„Мери, какви са някои от най-големите ти въпроси?“ попитах аз.

„Знаеш ли, мисля, че на най-големия въпрос вече беше отговорено“, каза Мери, докато забелязах, че сълзи се стичат по бузите ѝ. „Да знам, че Той се грижи достатъчно, че да изпрати Илия само, за да ти каже колко са важни въпросите ми, ме прави да усещам любовта Му. Всичко, което каза... наистина искам да Го познавам повече отколкото просто да ми бъде отговорено на въпросите. Те все още са важни, но изведнъж сега са търсене вместо препятствия за мен.“

„Била съм толкова разочарована от хора“, призна Мери. „Дори изтъкнати мъже и жени на Бог са се обиждали от моите въпроси. Всички те са ми казвали едни и също нещо: ‘Просто уповавай на Господа’. Аз искам да го правя, но имам въпроси. Просто да знам, че Той е загрижен за моите въпроси и иска да им отговори, ми дава повече упование отколкото някога преди съм чувствала. Това ми помага много повече отколкото можеш да знаеш“.

„Искаш ли да зададеш някой от въпросите си сега?“ попитах аз, спирайки.

„Не. Не мисля. Загрижеността, която имах за въпросите си си отиде. Все още имам въпросите, но няма проблем да чакам. Просто да знам, че Той се грижи за мен по този начин е толкова чудесно, че искам да се насладя на това за малко. Можем ли да почакаме?“

„Разбира се“, отговорих аз. „Но бих искал да кажа, че е едно от най-големите благословения да имаме толкова много учители в наше време. Обаче, най-големите ни въпроси, най-дълбоките неща на сърцето ни, трябва да ги задаваме на Бог вместо на хората. Въпреки, че Той винаги ще ни учи чрез учителите, които е дал на Своите хора, Той иска да бъде нашия Учител. Само когато Го познаваме като нашия Учител ще бъдем толкова силни колкото трябва да бъдем за това, което ни предстои. Това е Канарата, върху която Той каза, че ще изгради Своята църква – откровение, което получаваме директно от Татко. От всички приключения, които ще преживеем, това е най-доброто“.

„Защото те пиха от тази духовна Канара, която ги следваше, и тази канара беше Христос“.

ГЛАВА СЕДМА – ЖИВОТЪТ

Знаех, че трябва да продължим да се движим, за да се опитаме да покрием част от позициите си преди да се стъмни, но Божият мир толкова присъстваше, и всеки изглеждаше в дълбоко общение с Него.

Докато седях оглеждайки групата, не можех да направя нищо освен да бъда вдъхновен. Те имаха такава страст, такава дълбочина. Те бяха живи, не просто да съществуват по начина, по който бяха толкова много хора. Преди, влязох в пустинята сам, понеже не можех да намеря никой, който да дойде с мен. Всички бяха толкова фокусирани на нещата от този свят, че малко ги интересуваше това да отидат на планината, която им описвах. Очевидно съм търсил на неправилното място. Кой би си помислил, че група като тази е била на този луксозен кораб?

Тези хора бяха изградили силно общение около своето видение. След това те действаха според него, като не се задоволяваха просто да говорят или да мечтаят. Бях толкова благодарен да съм с тях.

Обърнах се, за да видя Илия седящ до мен. Като че ли четейки мислите ми, той започна:

„В тези времена е рядкост да се намерят християни, които да са заинтересовани в това да научат нещо, което не е свързано лично с тях, с техните ползи, как да просперират и т.н. Може да е важно да се знаят тези неща, но мнозина узряват повече от това. Фокусирането на себе си и егоцентрирането са природата на незрелите. Трудно е да се намерят онези, които са загрижени за дълбоките неща на Господа. От онези, които са загрижени, малцина могат да се съпротивят на светските разсейвания, за да преследват наистина това познаване и взаимоотношение с Господа – да бъдат учени от Него. Онези, които го направят, ще търсят града, който Той строи“.

„Благодаря ти отново, че ме върна да помогна на тази група“, казах аз. „Те отново ме обнадеждиха“.

„Трябваше да се върнеш за тях. Ти беше близо да паднеш от това, което ме накара да се спъна в края на моето странстване“, припомни ми Илия. „Аз си мислех, че съм единствения верен, който е останал. Винаги има повече“.

„Ще ни се яви ли Господ тука?“ попита някой, когато видяха Илия да седи до мен.

„Той е посред вас сега“, отговори пророкът. „Когато очите на сърцето ви са отворени ще Го видите. Не се съсредоточавайте на това да Го виждате с естествените си очи. По-важно е да Го виждате с духовните си очи. Това пътуване ще ви помогне да се отворят очите ви, за да можете да виждате“.

Бях впечатлен как Илия каза това, за да вдъхнови, а не за да унижи. Можех да усетя, че привързаността в него растеше към тази група. Започнах да си мисля, че той би бил един много добър пастор, когато той се обърна към мен, повдигна едната си вежда, и ме погледна сякаш знаеше нещо, което аз не знаех. Аз започнах да го питам какво мислеше, когато той се обърна към хората, които се бяха събрали пред нас и започна да им говори.

„Вие отивате на планината на Господа – която е Неговото царство, но царството вече е посред вас. Царството е Неговото владение. Когато се научите да живеете в Неговото владение, ще бъдете повече у дома там отколкото някога сте били където и да е. Когато стигнете до планината вие ще си дойдете у дома. Това е защото царството е, където е Царят, а Той е вашият дом както вие сте Неговият“.

Помислих си за това колко много пъти съм поучавал това, може би дори използвайки същите думи, но да слушам Илия да ги споделя беше сякаш ги чувах за първи път. Бях толкова запленил както всеки друг. Думите му не просто ви учат как да познавате Господа, но те ви карат да искате да Го познавате повече от всичко друго. Когато повдигнах погледа си, той ме гледаше като че ли слушаше мислите ми отново.

„Моля те, сподели какво мислиш“, каза ми Илия.

„Мислех си за това колко пъти съм казвал това, което ти току-що каза. Но когато ти го каза, имаше живот и сила, които те принуждават и те предизвикват да преследваш Господа“, отговорих аз.

„Знаеш ли защо е така?“ попита Илия.

„Мисля, че е защото ти споделяш думи, които са Дух и живот, защото те са твой живот“, отговорих аз.

„Истината, която е живот е истина, която е живяна“, продължи той. „Когато живееш това, което си научил, думите ти ще имат силата на живота. Ти няма просто да поучаваш истината, но ще предаваш любов към истината когато тя е твоя живот.“

„Когато Кръстителят проповядваше, той привлече цяла Юдея към себе си. Те не дойдоха да го видят заради това как беше облечен, или понеже използваше мощни и красиви думи. Те не излязоха при него заради това кой беше той, понеже те не знаеха кой беше той. Те дойдоха заради помазанието. Той имаше думи на живот, които щяха да доведат до пътя на живота, същият път, по който сте вие сега. Вие не сте тука просто, за да научите истината, а за да живеете истината. Тогава думите ви ще правят същото като тези на Йоан – ще принуждават хората да следват Господа. Ето как трябва да пригответе пътят за Господа.“

„Когато Господ каза на учениците Си за белезите на края на века, Той каза: *‘Горко на онези, които кърмят бебета в онези дни’*. Той говореше буквално, но както ти си тълкувал това като *‘Горко на онези, които държат хората си в незрялост’*, това също е истина. Те още са незрели когато искат да научат нещо,

Пътят

които са свързани с тях. Има много поучения днес, които държат хората съсредоточени върху себе си вместо да са съсредоточени върху Христос. Това ги държи в незрялост.

„Всички трябва да стигнете до познаване на гласа на Учителя, без значение как говори Той или пък чрез кого говори. Очевидно, много от вас, поне сте започнали да учите това. Но това е само началото. Трябва също да се научите и да Му се покорявате. Да Му се покоряваш почти винаги изисква риск и незачитане на собствените ти интереси.

„Нямаше да бъдете тука, ако не бяхте научили това, но повече от това да се стремите да умрете за собствените си интереси, трябва да търсите интересите на Христос. Тогава собствените ви себични интереси ще започнат да изглеждат толкова малки и жалки колкото са наистина“.

Илия внезапно спря, шмугна се в храсталака, и бързо изчезна от погледа. Всички гледахме в посоката, в която замина, когато един ужасяващ рев дойде иззад близките дървета, карайки цялата група заедно да побегне, и да изпиши.

„Откъде дойде това?“ попитах аз.

Всички посочиха в една и съща посока.

„Тогава обърнете се и се изправете срещу него. Няма къде да бягаме“.

Групата едва се беше обърнала в посоката, от която дойде ревят, когато един огромен черен лъв изскочи в близкото сечище. Той оглеждаше групата, като че ли си подбираше жертва. После премести очите си на мен. Започна да се свива, като че ли беше готов да се нахвърли, когато Мери пристъпи направо пред него, което накара голямото коте почти да падне назад в изненада. След един миг той изчезна между дърветата.

Ужасен страх ме беше сграбчил, когато лъвът ме погледна. Все още едва можех да се движа, когато усетих една ръка на рамото ми. Беше Илия. Групата беше заета да поздравява Мери, която очевидно също трепереше. След няколко минути те се обърнаха и видяха Илия, стоящ с мен, и се успокоиха. Той започна:

„Мери току-що ви спаси от голяма трагедия. Този лъв беше тук, за да убива, и имаше определен човек в ума си. Както казах, ако се изправите срещу лъв и му се съпротивите, тогава той ще избяга от вас. Никога не си обръщайте гърба към лъва или към някоя атака. Всички направихте добре, че поне стояхте с лице към него. Мери, можеш да очакваш да си следващата му мишена. Но се справи добре, и няма нужда да се страхуваш от това, че ще бъдеш негова мишена. Когато се изправиш лице в лице с лъва, той ще види Лъвът, който живее в теб“.

Аз си мислех за това, как вероятно щях да бъда погълнат от лъва, ако не беше Мери, и се чудех защо той не ме нападна, когато минавах през пустинята сам. Илия, който просто стоеше там и беше наблюдавал цялата случка, се обърна към мен и каза:

„Може да има само две причини защо лъвовете не са те нападнали, когато беше сам. Или някак си се изплъзнал покрай тях незабелязано, понеже те не очакват някой да мине от тук сам, или понеже са те видели, но не са си мислили, че ще имаш шанс да издържиш сам, така че те не са се обезпокоили. Вероятно повече няма да направят тази грешка отново. Да ви атакуват толкова нагло в група като тази, е белег за тяхното отчаяние. Това е добро нещо. Те са заплашени от вас, както и трябва да бъде. От сега нататък, те ще гледат за всяка възможност да атакуват“.

„Излагам ли на опасност тази група, като съм с тях?“ попита тихичко Илия, мислейки си за това, как този лъв очевидно преследва лично мен.

„Те ще бъдат в по-голяма опасност без теб“, отговори той. „Сега, продължете с това, което правехте преди атаката. Вие трябва да се справяте с атаките, но не им позволявайте да ви отклоняват. Ако лъвовете не могат да погълнат някого, тогава те все пак печелят, ако могат да ни отвърнат от нещо важно, в което сме въввлечени. За да атакуват точно тогава, и толкова нагло, вие сте правили нещо решаващо“.

„Ние дискутирахме познаването на гласа на Господа и цената на покорство на Неговия глас“, каза по-малката Мери. „Също така се наслаждавахме на чудесно присъствие на Господа“.

„Времето и начина на атаката на врага са важни да се разберат. Природата на лъва е да се крие и да дебне докато има удобен случай. Не е необичайно някой да атакува открито както направи този. Това беше отчаяно, и беше такова понеже това, което правехте беше такава заплаха“, продължи пророкът. „Трите неща, които правехте са най-големите заплахи за врагът, и те са като нишките на тройно въже, което може да ви върже заедно, така че единството ви да не бъде разрушено. Това е, което трябва да имате, за да стигнете до планината“.

„Познавайки гласът на Господа, покорявайки Му се, и живеейки в присъствието Му“, изложи Уилям.

„Запечатайте тези неща в сърцата си“, отговори Илия. „Решете всеки ден да познавате гласа Му по-добре, да вършите волята Му и да пребъдвате в Него. Тези неща ще ви пазят, и ще ви доведат до царството“.

„Ти дойде да седиш с нас, и след това внезапно изчезна точно преди атаката. Ти знаеше, че идва, нали?“ заяви по-голямата Мери.

„Да“.

„Защо си тръгна точно преди атаката?“ упорстваше Мери.

„Защото нямаше да нападне докато бях с вас“.

„И ти си тръгна, за да могат да ни нападнат?“ каза Мери невярвайки.

„Да“.

„Защо?“

„За да научите всичко, което току-що научихте“.

„Но ние можехме да бъдем убити!“

„Всеки ден в който сте на този път сте в опасност от това. Врагът постоянно дебне около вас, търсейки да погълне някого. Трябва да научите това, иначе няма да успеете“, отговори Илия.

„Някои от вас сега си мислят за сигурността на луксозния кораб, дори копнеят за него. Скоро ще научите, че има дори по-малко сигурност на този кораб отколкото има тука. Вие сте във волята на Господа, а няма по-безопасно място от това да бъдете във волята Му. Лъвът, който е във вас е много по-велик от онези, които се стремят да ви погълнат. Трябва да видите Лъва, който е във вас, и трябва, над всичко, да Го следвате. Не трябва да се страхувате от лъвовете, които се стремят да ви унищожат, но трябва да решите да ги накарате те да се страхуват от вас поради Онзи, който живее във вас. Това е единственото най-сигурно място, в което можете да бъдете“.

„Какво имаш в предвид с това, че скоро ще научим, че кораба не е толкова безопасен колкото да бъдем тука?“ попита по-малката Мери.

„Всичко, което може да се разклати се разклаца. Единствено царството не може да бъде разклатено. Тези, които не търсят царството ще бъдат във все по-голяма опасност всеки ден. Точно сега вие сте на най-безопасното място, на което можете да бъдете в този свят“, отговори Илия.

„Случи ли се нещо с този кораб?“ попита отново по-малката Мери, дори още по-решително.

„Мога да ти кажа това, Мери. Ти си намерила благоволение в очите на Господа, и Той е показал милост към родителите ти и към твоите любими на кораба“, и при това Илия се шмугна в нарастващата тъмнина на гората.

Ние бързо си спретнахме лагер край потока. След като пийнахме, поставихме стражи и си запалихме огън, ние се подредихме в голям кръг, за да продължим дискусиата, която имахме когато дойде атаката. Аз започнах:

„Въпреки че може да не сме минали много физическа земя, мисля че може би днес напреднахме повече през тази пустиня, отколкото някой друг ден. Бих искал да се събираме всяка сутрин, за да преглеждаме как трябва да преследваме тези три неща и след това отново вечерта, за да разказваме какво сме се научили или как сме пораснали в тях.

„Както дискутирахме, всяка истина, разкрита от Господа, е голямо съкровище. Всяка история за търсене на съкровище е изпълнена с опасност и несигурност, така че изглежда, че сме в едно от тези неща сега. Ние действително сме в най-голямото приключение и най-голямото търсене на съкровище, което може да съществува в този живот. Не ви познавам от дълго, но вече мисля, съм бил привилегирован да бъда в това приключение с едни от най-страхотните авантюристи, които някога съм познавал.

„Бил съм в някои събрания преди, които са имали световно влияние“, подхвърли Уилям. „В светлината на това, което преживяваме тука, онези дни изглеждат маловажни и незначителни. Никога не съм научавал толкова дълбоки уроци за един ден колкото научих днес“.

„Извънредно прекрасно и извънредно плашещо е в същото време. Беше сериозен когато каза, че трябва да считаме всеки ден като че ли може да е последният ни, защото може да е така. Мислех, че драматизираш, но съм сигурен, че сега ще вземам всичко, което казваш по-сериозно“, каза някой друг.

„Да, но аз по-скоро няма да загина в тази пустиня. Искам да видя планината. Ако умра, по-скоро бих умрял в битка тука, така че нека да научим тези три урока и да минем през това място“, отвърна друг.

„Първото поколение, което излезе от Египет, цялото загина в пустинята. Техният разказ е написан за нас, за да не ни се случва същото. Това пътуване е предназначено да бъде трудно, и е предназначено да бъде опасно, за да ни пригответи за това, за което сме призовани, но не сме призовани да загиваме тука. Трябва да познаваме Господа, да познаваме гласът Му, и да Му се покоряваме във всичко, за да успеем. Трябва да стоим толкова близко до Него, така че Той никога да не е извън погледа ни. Трябва да се научим да пребъдваме в изявеното присъствие на Господа. Ако някога загубим това, трябва да спрем и да Го намерим. Присъствието Му е дори по-важно за нас от тази вода“, добави друг.

„Ето защо Той позволява тези лъвове да реват тука. Те са заради нас – те ни водят към Господа“, каза по-голямата Мери. „Никога не съм Го усещала така както тука, дори както Го усещам точно сега“.

„Аз мисля, че можем да научим за един ден тука това, което може да отнеме години на онзи кораб“, добави Уилям.

„Целият свят зависи от Него за живот“, добави друг. *‘В Него живеем, движим се и съществуваме’*, и тука това е станало реално за нас. Ние не можем да издържим и един ден без Него. Тука сме, за да научим това. Целият свят скоро ще научи това, и ние ще бъдем изпратени към света с това послание. Това е евангелието на царството, което трябва да бъде проповядвано по света. Посланието няма да излезе само с думи, но и със сила, силата на онези, които го живеят“.

Всичко, за което можех да мисля беше колко обичах работата си.

ГЛАВА ОСМА – ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО

След като всички пихме от потока, седнахме в голям полукръг, за да се помолим и за едно кратко поучение, за да преговорим всичко, което бяхме научили този ден. Имаше много, което да се анализира, но след одобряването през деня, ние бяхме емоционално изтощени. Въпреки това, живата вода ни съживи така че молитвите ни бяха страстни, както и дискусиата след краткото поучение. Аз завърших с преглед на трите ни главни цели за всеки ден:

- Познаване на гласа на Господа
- Покорство на Него
- Живеене в присъствието Му

На следващата сутрин пихме и отново седнахме да се молим заедно и прегледахме целите си за деня. Ние прегледахме трите си главни цели и предизвикахме групата как можем да вземем най-доброто от нашия ден, дори и да не сме атакувани от лъв, да нямаме посещение от Илия или някаква друга драма. Присъствието на Господа беше много реално. Беше трудно не просто да искаме да стоим там цял ден, но започнахме да вървим надолу по пътя.

Не бяхме вървели много когато се намерих в една малка група съставена от двете Мерита, Уилям, Марк и още някои. Уилям започна разговора:

„Познаването на Неговите пътища е по-ценно от всяко земно съкровище. Всички се съгласихме с това. Ако това не е било ясно преди, вчерашния ден напълно го установи. Ние бяхме в това пътуване едва от няколко дни, но модела се развиваше. Ние дискутирахме някой принцип или истина и след това преживявахме приложението им. Можем ли сега да очакваме това всеки ден?“

„Ако пребъдваме в Господа, това е един от начините, по които Той ни учи“, отговорих аз. „Той е Пътят, Истината и Животът. За да стане една истина живот, тя трябва да се приложи в живота ни. Словото казва, че пътеките на праведните се подреждат от Господа. Той подрежда стъпките ни, за да помогне това, което ни учи да се превърне в живот.“

„Обещано ни е в Неговото Слово, че всеки, който търси, намира, и всеки, който иска, получава. Един по-точен превод би бил, че всеки, който продължава да търси, намира, и всеки, който продължава да иска, получава. Търсенето на тези съкровища на познаването на Неговите пътища е едно от най-великите приключения, които можете да познаете в този живот, до голяма степен понеже Той прибавя към него преживяването на истината“.

„Ако Той иска всички да бъдат спасени и да дойдат до познаването на истината, и всички ние да Го познаваме, защо го прави толкова трудно?“ попита по-малката Мери.

„Само онези, които са достатъчно загрижени да преследват тези съкровища, ще ги намерят. Тези, които са толкова много загрижени за тях, вероятно ще бъдат достатъчно загрижени да боравят с тях правилно. Това вероятно е като всяко земно богатство. Тези, които нямат опита да изградят богатство, няма да имат мъдростта да го задържат. Онези, които нямат опита да търсят Неговите съкровища на мъдрост и знание, няма да са достатъчно загрижени да ги пазят или да ги живеят. Въпреки това, най-великото съкровище от всички ще бъде взаимоотношението, което имаме с Него, когато Той става нашия Учител“.

„Когато си прекарал тези години на търсене и изучаване, за които говориш, само чел ли си или и си слушал посланията, които си чувствал, че Той е слагал в ръката ти?“ попита Мери.

„Не. Аз съм чел и учил много неща. Поставял съм главния приоритет на някоя книга или материал, които съм чувствал, че Той специфично е слагал в ръцете ми, но само малък процент от това, което съм изучавал бих поставил в категорията да знам, че това ми е било дадено директно от Господа. Те често ме караха да отида до някоя следа, но аз следвах следата със собственото си търсене и изследване“, отговорих аз.

„Отново, Той е наречен ‘Помощникът’, Който е изпратен да бъде наш Водач, а не ‘Изпълнител’. Когато попадах на следа аз чувствах водителството Му, ако започвах да се отклонявам от нея, и Той ме коригираше и ми помагаше да се върна в правилни път. Също научих, че както Исус каза за Себе Си, Той е кротък и смирен по сърце. Той е кротък по начина, по който ни води. Поради тази причина, трябва да стоим чувствителни, за да разпознаем водителството Му и дори корекцията Му. Той може да използва драматични начини, за да привлече вниманието ни, както научихме вчера с лъва, но това е изключението, а не правилото.

„Бях научен, когато бях млад вярващ, че Той ни е дал желанията на нашето сърце. Нещата, които сме желали във вътрешното ни същество, са били нещата, които Той ни е призовал да вършим. Когато нямах специфично водителство да уча нещо, или книга или послание, които да чувствам, че Той ми е дал, аз следвах сърцето си в моите изучавания. Това изглежда, че винаги се отплаща“.

„Имало ли е и други такива, с които да си имал общение?“ попита някой от тези, които не познавах добре.

„Как е името ти?“ попитах аз възрастната дама.

„Името ми е Джуди“.

„Джуди, това е добър въпрос. Имало е някои, с които съм общувал за тези неща. Те бяха рядкост, но бяха богати по съдържание. Мисля, че някои от нашите разговори бях такова откровение както много от книгите, които съм чел. Понякога питах Господ някои въпроси преди да се срещна с тези приятели, и на нашата среща, въпросите ми бяха отговаряни, понякога дори подред. Те дори може да не са знаели, че Господ ги използва по този начин, но това правеше нещата дори по-добри. Колкото по-близо бяхме привлечени един към друг, бяхме привлечени дори повече към Господа. Аз знаех, че Той беше мой Учител.

„Обаче, просто да срещнеш някой със същия стремеж за разбиране беше като да откриеш едно дори по-голямо съкровище. Общението което имахме около тези неща беше първото ми истинско вкуване на *койниния*“.

„Можеш ли да ни разкажеш малко повече за себе си?“ попита Джуди.

„Мисля, че заслужавате да знаете повече за мен, защото ще ме имате тук поне за малко“, започнах аз. „Аз бях агностик, преди да разбера, че Бог беше реален. От времето когато се научих да чета аз имах глад да чета всичко, което можех да хвана в ръцете си. Развих любов към знанието. Исках да зная всичко, и имах много интереси, но започнах да си мисля, че най-великото откритие, което някой някога може да направи беше да познае Бог. По това време, както повечето хора, аз бях объркан от религия, но си мислех, че ако някога можех да науча кой е истинския Бог, щях да прекарам останалата част от живота си да Го опознавам. Какво можеше да е по-важно от това?

„След това имах преживяване на свръхестествено обръщане, което ме остави без никакво съмнение, че Бог е реален и че Исус е Божият Син и всичко, което Той каза, че беше е в Писанията. Това беше най-великият ден от живота ми. Знаех, че съм намерил най-великото съкровище на знание, което някой някога може да намери. Аз съм в постоянно страхопочитание и очарование от Него от

тогава. Не мога да си представя живота да бъде по-чудесен от това да Го познавам и да Му служа.

„Писано е, че *‘Бог е Любов’*, и научих, че не можете да научите нищо за Него, без да Го обичате повече. Това ви принуждава да учите повече за Него, така че да бъдете хванати в една все по-затягаща се и възкачваща се спирала на живота, който става по-силен и по-силен. Аз наричам това *‘най-великото пристрастяване’*, така че всяко друго пристрастяване е фалшиво. Няма нищо, което някога ще задоволи човешката душа както познаването на Бог. Когато веднъж започнете да Го познавате, вие просто не можете да Го познаете достатъчно“.

„Аз ще свидетелствам за това“, каза Илия, който се беше присъединил към нашата компания без да го забележим. „Виждал съм славите на земята и на небето. Славите на небето засенчват най-великите слави на земята повече отколкото може да се изрази, но славата на Бог засенчва славата на небето дори повече.“

„Аз съм седял в най-великите съвети на небето. Най-великите чудеса от всички е как Господ споделя славата Си с хората, и как Той възнамерява да живее на земята сред хората. Неговата любов към човека е повече отколкото някой все още е схванал. Да се знае това е най-великото от всички знания; това е най-великото от всички съкровища. Най-висшето търсене от всички е Той да се познава“.

Ние всички все още обмисляхме това, което Илия беше казал. Имаше дълго мълчание, но не беше неловко – беше свято. Присъствието на Господа беше толкова велико, че просто искахме да Му се наслаждаваме. След дълго време, Марк проговори:

„Господ построи Своето място за живеене сред хората в пустинята с децата на Израел. Там ли е, където Той изгражда Своето място за живеене сред нас?“

„Защо Той просто дойде върху нас толкова силно, тук и сега?“ попита някой.

„Понеже говорехме за Неговия глас“, отговори по-голямата Мери. „Истинското откровение не беше в думите, а в това, което усетихме – Неговата любов към нас. Той е с нас. Той ни обича“.

„Той е с нас през цялото време, знаем, но е толкова различно когато идва върху нас по този начин“, намеси се някой друг.

„Това е изявеното Му присъствие“, добави някой. „Той е с нас през цялото време, но не винаги изявява Себе Си по този начин. Да бъдем с Него в Неговото присъствие е като нищо друго. Това е, за което сме създадени – да живеем с Него, да познаваме специалното Му общение“.

Трябваше да спрем. Просто не беше възможно да продължаваме да ходим. Останалата част от групата се събра, и ние се молахме и се покланяхме дълго време. Никой не искаше да тръгва. Много сълзи потекоха. После имаше смях. Не шеги, просто радост. Всички изглежда, че знаехме по едно и също време, че трябваше да започнем да ходим отново. Всички просто станахме и тръгнахме.

„Чувствате ли се обновени“, попита Уилям. „Това беше по-добро дори от живата вода. Не знам дали някога съм се чувствал така добре“.

„*‘Той е съживяващ Дух, Който ще съживи нашите смъртни тела’*“, цитира някой.

„Това е, което цар Давид нарича *‘сладкото общение’*, което са преживявали в дома на Господа“, намеси се друг. „Няма нищо друго като това. Ето защо Давид трябваше да има ковчега при себе си в Ерусалим“.

Докато се наслаждавахме на това, което току-що бяхме преживяли, аз огледах групата и не можех да направя нищо друго освен да си мисля колко чудесно беше да минавам през пустинята с тях. Заради това, можех да бъда доволен да стоя в пустинята.

Присъствието на Господа е по-чудесно от всичко. Не бях преживявал нищо такова, когато минах през същото това място сам. Обичах ги всички. Погледнах тези, с които все още не бях се запознал, и ги обичах, и не можех да дочакам да ги опозная.

„Известен си с това, че обичаш историята, особено църковната история. Какво те е накарало да изучаваш тези неща?“ попита ме някой. „Чел ли си много за преживяване като това от други?“

„Ще отговоря първо на последния въпрос“, започнах аз. „Да, някои са писали за своите преживявания с изявеното присъствие на Господа. Онези, които са го преживявали го описват различно по някои начини, но е имало една обща нишка. Резултата винаги е бил същият: ненаситно желание да бъдеш по-близо до Господа и общение *койнония* с всички, които заедно преживяват това, точно както ние го преживяваме сега.

„Вие можете да кажете разликата в писанията на тези, които са преживяли това. Тяхното послание е било много повече от просто доктрина и принципи. Имало е живот в него, който ви е карал да не искате да оставяте книгата. Съчувствам на всички, които са седели с години под поучение и проповядване, но никога не са преживявали Самият Господ. Това е толкова често срещано в нашето време, но мисля че е било често срещано още от първи век. Еклесията, структурата и управлението на църквата, е ужасно нещо без *койнонията* – общението с Господа и с Неговите хора, което сме призвани да имаме.

„Що се отнася до първия ти въпрос, какво ме е накарало да изучавам история, особено църковна история, бяха ми дадени инструкции да го правя. Беше ми казано, че там е, където се намират едни от най-големите съкровища на мъдростта и на знанието. Това е вярно.

„Библията основно е историческа книга. Тя предимно се отнася за Неговите взаимоотношения с хората и как Той е извършвал намеренията Си чрез тях в миналото. История идва от думите Негов и история (на английски). Целта ми за изучаването на историята беше да видя делата Му в нея, и чрез това, да познавам пътищата Му по-добре. Обаче, първите две години от изучаване на църковната история бяха вероятно най-сухите времена, които някога съм прекарвал в четене. Не осъзнавах, че изграждах основа на общо познание, която беше необходима за страхотните откровения, които щяха да последват. Без тази основа едни от най-великите откровения, които открих дори нямаше да имат смисъл за мен, и вероятно щях да ги захвърля. Трябваше да минете през пустинята, за да стигнете до обещаната земя, и тази пустиня обикновено е точно обратното на това, което ви е обещано. Моята пустиня трая около две години, във връзка с изучаването ми на история, но от тогава това е било най-чудесната обещана земя“.

„Кое беше най-важното нещо, което научи от църковната история?“ попита Мери.

„Без съмнение това ще бъде Божието безотказно преследване на човека и Неговото невъобразимо търпение и любов към човека, въпреки че Той е постоянно отхвърлян и пренебрегван от човека. Това е най-болезнената любовна история, която е писана някога, и тя все още не е свършила. Той е в безотказно търсене на невяста, но до днес тя изглежда, че има малко или никакво време за Него. До тук, това е една от най-големите трагедии, но знаем, че ще има един от най-чудесните завършеци. Той ще има невястата, която толкова заслужава“.

„Ти каза това сякаш усещаше болката Му. Аз също можах да я усетя докато споделяше това“, каза Мери.

„Има много страдание на земята, и е правилно да имаме състрадание за това“, продължих аз. „Но мисля, че е дори по-важно да познаваме страданието на Господа. Неговото страдание не свърши на кръста. Той все още ходатайства за нас, понеже все още ни съчувства за нашето страдание, и това Го наранява. Обаче, не мисля, че това ще спре докато не видим и не сме докоснати от Неговото

страдание и не се посветим да видим невястата, за която Той е толкова достоен, да се приготвя за Него, и те да са съединени. Тогава, краят на цялото страдание може да дойде, и новият век, в който ще дойде Неговото царство ще започне.

„Духовната незрялост започва когато спрем да бъдем фокусирани на себе си и започнем да се фокусираме на това да служим на Господа и да помагаме на другите. Напредъка в царството идва като станем по-големи служители на другите. Ние сме създадени за Негово удоволствие, и никога нищо няма да задоволи душите ни както изпълнението на тази цел. Да прекараме цял живот просто, за да Му доставим радост за един единствен миг би било един добре живян живот, но Ние можем да Му доставяме радост всеки ден. Какво имаме друго да правим, което да е по-важно от това?“

Вървахме мълчаливо известно време. Погледнах към останалата част от групата. Всички освен неколцина сега се бяха разделили на малки групички. Повечето си говореха докато вървах, някои се смееха, други изглежда бяха в дълбоки дискусии. Имаше няколко човека, които вървах сами, но те изглежда че искаха това, потънали в собствените си размисления или молещи се. Това беше специално време, все още нямаше никакви травми или драми. Изглежда, че това беше точно това, от което се нуждаехме след напрежението на деня. Присъствието на Господа беше толкова силно, че се почувствах сякаш бяхме деца излезли на разходка с нашия Татко. Това беше откровение, че едно толкова пусто място можеше да бъде толкова чудесно.

Скоро можех да кажа, че Мери имаше още въпроси, които искаше да зададе, така че аз я насърчих да го направи:

„Какво ти се върти в главата?“ започнах аз.

„Това, което сподели за твоите уроци от историята беше дълбоко. Никога не искам да го забравям. Можеш ли да споделиш още нещо? Не мисля, че ще имаме толкова време да изучаваме като теб, а аз искам да науча всичко, което мога докато имаме шанса“, започна тя.

„Ти си практичен човек, затова ще споделя с теб това, което мисля, че е най-практичният урок, който съм научил изучавайки историята: Поговорката е вярна, че ‘онези, които не знаят историята, са обречени да я повтарят’. Повтарящите се цикли на историята са трагични. Човечеството е направило изключителен напредък по много начини, но в някои от най-основните, най-важните неща от всички изглежда не сме научили много. Продължаваме да вършим същите грешки“.

„Църквата е била толкова виновна колкото и останалата част от света. Всяко духовно поколение е склонно да прави същите грешки като предишните поколения. Разбира се, всеки историк или ученик на историята ще види това, и някои са предложили решения, но до днес, ние не сме избягали от тази ужасна водеща надолу спирала. Това е причината за най-лошите човешки трагедии, и защо те се повтарят отново и отново“.

„Това е най-важният урок?“ попита Уилям. „Това е станало едно толкова евтино клише, което всеки повтаря“.

„Прав си. Всеки го казва, и мисля, че повечето го вярват, но продължават да го правят“, отговорих аз.

„Защо мислиш, че е така?“ попита някой друг.

„Това е комбинация от неща, но мисля, че най-надделяващата причина е гордост. Сърцевината на тази гордост кара всяко поколение да си мисли, че са по-добри от предното поколение. Ние сме склонни да си мислим, че сме по-умни, по-мъдри, и определено не сме като нашите родители, и това ни държи в капана. Докато растем, ние ставаме точно като нашите родители, или от реакция към нашите родители и опитвайки се да бъдем различни от тях, ние ставаме все по-

плитки обвивки на това, което можем да бъдем. Реакциите на проблемите на нашите родители, или на някой друг, няма да ни освободят от този капан. Само покаянието, и смирението, което ще ни даде възможност да бъдем поучаеми, ще ни освободи.

„Господ ни даде отговора на тази дилема, когато даде закона на Мойсей и ни заповяда да почитаме майките си и бащите ни. Той не каза да почитаме страхотните, или дори само добрите, но каквито и родители да имаме. Аз мисля, че ако мисленето ни е да почитаме онези, които са си отишли преди нас вместо да ги пренебрегваме, ние дори можехме да научим толкова много от лошите, че нашият напредък можеше да се умножи.

„Алекс Халей веднъж е казал, че когато умира един стар човек това е като да бъде изгорена една библиотека. Това, че нашите старейци не са слушани, това, че не сме се опитали да научим всичко, което можем от тези, които преди са били по този път, е една от най-големите грешки, и причината защо повтаряме големите грешки от историята отново и отново.

„Великите поучения и великите истини могат да станат нещо обикновено, но е рядкост да се намери някой, който е бил променен от истината. Множества могат да цитират великите поучения на вярата, но е рядкост да се намерят такива, които ги живеят. Мисля, че смирението трябва да бъде смесено с истината, за да ни промени.

„Бог заповяда на Израел да повтарят своята история всяка година. Това не беше, за да ги накара да живеят в миналото, въпреки че не можем да се справим с настоящето или с бъдещето както би трябвало, ако забравяме уроците на миналото. Да не уважаваме миналото достатъчно, че да го изучаваме, вероятно е главната причина толкова много империи да са се издигнали през всичко, което е било необходимо, за да съградят такова нещо само за да се разпаднат бързо поради липсата на просто, основно, разбиране.

„Заповедта да почитаме бащите и майките си е единствената заповед с обещание. Тя се намира и в Стария и в Новия завет. Обещанието е, че ще ни бъде добре, и ще живеем дълго в земята, която Господ ни е дал. Краткотрайните империи, бизнеси или семейства често са толкова излишни.

За да почитаме бащите и майките си, е необходимо много повече от това просто да знаем техните истории, това продължава с почитане на техните поучения“.

„Как можем да имаме тази почит?“ попита някой.

„Много по-лесно е да се учи за Божията благодат, отколкото да се ходи в нея. Всичко е благодат, но само онези, които преследват Него, я намират. Трябва да сме достатъчно загрижени за тази заповед на Господа, за да преследваме това, което означава да почитаме бащите и майките си. Не мисля, че има определена формула за това. Трябва да сме достатъчно загрижени, за да се стремим да го разберем и след това да го правим.

„Може да започне с това да сме достатъчно загрижени да разберем тяхната история и да чуем какво имат да кажат. Ние имаме много поучение за вяра, но Словото казва, че са нужни вяра и търпение, за да се наследят обещанията. Мисля, че частта на търпението често е изоставяна. Изисква се голям търпение, за да се изучава история или да се слушат нашите старейци, но онези, които го правят са възнаградени.

„Едно от най-великите откровения за Бог в историята е Неговата привидно безкрайна любов и търпение към човека. Ние винаги се учим, но не стигаме до познаване на истината. Въпреки това, Той изпраща Своите свидетели до всяко поколение и се опитва да ни помогне. Всяко поколение се съпротивява на тези, които са изпратени до тях, и след това се спъват в същите препятствия както предните поколения, но Той продължава да се протяга към човека. Дори

малцината, които почитат Неговите свидетели, рядко правят това, което те казват. Въпреки това Господ никога не се е отказал от нас. Той остава верен дори когато ние сме толкова неверни“.

„Виждаш ли някаква надежда за нашето поколение?“ попита по-малката Мери.

„Да. Виждам голяма надежда. Вашето поколение може да бъде това, което прекъсва цикъла, изпълва целта си и наистина приготвя пътя за идването на царството“, отговорих аз.

„Преди да ви дам главната причина за тази надежда, моля ви изтърпете ме да споделя някои други принципи, които съм научил. Това, което в началото може да ни разочарова може да доведе до една дори по-голяма, по-реална надежда. Истинската надежда, която никога няма да ни разочарова често трябва да започне с това да загубим надеждата си в хората, но тогава е когато можем да поставим надеждата си в Единственият, който е достоен за нашето упование – Господ. Надеждата ни не може да бъде в хора, дори и в Божиите хора, само в Него.

„Това, което ме накара да продължа и да вярвам в крайната славна победа на църквата, е, че моето упование е в Бог да направи това да се случи, а не в хората. Да бъдеш разочарован, означава да изгубиш илюзиите си (на англ. това е игра на думи, разочарован е “disillusioned”, а да изгубиш илюзиите си е “to lose your illusions”). Това е добро нещо, но после трябва да заместим илюзиите си с вяра. Истинската вяра винаги е съсредоточена върху Бог, а не върху хората.

„Истинската вяра не може да бъде основана на нищо друго освен на истината. Част от истината е да виждаме истинското си състояние, но даже по-важно е да виждаме Божието сърце и намерения за нас. Израел минаваше през повтарящи се цикли на: упование в Него и виждане на победата Му; забравяне на Него и изпадане в отстъпничество; падане в робство; викане към Него за избавление, и Той ги избавя, отново и отново. Църквата е правила същото нещо през историята.

„През всичко това, Бог никога не е загубвал Своего търпение или Своята надежда в нас, понеже Той не се доверява наистина толкова на нас колкото на Своя Свят Дух да направи това да се случи. Ще има едно поколение, което ще счупи този водещ надолу цикъл, в който сме били уловени, и вашето поколение показва белезите, че то може да бъде това.

„Можем да бъдем сигурни, че поколението, което ще пробие през този ужасен капан ще бъде поколението, което се учи как да почита бащите и майките си. Те ще научат уроците без да трябва да повтарят минали грешки, понеже ще се съпротивят на измамата, че те са много по-умни или по-добри от предишните поколения. Това поколение ще пробие и ще завладее обещаната земя.

„Едно от нещата, които ми дават надежда във вашето поколение, е дълбоката арогантност, която сега сграбчва това поколение, и начинът, по който гордостта и бунтът се възхваляват“, казах аз.

„Как това нещо ще ти дава надежда? Не е ли то противоположното на това, което имаме нужда да прегърнем?“ почти изтърси Мери.

„Да, така е, и това е смисълът. Един главен фактор относно времената е, че крайт на века е жътвата. Главен фактор относно жътвата е, че всички семена, които са били посяти узряват, и добрите и лошите. Гордостта и арогантността на човека изглежда, че идват до узряване във вашето поколение, но от това също можем да знаем, че добрите семена също ще узреят.

„Когато Господ говори за края на века, Той каза, че ще изпрати ангелите си да съберат от царството Му всички съблазни. Плевелите ще бъдат събрани първи, и това ще остави житото.

„Истинските пришълци не следват масите, но винаги се движат в противоположния дух на този свят. Гордостта и арогантността на човека са достигнали нивата, които са пророкувани за края на този век. Не може да стане по-лошо, така че тези, които победят тази тъмнина, ще бъдат едни от най-силните. Тези, които победят гордостта, ще бъдат едни от най-смирнените, и следователно, поучаемите и мъдрите за всички времена.

„Където грехът се умножава, благодатта се умножава още повече“. Бог дава Своята благодат на смирените, а Божията благодат е най-ценното от всички съкровища. Нищо не може да спре Божията благодат и няма нещо, което да не може да бъде постигнато с Божията благодат. Ние се приближаваме до времената, когато смирените ще наследят земята. Те ще направят това, защото ходят в Божията благодат. Следователно, най-великите в царството са най-смирнените. Вашето поколение ще произведе едни от най-великите в царството, понеже те ще бъдат едни от най-смирнените“.

ГЛАВА ДЕВЕТА – ЛИДЕРЪТ

Докато вървахме, Уилям ме дръпна настрана, за да бъдем достатъчно далеч от другите, така че никой да не ни чува. Нещо го безпокоеше. Той изглеждаше принуден да говори за това докато вървахме под утринното слънце.

„Наблюдавах как се справяш с тази група“, започна Уилям. „Това е уникална ситуация и на мен ми е интересно да разбера твоите методи“.

„Оценявам заинтересоваността ти и много бих искал да чуя твоите прозрения“, отговорих аз.

„Аз бях обезпокоен от това, че ти беше твърде пряк относно твоите провали и слабости. Групата има нужда да ти се довери и не съм сигурен, че това беше полезно. Обаче, трябва да призная, че мога да кажа, че това накара някои да ти се доверят дори повече, може би поради твоята прозрачност. Това ли беше, което се опитваше да постигнеш?“

„Може да е работило по този начин, но аз не съм го направил с тази цел“, отговорих аз. „Целта ми да бъде прозрачен е понеже ми е дадена работа, която да извърша – да преведа тази група през тази пустиня. Те ще успеят да го направят единствено чрез своята вяра в Бог, а не в мен. Знам, че има определено упование, което трябва да имат в мен като Божие снабдяване за тях по това време, но целта ми е да ги заведа до мястото, където няма да се нуждаят от мен. Искам да ги заведа там, колкото мога по-бързо. Искам те да успеят, дори и аз да не успея“.

„Това е удивително самопожертвователен начин на мислене“, отговори Уилям.

„Може да не е толкова самопожертвователно, колкото изглежда“, обясних аз. „Ако аз се проваля, а те успеят, тогава аз все пак съм постигнал нещо и моите усилия няма да бъдат напразно. Аз самият съм имал страхотни учители. Някои от тях свършиха добре, а някои не, но знам, че плодът, който давам, все пак ще отиде за тяхна сметка, поради всичко, което те са инвестирали в мен. Така че аз искам да постигна всичко, което мога и заради тях, особено за тези, чийто живот, както изглежда, завърши в провал. Те все пак могат да успеят чрез мен, ако аз го направя“.

„Благодарен съм на тези, които са посяли в живота ми, дори и да не са завършили добре, но признавам, че аз също правя това поради егоистични причини. Както казах по-рано, единствената заповед с обещание е да почитаме бащите и майките си. Обещанието е, че ще ни бъде добре и ще имаме дълъг

живот. Искам да ги почитам, защото съм загрижен за тях, но също и защото съм научил голямата полза, която получаваме от това“.

„Твоята откровеност е оценена, но отново се чудя дали е полезно да бъдеш толкова прозрачен с всеки“, отговори Уилям.

„Може би си прав. Може да не трябва да бъда толкова откровен с незрелите и нестабилните, но тези са различни. Аз не мога да ги третирам като последователи, а като съработници. Всеки от тези тук може да се развие много по-бързо от мен и да заслужава тази позиция на лидерство повече от мен. Ако стане така, аз искам да направя промяната колкото се може по-гладко и по-бързо“.

„Никога не съм чувал някой лидер да говори по този начин“, отговори Уилям.

„Уилям, целта ми тук не е лидерството. Аз не съм се молил за тази позиция нито съм я искал. Това е задача, която съм почетен да имам, но това е отговорност. Целта ми е да раста в Христос, както и на всеки друг тука. Не положи ли Той живота Си и не даде ли лидерството Си на други? Искам да бъда най-добрият лидер, който мога да бъда, заради Него и заради тях. Моята цел не е да бъда лидерът, а да ги превода през тази пустиня. Аз бързо ще отстъпя на всеки, който мисля, че може да свърши по-добра работа в това от мен, разбира се, с одобрението на Този, който е Лидерът на всички нас. Понякога най-великото лидерство може да бъде да знаем как да се откажем от лидерството и да следваме“.

„Преди време ми беше казано, че лидерството, което ще ни заведе до нашето предназначение, е това по модела на гъските. Те летят във формата на буквата „V“ зад лидера, защото е 30% по-лесно да следваш другите, отколкото да бъдеш начело. Затова лидерът ще се уморява много по-бързо от тези, които са отзад. Ако ятото ще поддържа темпото си, стигайки колкото се може по-далеко за колкото се може по-кратко време, то трябва редовно да сменя лидерите си. Ако моето изтощение започне да забавя цялата група, аз трябва да оставя някой друг да поеме, поне за малко, докато същото се случи и с тях. Аз вече търся кои могат да бъдат следващите, така че да мога да ги подготвя за това“.

„В това има голям смисъл, но аз никога преди не съм чувал нещо подобно от някой в позиция на лидерство“, отговори Уилям.

„Нещата тук са различни от света. Да бъдеш лидер е много повърхностна цел. Стигането до планината с всички, които са ни били поверени, е целта. Аз не искам да позволя на нищо, дори на моето място, да помрачи тази цел“.

„Мислиш ли, че аз мога да бъда един от тези, които са призвани да водят за известно време?“ попита Уилям.

„Да“, отговорих аз.

„Но аз съм нов вярващ, по-млад от всички други тук. Не предупреждава ли Библията за това да не се дава лидерство на нови вярващи?“

„Предупреждава. Аз също съм загрижен за това. Обаче, зрелостта в Христос не е просто резултат от минаване на време. Тя е много повече резултат от това, как се справяме с изпитанията, които ни се дават. Тя е резултат от това да бъдем достатъчно смирени, че да сме поучаеми, но даже повече, тя е резултат от това да се приближим до Царя и да се учим от Него“.

„Аз съм прекарал живота си, стремейки се да познавам Учителя. Той е Този, който ми каза, че за да успея да премина през това място, аз трябва да поставя интересите на всички други над моите. Правилният отговор за всяка криза или проблем е да поставим интересите на другите на първо място. В определен смисъл можеш да кажеш, че правя това егоистично, опитвайки се самият аз да стигна чрез това, като поставям техните интереси над моите. От най-голям интерес е за тях да стигнат колкото се може по-бързо до мястото, където да могат да успяват без мен, ако имат нужда“.

Пътят

„Аз познавам егоизма и егоистичната амбиция много добре от опита ми. С всички, с които съм работил, всичко е било свързано с тях. Ако това е, което те води, тогава го прикриваш много добре“, отбеляза Уилям.

„Отново, благодаря ти. Насърчително е, че казваш това, защото често съм се чувствал сякаш съм най-егоистичният човек, когото познавам. Честно казано не знам дали просто мога да го скрия добре. Въпреки това, аз знам: толкова много в тези времена дават живота си на Христос, но после са научени да следват или хора, или движения, или определени доктрини, и никога не са водени към Него. В най-добрия случай, това винаги води до разочарование и до един плитък и обезсърчителен живот, далеч от изобилния живот, който им е бил обещан. Има само една основа, върху която можем да градим, и това е Самият Христос. Аз наистина не съм възнамерявал да споделям нещо с цел да карам хората да ми се доверяват повече или по-малко, а да ги обръщам към Единствения, който никога няма да ги провали или разочарова“.

„Вярвам, че си искрен в това, но просто никога не съм виждал този подход към лидерство. Не съм в Христос от много дълго, но това е много различен подход от онова, което някога съм виждал. Дори на кораба, всичко беше свързано с лидерите. Те бяха посветени главно да привличат хората да им се доверяват и да ги следват. Често съм усещал същия вид егоизъм и егоцентризъм, които съм усещал и в политическите лидери, на които съм служил, и просто съм го приемал за нормално. Дори гостуващите говорители, всички изглежда правеха същото нещо, опитвайки се да накарат хората да им се доверяват като на Божия мъж или жена на часа. Това обичайна практика на църквата ли е, или тяхното течение е изключение?“, попита Уилям.

„Опитът ми с това специфично течение е ограничен и не искам да основавам моето мнение на една такава кратка опитност с тях“, отговорих аз. „Аз съм бил в толкова много течения и движения в тялото на Христос, може би дори в повечето от тях. Открил съм съкровища и силни страни във всички тях. Въпреки това, мисля, че лидерството, учено и демонстрирано от Господа и от първите апостоли, рядко се намира днес. Онези, които го демонстрират, всички имат много малки служения според днешните стандарти. Обаче, винаги можеш да кажеш голямата разлика в това, колко по-зрели са и колко по-близко до Господа са тези, които следват тяхното лидерство“.

„Апостол Павел се оплакваше, че коринтяните биха следвали тези, които злоупотребяват с тях и дори ги бият през лицето. Обаче, Павел отиде позволявайки личната му слабост да бъде видяна и те не искаха да го слушат. Плътските хора откликват на плътската сила и на плътското лидерство. Страхувам се, че според библейската дефиниция църквата като цяло е все още плътска и незряла. Мислиш ли, че Павел трябваше да промени стила си на лидерство, за да бъдат коринтяните склонни да го слушат?“ попитах аз.

Уилям не отговори веднага, но размишлява дълбоко върху това преди да отговори. Това беше впечатляващо за мен, както и отговорът му, когато най-накрая го даде:

„Самият Христос демонстрира лидерството, което Павел практикуваше, когато отиде на кръста. В Откровение 3^{та} глава Той стои от външната страна на вратата на Своята църква, чукайки, за да види дали някой ще Му отвори. Той не ни се натрапва. Ако използваме някакъв друг вид лидерство, различно от това, което Той демонстрира, което мисля, че и Павел използва, ние няма да водим хората към Него“, каза Уилям.

„Няма много, които могат да видят това“, отговорих аз. „От тези, които го виждат, не много действително ходят в него. Много по-лесно е да се използва

плътско лидерство, за да се мотивират плътски хора, отколкото да им се помогне да узреят. Моля се да ходиш в пътя на това велико прозрение, което вече имаш.

„Нашата цел не трябва да бъде просто да накараме хората да вършат правилното нещо, а да ги накараме да следват Царя, и да правят правилното нещо, понеже то е в сърцата им. Можеш да научиш един папагал да казва правилното нещо и да прави правилното нещо, но то няма да бъде в сърцето му. Бог се стреми да ни даде ново сърце и нов ум, така че да Му се покоряваме от истинско сърце, а не просто по принуда”.

„Знам капаните и отклоненията, поставени пред нас. Колкото по-далеч отиваме, толкова повече просто да имаме истината няма да е достатъчно да ни предпази. Трябва да имаме нещо повече от истината; трябва да имаме любов към истината, за да успеем. Само с тази любов към истината ние ще изберем правилния път, когато има възможности. Само когато следваме нашата любов към Бог и към хората Му, ще избягваме капаните.

„Истината е личност, която трябва да обичаме над всичко друго. Само тази любов ще ни държи близо до Него и само стоейки близо до Него, ще можем да издържим. Трябва да се приближим толкова близо до Него, че да следваме Него, а не просто принципи“.

„Мисля, че правиш правилното нещо, като си толкова прозрачен“, призна Уилям. Сега виждам защо Павел е написал, че по-скоро би се похвалил в слабостите си. Той е искал коринтяните да уповават на Божията благодат, а не на него. Има място за почитане на нашите духовни бащи и майки, и Павел беше техният духовен баща, но той не се страхуваше да дойде в слабост и страх, така че Божията благодат да може да бъде още по-явна. Това ги принуди да изградят вярата си в Бог, а не в него. Това е едно много различно лидерство“.

„Уилям, срещал съм много малко хора, които хващат нещата, които ти вече разбираш“, отговорих аз. „Животът е изцяло свързан с Исус. Ако стоим близо до Него, ние ще бъдем променени чрез Него. Тогава ще започнем да виждаме с Неговите очи, да чуваме с Неговите уши и да разбираме с Неговото сърце. Пътят да изпълним целта си е да следваме Него. Той е Пътят. За да ги вода през тази пустиня, аз трябва да ги вода към Него. Няма друг път. Аз ще падна и ние всички ще паднем, ако не Го намерим и не Го следваме“.

„Отново моят опит във вярата е ограничен, но тъй като това е лидерството, което, както Господ, така и Неговите апостоли демонстрираха, защо не виждаме повече от този вид лидерство в църквата?“, попита Уилям отново.

„Има много причини. Една от тях е, понеже мнозина са снишили Великото поръчение до това да правят обръщенци вместо ученици. Когато нашето видение е толкова плитко, тогава можем само да предадем същата плиткост на тези, които водим.

„Казано ни е, че Светият Дух претърсва дълбочините, дори Божиите дълбочини. Никой последовател на Христос, който има Светия Дух, не трябва да бъде плитък в нищо, много по-малко в своето познаване на Бог и на Неговите пътища. Тази плиткост винаги води до много духовни корабокрушения, и мисля, че пасторите могат да завършат поемайки голяма отговорност за това“.

„Друга причина за тази плиткост е, че малко от тези, които са спечелили голямо влияние в тялото на Христос днес, са минали през тази пустиня. Малцина водят хората си към планината“, отговори Илия, който слушаше наблизко незабележимо. Той продължи:

„Лидерството, което те използват, ще работи за хора, които егоистично просто търсят благословения и изобилие за себе си, но то не ги води към царството. Егоизмът ще ви убие на пътя, който води към царството. Само когато сме готови да загубим живота си за Царя и за Неговите хора, ще намерите истински живот и ще останете живи тука. Истинският живот може да се намери

само като се стои на пътя на живота, който води към Неговото царство. Благословенията на Господа са, за да бъдат приемани и оценявани, но когато те станат вашия фокус и цел, няма да успеете да стигнете до планината на Господа. Нито пък ще бъдете подготвени за голямата битка, която идва”.

„Моля те продължи“, каза той, кимвайки към мен.

„Едни от най-великите лидери в църковната история могат да оживеят в наше време“ – казах аз, поглеждайки към Илия, за да видя дали той ще потвърди това, което той направи.

„Аз познавам някои от тях и съм се учил от тях, но всичко, което съм научил, ме е накарало да заключа, че първото преходно служение, което доведе до служението на Христос – Йоан Кръстител – е най-великото Новозаветно служение“.

„Какво виждаш в Кръстителя, което е такъв тип Новозаветно служение?“, попита Илия.

„Щялостната цел на Йоан беше да подготви хората за идването на Господа. Тогава той ги насочи да следват Господ, въпреки че това означаваше, че те щяха да го напуснат. Той беше готов да се смаява, докато Господ растеше, понеже това означаваше, че той е изпълнил целта си. Ние не сме тук, за да градим нашия авторитет в хората. Не сме тук, за да правим хората наши ученици, а да ги правим Негови ученици“.

„Йоан дойде в твоя дух. Господ призна това след като те видя на планината на преображението. Той каза, че ти дойде с Йоан, но ти също ‘идваш’. Пророкувано е от Малахия, че ти ще дойдеш в края на века. Какво толкова има в тебе, че онези, които приготвят пътя за Господа трябва да дойдат в твоя дух?“ попитах аз.

Илия се усмихна. После погледна нагоре като че ли се питаше какво да прави с мен, или как да се отнесе към този въпрос. След кратка пауза той започна своя отговор:

„Не всичко, което е свързано с моя живот, е добър модел за служението на последните дни. Все пак това са добри уроци, понеже някои от нещата, които ме накараха да се спъна, ще бъдат заплаха за служението на последното време. Един от тях е начинът, по който се предадох на депресия или на арогантност, когато започнах да мисля, че бях единственият с истината или единственият, който беше верен на Господа. Това все още са основните капани, които хващат онези, които ходят в голяма сила.“

„Помнейки това, аз бях модел на най-мощното служение, което някога ще ходи по земята, служението, което ще бъде издигнато в края на този век. Аз трябваше да се изправа срещу злата Езавел, която беше превзел нашата нация и срещу всичките й фалшиви пророци и религии. Същият дух превзема голяма част от света днес, и особено твоята нация. Това зло се изявява във вашето правителство, точно както Езавел използваше Ахав. Това е крайно зло, и онези, които принадлежат на Господа в това време ще трябва да се изправят пред него, точно както Кръстителят направи като модел. Имате много да учите за това, като да го правите, без да бъдете бунтовни, и въпреки това, като обезоръжавате силите на този век. Това е дадено да бъде извършено от служението на последното време”.

„След това аз издигнах много други пророци по онова време. Също така отделих специално внимание на този, който беше призван да ме замести, за да извърши дори повече от мен, както и да ходи в повече сила от мен, Елисей. Вие трябва да правите същото.“

„Следващата задача може да е най-трудната от всички. Трябва да се молите Божиите съдби да дойдат върху вашите нации, когато има нужда от тях, както направих аз.“

„За да правите всички тези неща, вие трябва винаги да държите Божиите интереси над човешките интереси. Господ предпочита да показва милост вместо съд, както трябва да е и с всички нас, но когато милостта не работи, тогава Неговият съд е милост. Трябва да разберете това, защото, за да бъдете Негов пророк в тези времена, трябва да бъдете в съгласие с Него по всяко време и за всички цели, дори когато е време за съд”.

„Можете ли да призовете Божия съд да дойде върху вашата нация? Целият свят е близо до това да преживее съда, който дойде върху Египет, и поради същата причина – Божиите хора да бъдат освободени. Времето на съда е близо и това ще започне със Собствения Му дом. Можете ли да бъдете в съгласие с Него за това?“

Товага Илия направи пауза и изглежда преценяваше нашата реакция относно казаното, преди да продължи. Аз също наблюдавах Уилям, който изглежда, че схващаше всичко това.

„Всичко това трябва да правите, но също така имате и по-висша цел. Кръстителят имаше по-висша цел от мен, понеже той трябваше да посочи Божия Агнец и да накара хората да Го последват. Вие имате дори по-висша цел от това. Самите вие трябва да Го следвате. Трябва да пребъдвате в Него. Трябва да станете като Него и трябва да вършите делата, които Той вършеше, докато сочите към Него“.

„Всяко едно от тези неща ще бъде повече от достатъчно за някой човек“, отбеляза Уилям.

„Това е вярно“, съгласи се Илия. „Ето защо хората, които ще вършат тези неща, са голямо мнозинство. Аз бях почти сам, както и Кръстителят, но ние стояхме пред една малка нация. Вие трябва да подготвите целия свят за идването на Господа и на Неговото царство. Поради тази причина, ще има голяма армия от такива посланици“.

„Ще отидат ли всички те до планината по този път?“ попита Уилям.

„Всички трябва да отидат до планината чрез този път“ потвърди Илия.

„Няма много от нас по този път сега. Има ли други, идващи след нас?“ продължи Уилям.

„Не е имало много, които да са ходили по този път, дори през цялата църковна история. Обаче, имало е някои по всяко време. Идват повече. Скоро ще има повече на този път, отколкото някога са ходили по него през епохата на църквата. Всеки, който стигне до планината, ще се върне и ще вземе други със себе си. Има една мощна армия сега, която се събира.

„Всеки един от тях е посланик. Те се подготвят да разтърсват градове и нации със силата на посланието, което ще им бъде дадено. На правилното време, те ще хванат вниманието на цялата земя, и всеки по земята ще им се чуди. Тези ще бъдат ‘мощните’, за които Енох пророкува, че ще дойдат. Те са живи сега и започват да откриват този път“, приключи Илия и си тръгна.

Уилям и аз седяхме известно време, размишлявайки върху това, което току-що ни беше казано. Най-накрая Уилям проговори:

„Винаги съм искал да бъда близо до тези, чиито решения оформят нашия свят. Аз изградих живота си около това желание. Когато постигнах това, то беше далеч от удовлетворението, което очаквах. Сега виждам, че съм бил с неправилните хора, понеже силата никога не е била свързана с превъзходна кауза. Сега имам тази кауза, и мога да видя как тази малка група, с която сме, може да повлияе на света повече отколкото всеки конгрес или президент. Те може много да не изглеждат такива сега, но това наистина са великите, нали?“

„Аз също все още ги опознавам“, казах аз. „Може да има пророци в тази малка група, които да засенчат всичко, което пророците в древността са вършили, дори Илия. Може да има апостоли на последното време тук, които да надминат всичко, което някога е било извършвано, за да се приготви пътя за Царя. Това, което се случи през първи век, беше семето, но ние сега идваме до времето на жътвата. Можем да имаме в нашата компания едни от най-великите мъже и жени на Бог, ходили някога по земята“.

„Интересно е, че винаги желанието ти е било да бъдеш около хората, променящи света. Ти си можел да правиш това в естественото, а сега си близо да го направиш в духовното. Мисля, че ще открием това да е нещо обичайно тук – нещата, които правим в естественото, се отразяват на духовното ни призвание“, казах аз.

„Да видя Илия е много повече от това, което някога съм очаквал“, отговори Уилям. „Сега ми е позволено да предусетя това, което ще бъде освободено на земята. Вече видях, че може да има някой праведник тука, който да засенчва това, което Илия е правил. Аз се чувствам много по-привилегирован да съм тук, отколкото в на най-важните офиси на най-велики земни лидери. Следването на Христос винаги е било по-чудесно, отколкото някога съм мечтал, а едва започвам.“

„Да бъда в тези земни центрове на сила винаги ме е карало да се чувствам развълнуван и празен. Не можех да разбера това досега. На този път, с тези обикновени хора, аз чувствам едно великолепие, което никога не съм чувствал със земните величия. Тук съм изпълнен с енергия, удовлетворен. Чувствам странен мир. Бил съм силно благословен от Господа до сега да се срещам и да пътувам с наистина велики хора, тези, които са с нас тука.“

„Сега не искам да бъда критичен, но трябва да знам как изразяването на християнството тук може да бъде толкова различно от това, което съм преживял на кораба? С тях, аз се чувствах повече както със светските, отколкото тук с тези“.

„Отново нямам за цел да бъда критичен, но мисля, че лидерството е ключа за разбирането на това. Най-великите лидери тука ще бъдат най-великите последователи на Христос. Всичко се свежда до това кого следваме, Царят или собствените ни амбиции, което все още е амбиция, дори и да го правим в името на Царя“.

ГЛАВА ДЕСЕТА – ТЪРСАЧИТЕ

Уилям и аз вървахме мълчаливо известно време. И двамата бяхме потънали в собствените си мисли. Уилям изглежда не само разбираше всичко, което бяхме дискутирали относно лидерството в царството, но го беше схванал с необичайна дълбочина. Той беше пример за това как когато Господ призовава някой, Той го приготвя за неговата цел през целият му живот.

Аз започнах да мисля за забележителните хора в тази група, какво можех да направя, за да им помогна, и как щях да отговоря на въпросите на Мери, когато тя реши да ги зададе. Една малка група хора ходеше наблизко, очевидно искайки да говорят, така че аз им кимнах да се присъединят към нас.

„И така ти мислиш, че великите съкровища на царството и пътят към най-великото приключение се намират в изучаване и изследване на неща като църковната история?“ попита един млад мъж.

„Мисля, че това е един вид съкровище и един вид приключение. За някои, най-великото съкровище е да виждат делата на Господа да се вършат чрез тях, водейки другите към спасение, изцеление и вършене на чудеса. За други, това е

да се виждат Божиите хора изградени в Неговия храм, общението *койнония* на светиите. А за други, това са пророчески преживявания и да им се дават пророчески прозрения за бъдещето.

„Нишката, която минава през всички велики приключения е да се вижда славата на Господа в това, което Той прави чрез хората и лично чрез нас. Всичко това е на разположение за всички нас, но за мен лично, аз съм открил големи съкровища на знание в изучаването на историята, по-специално църковната история, и е било голямо приключение да Го следвам по този път. Аз съм видял и съм научил Неговите пътища, сякаш Той лично ме е учил. Това е било едно от най-задоволяващите и вълнуващите времена в живота ми до сега, понеже започнах да Го познавам по този начин“.

„Ти каза: ‘До сега’. Какво правиш сега, което е по-добро?“ попита някой.

„Колкото и чудесно да е било да виждам пътищата на Господа както са разкрити в Писанието и в историята, да Го виждам да работи с реални хора, с всеки един от вас тук и сега, е по-добро. Знам, че едва започваме, и че все още не се познаваме много добре един друг, но вече мога да видя колко страхотни съкровища сте. Мисля, че ако имаме време наистина да се опознаем един друг, ще открием страхотно съкровище във всеки човек. Тогава, ще започнем да виждаме как всички си прилягат заедно в Божия град“.

„Ние се наслаждавахме на нашето общение докато бяхме на кораба и се чувствахме свързани заедно, но никога наистина сме нямали идеята, че сме изградени в нещо заедно, като храмът на Господа или Неговия град. Сега мога да го видя“, отбеляза някой.

„Въпреки всичките й провали и недостатъци, няма друго нещо на планетата толкова динамично и интересно колкото църквата, която става това, което е призвана да бъде. Няма по-страхотна общност от истинския църковен живот – *койнония*; едва ли има нещо толкова скучно колкото църковния живот, който е институционализиран, и който е спрял преследването на страхотното пътешествие, което е истинския християнски живот. Вие сте благословени да сте в компанията на тези, които са посветени на пътуването“.

„Аз считам себе си за много благословен“, отговори друг. „Общението, което имахме на кораба беше станало най-добрата част от живота ми, но сега да бъдем на това пътуване заедно е далеч по-добро, въпреки че е било доста плашещо на моменти. Ако планината е дори по-добра от това, просто не мога да си я представя“.

„Писанието казва, че пътят на праведните става по-светъл и по-светъл докато стане пълен ден. Ако стоим на пътя, по който сме призвани да ходим живота ни ще става по-светъл и по-светъл. Ще имаме предизвикателства и изпитания, каквито вече имахме през това пътуване, но всяко едно е пълно със светлина, с откровение. Всяко едно обикновено води до по-голямо свързване сред онези, с които ги преживявате. Мисля, че това е причината, поради която Яков написа, че трябва *‘да го считаме за голяма радост когато минаваме през различни изпитания’*. Ако подходиме към всяко изпитание като към възможността, която наистина е, нашето пътуване винаги ще води към слава и победа“.

„Ти си опитен в това, нали?“ попита друг. „Кои са най-важните неща, които си научил, които могат да ни помогнат?“

„Минал съм през много пустини, и съм минавал през тази част на тази пустиня преди, така че имам някакъв опит в тези пътувания“, отговорих аз. „Принцип е, че между мястото, където получавате обещание от Бог и изпълнението на обещанието, винаги има пустиня, през която да минете, за да стигнете до изпълнението. Всяка пустиня е уникална, и всяка една е замислена да ни помогне да бъдем добри настойници на това, което ни е обещано. Ако

оценяваме изпитанията и прегръщаме уроците, които Той се опитва да ни научи, ще излезем по-бързо от пустинята, за да получим това, което е обещано“.

„Кое е най-великото нещо, което някога си учил в пустиня?“ попита друг.

„Научаването, че всички можем да бъдем толкова близо до Бог колкото искаме да бъдем. В пустинята беше, където беше построено първото Божие обиталище сред хората. В пустинята е, където сме направени да бъдем Неговото обиталище. Където е Той, е небето, така че да Му построим място, за да обитава с нас, може да превърне всяка пустиня в част от небето. Най-лошото място на земята ще бъде небе, ако Той е там. Това е основната ни цел – да доведем небето на земята – и ние правим това като Му изграждаме място навсякъде, където ходим“.

„Това ли е причината защо Израел носеха Божия ковчег с тях в битка?“ попита някой.

„Мисля, че това беше намерението им. Когато следваха ковчеза, ходейки там, където Господ ги водеше, те винаги намираха победа. Но, когато се опитваха да занесат ковчеза там, където те искаха да отидат, резултатите не бяха много добри. Трябва да се научим, че храмът съществува заради Господа, а не обратното. Ние сме тука да следваме Него, а не просто да Го вземаме с нас. Казано ни е, че Христос винаги ще ни води в триумф, но това е ключът – да Му позволим да ни води, вместо да се опитваме ние да Го водим там където ние искаме да отидем“.

„Кое е най-доброто, което можем да направим, за да си помогнем един на друг?“ попита друг.

„Точно както трябва да бъдем преднамерени за това да се приближаваме към Господа и да изпълним нашата цел в Него, трябва да бъдем преднамерени за това да се опознаваме един друг и да виждаме целта си един с друг. Никой от нас не е тук случайно. Ние сме призвани да бъдем изградени заедно в храма на Господа; това е, за което сме направени, и никога не можем да бъдем наистина завършени докато това не се осъществи. Процесът може да бъде труден, но това също може да бъде едно от най-интересните и най-въълнуващите неща в живота ни.

„Първото нещо, което Бог каза, че не беше добро за Неговото творение беше за това човека да бъде сам. Самотата не е добра за никое човешко същество. Трябва да вземем под внимание, че Бог каза това, когато човека имаше ежедневно общение с Него. Общението с Бог е съществено за човека, и е нашата най-важна нужда, но Бог също очевидно създаде човека да има нужда от нещо повече просто от взаимоотношение с Него. Първото Му снабдяване за самотата беше семейство. След това, най-голямото снабдяване е нашето взаимоотношение един с друг като части на Неговото тяло.

„Вървенето през тази пустиня заедно ще извърши много неща в нас. Най-доброто от всичко ще бъде как ще започнем да Го познаваме по-добре. Следващото ще бъде как ще започнем да се познаваме един друг по-добре, така че да се напаснем заедно както Той ни е призвал да бъдем в Неговия храм, като живи камъни. Това е дори по-интересно и по-задоволяващо от великото приключение, което имах като ученик на историята“.

„И така, до сега, изучаването и изследването е било главното ти нещо, а сега ще изучаваш нас?“ попита Мери, която се беше присъединила към групата. „Това ми се отдава. Звучи чудесно да познаваш Господ като свой Учител, но ако ще отговориш на въпросите ми, предполагам, че няма да мога да го преживея по същия начин“.

„Със сигурност можеш. Всички можете, и трябва. Повечето от вас вече го правите. Времето сега е кратко, и вие може да нямате годините да правите това както аз съм го правил, но можете да преживеете същото нещо с Него. Това може

да е дори по-добро за вас, понеже може да бъде по-концентрирано, но това е нещо, което всички вие трябва да направите. Той трябва да бъде ваш Учител, Пастир и Лидер.

„Мисля, че това е една от главните наслади на Господа, да споделя с хората Си съкровищата на мъдрост и на знание. Любознателността е чудесен дар, и за това мисля, че отговарянето на твоите въпроси е толкова важно за нашето пътуване. Той може да ви учи по-бързо, понеже вие нямате времето, което аз съм имал, но това няма да е по-малко специално и лично. Ако аз имам отговорите на някои от въпросите ти, това е защото Той ме е поставил тук за вас. Други тука могат да имат твоите отговори, и те също са поставени тук заради вас“.

Когато слънцето започна да залязва, ние открихме място за лагеруване близо до потока. Поставихме стражи и след това пихме докато всеки беше освежен. После запалихме огън, около който се събраха всички. Някои започнаха да си говорят на малки групички. Уилям дойде да седне при мен.

„Слушах разговора ти с тази група. Техния глад за знание е заразен. Всеки ли в това пътуване е толкова изключителен?“ попита Уилям.

„Изглежда, че са. Изисква се необикновена вяра и виждане, за да бъдеш на това пътуване. Дори тези, които може би живеят повече светски и незабележителен живот, оживяват и стават изключителни тука.

„Всеки ден е различен по този път. Не можеш да изпаднеш в рутина и да станеш автоматичен тука. Трябва да бъдеш жив и въвлечен. Ние сме създадени за приключение. Живота е предназначен да бъде приключение, а това е най-великото приключение от всички“.

„Всеки ден до тук е бил уникален и очарователен“, продължи Уилям. „Всеки човек е уникален и очарователен. Не съм се чувствал толкова въодушевен откакто завърших образованието си и започнах професионалния си живот. В същност, това тук е много по-добро от онова“.

„Всичко, което си правил преди в живота си е било подготовка за това“, добавих аз. „Тук е, където всичко, което се е случвало в живота ни започва да придобива смисъл. Планината е, където всичко се събира“.

„Ако всичко това, и всичко, което се е случвало в живота ни, е само подготовка за планината, това трябва да е най-необикновеното преживяване, което някога можем да имаме“, каза Уилям.

„Уверявам те, че няма нищо друго в този живот, което може да се сравни с това, което ще преживеете на планината. Господ не каза, че ще ни бъде даден живот на изобилие, а по-скоро изобилен живот. Да имаш изобилен живот не означава, че всичко е добро и лесно, а че има много от него.

„Тук живота става фокусиран, концентриран, и всичко се препълва със значение. Планината прави всичко, през което сме минали в този живот и по този път не само да си струва, но да бъде полезно. Тук е, където сме оформяни в това, което сме призовани да бъдем, а планината е там, където ще функционираме в това, което сме призовани да бъдем“.

„Това е толкова различно от всичко, което съм преживявал или съм чувал откакто съм станал християнин. Чувствам, че това е истинското християнство, че това е начина, по който трябва да бъде за тези, които служат на Царя на царете. Това ли е истинската вяра?“ попита Уилям.

„Мисля, че тук е, където вярата става истинска. Без съмнение се изисква вяра да стоиш в една хладка или мъртва институция и да останеш верен на Господа. Онези, които го правят може би растат в Господа колкото и ние тука. Други, които са на работа или на места, където е, всекидневна битка, за да останат верни, може би растат както ние тука.

„Тези може да са в своите пустинни преживявания и да са на пътища, които водят към планината, докато са в странстването, за да открият Божия град. Но ако остават, където са, за да поемат по пътя на по-малка съпротива или по-малък риск, правейки това повече поради липса на вяра, аз мисля, че са се отклонили“.

„Ти спомена, че по нашия път ще има пътеки, които ще предлагат различни, по-лесни пътища, които в действителност ще бъдат отклоняващи или измамни“, подхвърли Уилям.

„Ще има много капани и разсейвания“, отговорих аз.

„Разсейванията или пътеките, които ни отклоняват почти винаги са изкушението да тръгнем по по-лесния път, нали?“

„Да. Ако изберем някоя пътека поради загриженост за себе си, вероятно ще бъдем отклонени. Трябва да вземаме всяко решение въз основа на целите на царството, търсейки първо царството, или ще се отклоним от правия път. Това е принцип номер едно когато имаме избор от пътища.“

„Друг важен принцип е, че не трябва да гледаме назад. Докато не вземем решението, че няма да се връщаме назад, без значение от това колко болезнено става, няма да отидем напред със силата на вяра, която ще се изисква, за да предприемем правилния път. Ако все още гледаме назад, не сме готови да вървим напред. Човека с истинска вяра вижда дори най-суровите препятствия като възможности за спечелване на по-големи победи и да направи по-голям напредък към целта си. Истинската вяра прави път там, където няма път“.

„И така, принцип номер едно е *‘търсете първо царството’* с всяко решение. Вторият е *‘забравяйки задното, натискайте към целта на висшето призвание на Бог’*. Тези два принципа ще ни помогнат да вземаме правилните решения“, изложи Уилям.

„Това са двете основни неща, които трябва да ръководят изборите ни. Сега, ако се случи нещо с мен, ти можеш да помогнеш на тези да стигнат до планината“.

„Ти каза това сякаш очакваш да ти се случи нещо. Аз съм нов в Господа. Не очакваш да заема твоето място, ако нещо се случи с теб?“ отговори Уилям.

„Не очаквам да ми се случи нещо, но трябва да бъдем подготвени. Както каза Марк когато в началото се присъедини към нас, ти си лидер, и ако е необходимо, ти можеш да преведеш тези през тази пустиня“, отговорих аз.

„Нападението на лъва те изплаши, нали?“ отговори Уилям.

„Това ме накара да се замисля какво ще се случи с тези, ако ми се случи нещо. Мисля, че ти ще се справиш много добре, ако се случи това. Просто искам да бъдеш готов, ако нещо ми се случи“.

„Бих направил всичко каквото мога, за да помогна на тези хора, но съм далеч от това да съм готов да бъда лидер тука“, запротестира Уилям.

„Уилям, ти никога няма да бъдеш готов. Аз не съм готов за това. Аз по един начин съм изпреварил себе си. Ако сме на правилния път, ние винаги ще бъдем над мъдростта си и способностите си. Това ни държи да търсим Господа, да зависим от Него и да стоим близо до Него. Никога няма да се чувстваш подходящ, ако си на мястото, където Той те е поставил, понеже никога няма да си подходящ в себе си“.

Уилям имаше изключителна духовна мъдрост и разпознаване за такъв нов вярващ. Той беше оставил един живот на забележителна позиция и привилегия, за да навлезе в тази пустиня, точно както първият пришълец, Авраам. Помислих си как скоро почти бях паднал в същия капан, в който падна Илиия, мислейки си, че бях сам. Очевидно, Господ имаше някои от Своите най-добри мъже и жени, правещи крайни жертви, за да Го преследват и да се присъединят към Него в това, което Той гради. Все още може да няма много, но те са изключителни.

Докато размишлявах за това, друга група се приближи с някои въпроси.

„Ти си бил в тази пустиня известно време“, започна една дама в края на тридесетте или началото четиридесетте. „Това е като да живееш в друг свят. Това е сякаш сме започнали да живеем в най-прекрасния приключенски роман или филм, или дори нещо по-добро. Това е сякаш се подготвяме да живеем друга книга Деяния. Това ли е нормалното християнство? Това ли е начинът, по който се предполага да се живее живота?“

„Как е името ти?“ попитах аз.

„Дженифър, но повечето ми викат Джен“.

„Ще отговоря на твоя въпрос с въпрос“, започнах аз. „Мислиш ли, че това, което виждаме по новините, е отражение на истинския живот?“

„Не. Само най-крайните или изключителните събития и хора правят новините. Това, което прави новините, е само малка част от това, което се случва през един ден“, отговори тя, гледайки ме, като че ли искаше да разбере какво общо има това с нашия разговор или с нейния въпрос.

„Точно така“, започнах аз. „Новините могат да бъдат полезни в това да ни държат информирани за важни неща и събития, но те не са отражение на реалността, която повечето хора преживяват. Също, събитията и хората, които ги правят в християнските публикации и християнската телевизия, са като новините по много начини. Те могат да са изключителното, но са само малка част от това, което се случва в християнството.“

„Християнските публикации и програми се фокусират върху големи църкви, големи мисионери, големи мисии, големи творци и музиканти, но аз мисля, че всички тези заедно са по-малко от 1% от истинската работа на царството. Множеството църкви не изпъкват по този начин, въпреки това вършат по-голяма част от работата на царството, като са верни в ежедневно си ходене с Бог – свидетелствайки, поучавайки, молейки се, съветвайки и стремейки се да изграждат другите и да им помогнат да открият своя път към царството.“

„Години наред, аз съм питал всяко голямо християнско събрание, което съм могъл, колко хора са дошли при Господа чрез поход, християнска телевизия или евангелизаторски кампании. По-малко от 2%, от тези, които съм питал са дошли при Господа чрез тези средства. Всички останали, над 98%, са дошли при Господа чрез свидетелството на приятел или близък. Така че, къде се извършва истинската работа на царството? При великите служения и кампании ли, или при верните вярващи, които са верни всеки ден?“

„При верните вярващи, които са верни да свидетелстват всеки ден“, отговори Джен. „Все още не правя връзката между това и моя въпрос. Това ли е начина, по който е предназначено да бъде истинското християнство?“

„Това, което преживявате тука е истинско, библийско християнство. Това, което други преживяват, което може да е с по-малко темпо и много по-малко грандиозно, също може да бъде истинско християнство. Времето, което прекарвате в това, което сега изглежда като нереален и въображаем християнски живот помага, за да ви приготви за пътя, по който сте сега.“

„Пътувал съм по света, и по църковния свят, колкото всеки, когото познавам, но постоянно се сблъсквам с огромни движения и потоци в тялото на Христос, за които никога не съм знаел, че съществуват. Тялото на Христос е голямо, и дори тези, които може да са пътували токова интензивно колкото мен виждат само части от него. Започнах да виждам всяко изразяване на християнство като възможна рампа за онези, които биха търсили този път към Божия град.“

„Ако ще разберем истината и ще ходим в нея, трябва да помним, че виждаме само отчасти и знаем отчасти. Помните ли когато поставиха телескопа Хъбъл в

орбита? Това позволи на астрономите да видят по-далеч в небесата отколкото някога преди се е виждало. Те фокусираха телескопа на определени звезди и видяха, че това, което са си мислели, че е звезда всъщност е било галактика с билиони звезди. Веднага, вселената беше много пъти по-голяма отколкото някога сме си мислили. Вселената винаги си е била толкова голяма, но ние сме нямали очите да я видим докато не се появи Хъбъл. Когато стигнете до планината ще имате подобно преживяване, виждайки просто колко голямо и колко разнообразно е тялото на Христос“.

„Това е интересно“, отвърна Джен, „но все още ми е трудно да направя връзката“.

„Да бъдеш в този път е същото. Трудно е, и е опасно, и е място на откровение, където видението ви и сърцето ви постоянно се разширяват с такава интензивност, че е лесно да виждате нещо по-малко като че не е реално. Ние едва тръгнахме по пътя, и е лесно да си мислим, че всичко, което сме правили преди е било плитко и незначително в сравнение с това, но всичко това е само част.

„С това не искам да кажа, че някои, а може би повечето, в това време са уловени във форма на християнство, която не е истинска. Както биологията ни учи, че всичко, което спира да расте започва да умира, ако сме на пътя на живота, ние постоянно ще се разширяваме и ще растем.

„Мисля, че първия човек, който е погледнал през Хъбъл трябва да е бил удивен от това колко ограничено е било виждането му преди това. Ходенето тука е като всеки ден да гледате през едни по-силни лещи. Тука започвате да виждате всичко през различна гледна точка. После, когато стигнете до планината се увеличава много пъти. Всичко това е било тука, и ние сме можели да ходим по този път по всяко време, но досега не сме го виждали“.

„Ето как съм се чувствал всеки ден, откакто сме на този път. Предизвикателно и смиряващо е, но е чудесно. Защо има толкова повече хора на кораба, отколкото тук?“ попита Уилям.

„Това е понеже Господ каза, че този път е тесен и малцина го намират. Когато видиш обаянието и разкоша на кораба, а после видиш този път, чудо е някой да избере пътя. Ти никога нямаше да го избереш, ако духовните ти очи не са били отворени. В определен смисъл, ние трябва да бъдем взети от обикновения живот на земята и да бъдем занесени в духовна орбита, както Хъбъл, преди да можем да виждаме. Когато ходим по този път, не това, което виждаме в тази пустиня, а това, което се случва в нас, е, което се умножава. Нашите сърца се разширяват, понеже виждаме повече всеки ден с очите на нашите сърца“.

„И така, защо ние можахме изведнъж да видим, а останалите на кораба не могат?“ попита друг.

„Вие започнахте да поставяте сърцето си на горните неща вместо на нещата на тази земя. Това е, което започва да отваря очите на сърцето ви, духовните ви очи“.

„Това ли е, което означава, че *Мнозина са призвани, а малцина са избрани*?“ подхвърли Уилям.

„Да. Всички са призвани, но не много отговарят на призива. Не много продължават, за да направят призоваването си и избирането си сигурни“.

„Аз съм преживял дори повече изобилие, отколкото, когато бях на кораба, и никога няма да разменя някое от моите преживявания в света за това, което вече съм получил по този път“, добави Уилям. Аз отново съм жив. Всъщност, аз съм толкова жив сега, че се чудя дали някога преди наистина съм бил жив. Просто съм съществувал преди. Сега тези хора с нас са станали като звездите, на които фокусираха Хъбъл. Съжалявам, но преди едва ли бих обърнал внимание на някой от тях, но сега виждам повече в тях отколкото някога преди съм виждал в хората.

Това е като това, което се е виждало през Хъбъл – всеки един е бил звезда, която сега виждам, че е цяла галактика“.

„Очите на сърцето ти са отворени, Уилям. Дори най-малкият от тези може да води милиони към царството. Другите тук могат да не водят хора, но да дадат видение за едно цяло поле от знание, като науката, да отворят очите на всички, които виждат през такива неща като биологията или физиката, към Този, който ги е създал. Ще има такива, които са на този път сега, или скоро ще бъдат, които ще дадат отделни послания с такава сила, че нации ще бъдат трансформирани.

„Това се е случвало в различни етапи от историята, но в малък размер. Това са били всичките семена, и сега ние идваме до жътвата. Имало е един евангелизатор в първите американски колонии на име ‘Джони Апълсайд’. Той имал навика да казва, че можете да преброите семената в една ябълка, но не можете да преброите ябълките в едно семе. Вярата е като това семе.

„Ето го смисъла. Реалността е, че вселената винаги е била толкова голяма колкото сега започваме да я виждаме, но не сме можели да я видим. Нашата реалност беше, някога, толкова малка, че си мислехме, че слънцето и звездите, всички се въртят около земята. Сега знаем, че е различно. Точно както очите ни са отворени за истинското простиране на естествения свят, ние също сме отворени за простирането на духовната област. Тя винаги е била там, но малцина са я виждали, и малцина са живяли в тази реалност“.

„Защо църквите не водят своите хора тук? Църквите също имат нужда да им се проповядват трансформиращи послания. Истина е, че не съм виждал много, но съм посещавал няколко. В никоя от тях не открих такава реалност като тази, която намерих тук. Как могат да продължават да растат, докато са толкова плитски?“ попита друг.

„Аз съм чел и слушал някои от най-великите проповедници от само преди няколко десетилетия. Днес не можете да чуete превъзходните послания, които те някога са проповядвали. Като цяло ние изглежда ставаме все по-плитки и по-плитки“, коментира друг.

„Това може да е истина, но само няколко месеца преди да започнете да се събирате като обществото на Бонхофър. Когато в началото започнахте да се събирате, вие правехте първите си стъпки към планината и дори не го знаехте. Из цялото тяло на Христос точно сега има много рампи, които хората започват да откриват, които ще ги доведат тука, както и вие бяхте доведени тука. Вие може да сте преди тях във времето, но това е за да можете да станете слуги, които да могат да им помагат.

„Въпреки че може и да не си ги открил още за краткото време, от което си в тялото на Христос, има велики църкви, които са истински портали за царството, подготвящи своите хора за този път. Те скоро ще го открият, и те ще бъдат част от последната битка.

„Но ти си прав, че повечето от църковния свят е изграден по-скоро около съвременните рекламни техники, отколкото около същността и силата на царството. Почти всички хора сега, включително християните, са приучени да откликват повече на напомпването отколкото на истината. Можете да изградите най-големите църкви и най-големите служения с добър маркетинг, но Господ в тях ли е? Можете ли да Го откриете там?“

„Господ ще благослови много неща, в които няма да обитава. Той дори ще посещава места, в които няма да обитава. Но къде е това място, къде са хората, с които Той ще обитава?“

„Интересно е, че го казваш по този начин“, отговори Уилям. „Това ме е обървало много на службите, които имахме на кораба. Рядко съм се чувствал привлечен към Бог и рядко съм усещал Бог в онези събрания. Понякога съм Го усещал, но това е било рядко.

„Продължавах да ги посещавам с надеждата, че ще Го усетя отново, но през повечето време усещах само, че хората се вълнуват от принципи. Дори когато посланията бяха страхотни, аз рядко се чувствах привлечен към Бог на тези събрания. Чувствах се повече принуден да уча принципи. Знаем, че принципите могат да бъдат важни, но това задоволи само малка част от моите нужди.

„Вече бях обмислил да напусна кораба, когато срещнах тази малка група в Общността на Бонхофър. Въпреки че няха къде другаде да отида, аз не можех повече да понасям да прахосвам времето си там, докато не срещнах тези търсачи. Скоро научих, че огънят в тях беше всъщност запален от знанието за този път и решението да го намерят и да ходят по него. Сега сме тук. Те направиха това, което казаха, че ще направят, и вече е много по-добре, отколкото някога съм очаквал“.

„Това, което е в сърцето ти, това, което търсиш, е това, за което човека беше създаден – общение със Самия Бог. Ние сме създадени да бъдем Негово обиталище. Никога няма да бъдем в мир или задоволени докато не живеем в Него и Той в нас.

„Христос беше роден в обор. Той все още се ражда в обори – едни от най-непретенциозните, непривлекателни места. Точно както беше при Неговото раждане във Витлеем, все още се нуждаеш от откровение, за да Го откриеш. Уверявам те, че има много малки, скрити и обикновено много непретенциозни места, където можеш да Го намериш, където Той обитава. Там е, където повечето от посланиците на сила, които ще водят Неговите хора към Него, се приготвят.

„Разбирането на това е решаващо, но ние също трябва да помним, че Господ също е обитавал в едни от най-дръзките храмове строени някога, където всичко е било покрито с чисто злато. Той е достатъчно голям и достатъчно разнообразен, за да бъде и на двете места. Можем ли да имаме достатъчно виждане, за да Го видим и на двете места?

„Ти се опитваш да ни накараш да Го виждаме на всички места“, коментира Уилям.

„Това е точно това, което трябва да правим. Ние не можем просто да виждаме хората или институциите където са, а където са призовани да бъдат. След това трябва да им помогнем да стигнат тука. За да виждаме Господа, понякога трябва да имаме виждането, което Симеон и Анна имаха, способни да видят в едно обикновено бебе спасението на света. Ние често Го пропускаме, понеже Го търсим какъвто Го очакваме да бъде, вместо какъвто е.

„Ето защо двамата по пътя за Емаус не можаха да Го разпознаят, когато Той се приближи към тях. Казва се: *‘Той им се яви в различен образ’*. Мисля, че главната причина да Го пропускаме често когато Той се опитва да се приближи към нас е понеже Го очакваме в познат образ, но Той идва в различен образ, за да ни помогне да бъдем свободни от нашите предразсъдъци и съмнения.

„Съжалявам, ако съм реагирал малко силно, Джен, но не можем да започнем да виждаме пътя, по който сме сега като единственото ‘истинско християнство’. Хората по пътя за Емаус щяха да разпознаят Исус, ако Го познаваха по Духа вместо просто по външния изглед. Едно от главните неща, които трябва да научим в тази пустиня е да виждаме по-напред, по-надълбоко и по-нашироко отколкото сме виждали преди, или ще продължаваме да пропускаме Господа и великите възможности, които Той дава на това поколение“.

„Не, това е полезно“, отговори Джен. „Без съмнение аз бях започнала да се спускам по погрешния път с мисленето си. Този път е толкова драстичен контраст на целият ми предишен опит, че вече се бях възгордяла“.

„Джен, ти си, според Притчи, мъдър човек. Стой така податлива към корекция, и ще стоиш на пътя. Не можем да започнем да мислим за себе си като по-добри от някой друг, иначе ще паднем. Ако ни е била дадена повече благодат,

това си е повече благодат. Той дава Своята благодат на смирените, а се противи на гордите. Бързо можем да излезем от Божията благодат и да отидем към Божията съпротива, ако тръгнем по този път“.

Мина дълго време преди някой да каже нещо друго. Не исках да говоря твърде много и се чудех дали вече го бях направил. Беше толкова освежаващо да съм с толкова много интересни и духовно гладни хора. Уилям накрая проговори и ми потвърди, че се опитвах да кажа твърде много:

„Днес може да не беше толкова вълнуващо колкото някои дни, такива като този, в който бяхме нападнати от лъва, но беше като да се опитваме да прием от пожарен кран. Аз се опитвах да си водя бележки за това, което научавах, но не можех да пиша достатъчно бързо“, оплака се той, но с усмивка.

„Извинявам се, че се опитах да ви вкарам в толкова много, но обвинявам вас за всичко това“, отговорих аз. „Вие сте толкова интересни и толкова заинтересовани“.

„Бихме искали да чуем още“, проговори Мери.

„Бих искал да добавя още една мисъл за това, което дискутираме“, продължих аз. „Църквата се е отклонила от курса си през по-голямата част от църковната епоха. Това е започнало когато Божиите хора са започнали да се покланят на храма на Господа повече отколкото на Господа на храма. Някои са започнали да се покланят на отделни истини повече отколкото на Самата Истина. Всичко това е довело до голямо корабкрушение, от което все още се съвземаме. Без значение от каква църква сме част, ние ще претърпим корабкрушение, ако започнем да оценяваме нашата група, нашата църква, като по-важна от другите, които са различни от нас.

„Джен, спомни си нашата кратка дискусия за това как повечето новинарски истории не са нормалния живот, а по-скоро изключението? Вие сега живеете в изключението. Вие правите новините всеки ден в небето. Това е пътят към висшето призвание на Бог в Христос. Въпреки това, ние не можем да мислим за себе си като по-добри или по-важни от другите, а като слуги на онези, които може да са нямали нашето преживяване. Ако не направим това, ние също ще се спънем и ще се отклоним от курса си. Ние се подготвяме да се върнем и да вземем много други и да ги доведем на този път. Няма да можем да направим това, ако те усещат арогантност в нас.

„Най-добрият начин, по който можем да помогнем на онези, които са уловени в нещо по-малко от това, което ние сега преживяваме, е да стигнем до планината и да помогнем да се построи магистралата, по която другите да могат да пътуват. Когато се върнете при тях вие ще се върнете с авторитет. Ще представяте една по-висша реалност, друга област. Мнозина ще видят това и ще дойдат.

„Вие сте само началото на голяма жътва, най-голямата, която някога е имало. Обаче, най-бързият начин да се отклоним от магистралата, която е построена, за да се приготви пътя за Господа е да се възгордеем заради благодатта, която ни е дадена“.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА – ПРИЧИНАТА

” Ти често използваш термина ‘истинска църква’. Това предполага, че има и фалшива църква?“ попита Уилям.

„Има истинска и фалшива църква, като и за двете е пророкувано в Писанията, и двете са навсякъде около нас“, отговорих аз. „Почти за всяко нещо

има истинско и фалшиво: истински и фалшиви апостоли, истински и фалшиви пророци. Дори сме предупредени за 'фалшиви братя'. Житото и плевелите са смесени сега и няма да бъдат разделени до края. Да се научим да правим разлика между житото и плевелите е част от нашата учебна програма. Да се научим да правим разлика между истинската и фалшивата църква е част от нашата учебна програма“.

„Как да различаваме истинската църква от фалшивата?“ попита Уилям.

„Ти можеш да отговориш на собствения си въпрос. Ти вече си избрал, и следваш истинската. Няма много, които могат да направят тази разлика сега, иначе щеше да има повече, които да са на този път“, отговори аз.

„Изглежда, че вчера искаше да кажеш, че всички църкви и институции могат да бъдат рампи за този път и за планината на Господа. Малко съм объркан“, каза Уилям.

„Това е истина. Фалшивата църква сега има много от истинските пришълци в себе си. Точно сега те са като Давид, служейки на дома на Саул. Те ще бъдат преследвани и гонени, но това преживяване ще бъде едно от главните събития в живота им, което да им помогне да се приготвят за това, което са призвани да правят.

„По настоящем, фалшивата църква е по-зряла в това да бъде това, което я прави фалшива, отколкото истинската църква е зряла в това, което е призвана да бъде. Лидерството на това, което предстои да дойде все още е незряло, както беше Давид когато започна да служи в дома на Саул. Понеже истинската е все още толкова незряла, трудно е да се разпознае сега, но ти ще я откриеш на места, както направи с Общността на Бонхофър. Въпреки това житото и плевелите изглеждат еднакво, докато и двете узреят. Едва тогава разликата ще бъде наистина видяна“.

„Нека да споделя с теб няколко други разлики между истинската и фалшивата. Главната цел на истинската църква е да бъде храм на Господа, така че главното нещо, което трябва да търсим в църквата е присъствието на Господа. Когато Господ е в Своя храм, няма значение как изглежда храмът. Ако Господ не е в него, дори най-славният храм няма да бъде това, което да привлече вниманието ти. Ако храмът взема цялото внимание, тогава това може да е, понеже Господ не е в него. Начинът, по който откриваме истинската църква, не е, като търсим църквата, а като търсим Господа“.

„Господ ще благослови много неща, в които няма да обитава. Зрелите са се научили да гледат отвъд просто това, което Той може да благослови към това, в което Той обитава. Едно нещо е да бъдеш в събрание, където има добро поучение, поклонение и служение, но е нещо друго когато чувстваш Господ да се движи сред хората, и където Той е истинския фокус на внимание.

„Мнозина се покланят на нещата на Бог вместо на Бога на всички неща. Някои се покланят на истините Му повече отколкото на Него. Някои дори се покланят на поклонението. Това понякога е просто незрялост, но има разлика когато поучението, проповядването, поклонението и служението излизат от Неговото присъствие.

„По същия начин, ако моето служение получава повече внимание отколкото Господ, трябва да съм загрижен за това, че съм се отклонил от главната ми цел. Аз съм разбрал празнотата от това просто да се опитвам да градя служение или влияние, дори и да е поради добри причини. Когато узреем ние ще искаме да помагаме да се приготви пътя за Господа, като помагаме да се приготвят хората Му за Него. Ако само увеличавам вниманието на хората към мен, аз съм се провалил в най-важната ми мисия“.

„Мога да видя това, което казваш“, отговори Уилям. „Илия е пример за това, което говориш. Ако бях си представял как изглежда, сигурен съм, че щях да го

мисля за по-внушителен, отколкото е. Можеш да кажеш, че той никога не се е опитвал да привлече вниманието към себе си, но по-скоро би се скрил отколкото да бъде видян. Когато се появява, това е само за да ни помогне по този път. Ти се идентифицираш с това, нали?“ попита Уилям.

„Предполагам, че го правя“, отговорих аз. „Не се чувствам удобно да бъда фокуса на вниманието. По-скоро бих направлявал хората към тяхната съдба по един скрит начин, като им помагам, без да съм начело, дори при една малка група като тази“.

„Защо е така?“ попита Уилям.

„Не знам наистина. Този вид лидерство ми е товар. Аз върша това от покорство, но не ми е удобно“.

„Ако нямаш нищо против, бих желал да говорим повече за твоето лидерство. Знаем, че лидерството в царството се предполага да бъде различно, но ти си по-различен отколкото съм очаквал. Имаш ли нещо против да ти задам някои лични въпроси, просто за моя собствена инструкция?“

„Не. Радвам се да им отговоря, ако ще ти бъдат полезни, но аз не гледам на себе си като на голям пример за лидерство в царството“.

„Притеснението ти относно лидерството, защото не се чувстваш подходящ за лидерството, за което си призован ли е?“ попита Уилям.

„Харесва ми твоя директен стил. Отговорът ми на твоя въпрос е, че чувството за недостатъчност може да бъде причина защо не се чувствам удобно в тази роля, но не мисля, че е това. Беше казано, че да се чувствам неподходящ е добро нещо и че ако някога започна да се чувствам подходящ, тогава ще съм в опасност, така че приех това“, отговорих аз.

„В началото, тълкувах липсата на комфорт в позицията ти, като че ли не искаш да бъдеш с нас, или че просто беше натоварен с нас“, коментира Уилям.

„Съжалявам, че някой се е чувствал, че не искам да бъда с него. Това в действителност е обратното на това, което чувствам. Колкото повече опознавам всеки един в тази група, толкова по-интересни ми стават всички. Аз напълно се радвам на теб и на останалите. Вярвай ми, много по-приятно е да се ходи през тази пустиня с вас, отколкото, когато бях сам“.

„Знам, понякога, че мога да бъда тровава личност социално. Малко се утешавам във факта, че Илия изглежда да е повече по този начин, но това също може да е тайната на неговата сила. Той се е научил да се обляга на Господа, поставяйки цялото си упование в Него. Аз искам да правя същото. Да бъда в лидерство ме кара да се облягам на Него повече от всичко друго, което знам. Така че, аз приемам това, дори и да не се чувствам удобно с него.“

„Аз съм се научил да приемам да се чувствам неподходящ, понеже знам, че това в същност е в резултат от това да бъдеш неподходящ. Никой човек не е способен да прави това, което е призован да прави без Божият помощ. Ето защо ни е даден Помощникът. Да се чувстваш постоянно неподходящ, те кара да се научиш да се облягаш и да се доверяваш на Господа, постоянно да Го търсиш. Аз съм приел това като възможност, но все още не се радвам да бъда в лидерство“.

„Така че, ти никога не си искал да бъдеш лидер?“

„Да, но не ме разбирай погрешно, знам, че това е най-голямата чест и привилегия, която можем да имаме да бъдем лидер на Божиите хора. Много съм благодарен за тази възможност, но в същото време, не мисля, че съм много добър в това.“

„Бил съм водач на хиляди, а сега изглежда сякаш съм понижен да бъда водач на десетки, давайки ми работата да водя няколко дузини от вас през тази част на пустинята. Аз съм добър в това. Мисля, че тези няколко дузини хора по този път могат да имат по-голямо влияние от хилядите, които съм водил преди, така че аз знам, че в същност ми е дадено повишение.“

„Но колкото до лидерството, бил съм в някаква форма на лидерство почти през целия си зрял живот, но никога не съм се чувствал по-неудобно с това отколкото сега. Това е кръст за мен и понякога копнея за ситуация, където просто мога да следвам някой друг. Сега това не е моята част, така че искам да бъда колкото се може по-верен с това“.

„Каза, че се чувстваш тромав понякога в лични взаимоотношения. Това е корена на срам, но аз не мисля, че твоето неудобство е типичната липса на самоувереност“, каза Уилям. „Мисля, че нещо от това е да си бил водач на хиляди, а сега отново да бъдеш с малка група. Забелязал съм, че онези, които се чувстват удобно да говорят пред голяма публика често са срамежливи в малки групи. Онези, които могат да се чувстват неудобно да говорят на големи групи може да им е удобно в малки групи. Това е различен дар“.

„Знам, че е различно. Чувствам се много удобно да говоря на големи групи, и се чувствам неловко с малки групи, но се радвам повече на малките групи, дори и да се чувствам по-неудобно с тях“.

„Също така те наблюдавах с Илия. Когато научихме кой беше той, всички бяхме доста уплашени, с изключение може би на Мери. Дори Марк беше малко плашещ за нас, когато видяхме дарът му. Но ти изглежда се чувстваше доста удобно дори с Илия“, продължи Уилям. Когато съм бил около силни хора, трябва да призная, че още се страхувам от тях“.

„Познавал съм много от успешните и силните в много полета, така че съм свикнал да бъда около силно влиятелни хора, но мисля, че нещо друго ми е помогнало дори повече да не се страхувам от хората. Аз съм виждал Царят, и е трудно да бъдеш впечатлен от някого когато си Го видял“, отговорих аз.

„Мисля, че си смирен. Мисля, че си смирен по един добър начин, който те кара да търсиш Господа и да зависиш от Него“, продължи Уилям.

„Надявам се да си прав. Как може някой да види Царя и да не бъде смирен? Чудил съм се дали липсата ми на страх от другите не е било просто арогантност, а аз виждам много арогантност в живота ми, така че не искам да изключвам това. Но искрено желая да имам смирението, на което Бог ще даде благодатта си. Знам, че се нуждая от Неговата благодат, и мисля, че Неговата благодат е била, която ми е позволила да Го видя.“

„Голямо предимство е да си виждал славата на Господа. Как мога някога да мисля твърде високо за себе си или да искам вниманието на хората върху себе си след като съм Го видял? В присъствието на Агнето дори двадесет и четирите старей хвърлят короните си в краката Му. Кой може да се перчи, че е достоен за слава или за внимание в Неговото присъствие? Кой може да се перчи с лидерство в присъствието на Царя на царете? В Неговото присъствие няма да има арогантност“.

„Също така видях великите на планината. Изучавал съм великите в историята и в Писанието. Ние имаме да извървим още дълъг път, за да се сравняваме с тези, които са били преди нас, но скоро ще се появят едни от най-великите от всички в пълната зрялост на всички, които са били преди тях. Някои от тези в тази малка група могат да бъдат едни от тях“.

„Ти ли казваш това или е от библейското пророчество?“ попита Уилям.

„И двете. Господ е запазил най-доброто Си вино за последно, за края на този век. Дори и да започнем да ходим в пълнотата на това, което идва, да се перчим със слава или позиция след като сме Го видели би било по-скверно от всичко, за което мога да си помисля. Както казах, аз съм срещал много от най-великите световни лидери и успешни хора, и се опитвам да отдавам почит на когото се дължи почит, но е трудно да бъдеш впечатлен от някого след като си видял Царят. Дори е по-трудно да се впечатляваш от себе си.“

„Искам да бъда откровен относно моите недостатъци и грешки, с тези, които водят. Трябва да градим всичко в това общение върху истина. Това, което споделям за себе си, е истина. Това може да е липса на себеоценяване, или себедостойнство, което ме кара да се свивам, когато хората ми отдават толкова много внимание, но това също е усещане, че те не са видели Господа, ако гледат твърде много на мен. Разбирам, че това може да е естествено за известно време, но ако продължава аз съм се провалил в главното нещо, което съм призован да върша – да водя хора към Царя.

„Един лидер на едно голямо служение веднъж ми каза, че аз никога няма да бъда успешен лидер, понеже нямам ‘горещите очертания’, които да привлекат хората към мен. Това може да е истина, но аз не искам да привличам хора към мен. Това всъщност е ужасна мисъл за мен. Целта ми е да бъда успешен в работата, която ми е дадена, а тази работа е да ги приготвя за службата на Царя и да Го следват. Личната ми цел е да чуя в онзи велик съден ден: *‘Добре извършено, добри и верни слуги’*.

„Знам, че може да звучи тежко, но когато видях Царя, аз знаех, че няма по-висше призвание от това – да подготвя пътя за Господа и да водя Неговите хора към Него. Няма по-голяма радост или задоволство от това. Понякога мога да се задушавам под натиска, който идва с това винаги да бъда на място отвъд естествената ми способност, но знам много добре, че това е най-великата работа, която някой някога може да има. Тъй като Той ме постави тука, знам, че Той ще снабди това, от което се нуждая. Също се научих, че моята идентичност и стойност не е в позицията ми пред хората, а позицията ми е в Него“.

„И ти никога не си бил заплашван от онези, които искат позицията ти?“

„Уверявам те, че вероятно бих я предал твърде лесно, ако зависеше от мен да я дам. Понеже това ми е възложено, аз мога да го предам единствено когато съм инструктиран от Този, който ми го е дал. Ако си върша работата добре тогава това ще дойде по-скоро вместо по-късно, така че аз ще се радвам когато дойде“.

„Съжалявам, че продължавам да те натискам за това, но това е лидерство, което е толкова чуждо на целият ми опит, че не мога да спра да мисля за него. Виждам мъдростта, мирът и почивката, които ще дойдат от това. Виждам как тази власт на царството съсредоточена в Царят може да бъде единственият начин, по който истинска сила може да бъде дадена на хора, която няма да ги поквари“, заяви Уилям.

„Този път ще ни смири всички. Ако стоиш на този път покривалата ти, фасадите ти, претенциите ти и егоистичната ти амбиция ще се махнат. Тогава можем да видим славата Му. Когато виждаме славата Му с открито лице, ще бъдем променени в същият Му образ. Ако Го виждаме с покривалата си Той ще бъде изкривен, и ние ще се опитаме да Го променим в нашия образ. Този път е за да ни направи готови да виждаме славата Му чрез премахване на покривалата“.

Усетих някакво присъствие и се обърнах, за да видя двете Мерита, Марк и някои от другите, стоящи наблизо и слушащи.

„Моля, елате при нас“, казах аз.

„Кажете ни повече за виждането на Неговата слава“, каза по-голямата Мери.

„Радвам се да направя това“ започнах аз. „Това са най-страхотните ми спомени и обичам да си ги припомням. Аз съм виждал Господа два пъти лично. Виждал съм Го много пъти в сънища и видения, но да Го видиш лично е различно“.

„Какво му е различното?“ попита по-голямата Мери.

„Това е като разликата да гледаш някого във филм и да го видиш лично. Виждаш го да действа във филма, но не си наистина в самото му присъствие.

„Въпреки че съм виждал Господа два пъти с моите физически очи, вие няма нужда да го виждате с физическите си очи, ако духовните ви очи са били отворени. Дори когато Той не става видим за естествените ни очи, да бъдем в Неговото изявено присъствие е най-великото преживяване, което можем да имаме. Нищо друго на земята не може някога да ви задоволи като това да бъдете в изявеното присъствие на Господа. Понеже сме създадени да имаме взаимоотношение с Бог, това е най-дълбокият копнеж на човешкото сърце и нищо друго не може някога да се сравни с него“.

„Мисля, че съм вкувала от това, но не както ти го описваш“, продължи по-голямата Мери. „Бих желала да го преживея. Понякога си мисля, че ако само можех да видя Господа или някой ангел, тогава нямаше да имам толкова много въпроси“.

„Мери, това може да е истина, но аз мисля, че Той иска да имаш тези въпроси. Мисля, че си призвана да знаеш дълбоките неща на Бог, и Той е сложил в тебе едно търсещо сърце, което няма да приеме повърхностни отговори.“

„Не мисля, че нещата, които съм преживял са се случили понеже съм специален. Мисля, че всичко, което съм преживял може да бъде получено от всеки, който го иска достатъчно, че да Го потърси за това. Аз започнах да искам тези преживявания когато бях нов християнин. Когато четях за тях в Писанието, аз копнеех за тях толкова много че не можех да правя нищо друго освен да моля Бог за тях. Правех това в продължение на години, преди тези неща да започнат да се случват, но си струваше чакането. На вас това не трябва да ви отнема години, но вие трябва да го искате достатъчно, да го търсите, да чукате на вратата Му, да Го преследвате, без да се предавате“.

„Сигурен ли си, че това не ти се е случило, понеже имаш специален призив?“ прекъсна ме по-малката Мери.

„Някои от нещата може би, но също така знам, че това е нещо, което можете да желаете, да преследвате и да получите. Бог иска най-интимното взаимоотношение с всички, но Той ще се приближи само до онези, които Го искат достатъчно, че да се приближат до Него.“

„Както Марк може да потвърди, при пророческите преживявания има нива. Има видения, които са толкова неясни, и ги виждате с очите на сърцето си толкова леко, че се чудите дали това не е вашето въображение. После има такива, които са като наблюдаване на екран на кино.“

„Също така аз Го усещам да идва с една неуловима лекота, на пръв поглед само, за да ме утеши или да ми даде мир. После усещам присъствието Му като ядрен огън. Той ме изгаря толкова много, че мисля, че няма да мога да живея твърде дълго в него“.

„Когато Го преживях като изгарящ огън, това не беше Неговия гняв, а святостта Му. Казва ни се в Евреи, че Той е пояждащ огън. Той наранява, но наранява добре. Това беше болезнено и чудесно отвъд това, което може да се опише. Трябваше понякога да Го моля да ме остави, защото беше твърде много за мен да го понеса по това време. Аз бях твърде плътски, за да стоя в присъствието Му дълго, без да бъда погълнат“.

„Преживяванията, в които си Го виждал в сънища и видения, като това ли бяха?“ попита Марк.

„Някои бяха до определена степен, но те бяха изцяло различни. Някои сънища бяха толкова слаби и неуловими, а някои бяха толкова реални, че все още ги помня, като че ли са били истинско преживяване, а не сън“.

„Преживяванията, които имах на планината и в планината, бяха много въздействащи за мен. Това на върха на планината беше изцяло свързано със слава, красота и усещане на любов и цялостност, каквито никога преди не съм

преживявал. Когато стигнете там, това ще направи всички битки и проблеми от това пътуване да изглеждат незначителни.

„Преживяването, което имах в планината, когато бях свидетел на разгъването Му, може би беше дори по-въздействащо, но също така и едно от най-трудните преживявания, които някога съм имал. Въпреки че знаех, че Той е възкръснал и седи над всичко, аз тъжах няколко дни, като че ли съм бил там на истинското Му разгъване. Все още се чудя, че учениците, които бяха там, и майка Му, можах да издържат това. Знаем, че те бяха много по-силни от мен“.

„Така че всички ние ще видим Неговата слава?“ попитаха няколко души наведнъж.

„Да. Всички вие ще видите славата Му, ако стоите на този път. Ние отиваме на планината на Господа. Дори с всичките битки и конфликти там, тя е като никое друго място, понеже Той е там. Борбата за истината и за най-великата кауза е вдъхновяваща, но дори тези неща не могат да се сравнят с борбата за Този, Когото обичате.

„Най-голямата награда, която някога можем да получим, е да бъдем по-близо до Него. Ето защо дори апостолите спориха кой ще бъде най-близо до Него. Те не искаха тези позиции само заради авторитет или известност, но просто, за да бъдат колкото се може по-близо до Него. Може да е било егоистично, но не и егоцентрично. Има разлика.

„Не е грешно да се стремите да бъдете велики или да вършите велики неща за Него, което е причината мнозина да започнат това пътуване. Но когато веднъж преживеете изявеното Му присъствие, когато веднъж Го видите, всичко се променя. Тогава всичко става само, за да Му служим, защото Той го заслужава, а не заради това, което получаваме. Въпреки това ние получаваме повече, отколкото дори можем да си мечтаем. Да Му донесем радост за малко, си заслужава цял един живот на страдание. Когато Го видите, ще разберете това“.

„Има тежест в думите ти, която може да идва само от това, че си бил с Него“, предположи Марк.

„Това е интересен начин да се каже, Марк. Помазанието е описано като тежестта, която идва от Неговата слава. Словото казва, че всичко се поддържа от Него. Тежестта е притегляне, а притеглянето е, което държи всичко. Има тежест на слава, и колкото повече слава преживяваш, толкова повече тежест ще имат думите ти.

„Както ще видите, само един миг в Неговото присъствие ще направи всички битки в тази пустиня да си струват много повече. Това ще ви принуди да продължите да минавате през многото битки в бъдеще. Въпреки това, вие сте призовани за много повече просто от битки. Вие не само ще видите Неговата слава, но сте призовани да обитавате в присъствието Му и да изявявате славата Му на земята. Призовани сте да носите славата на Господа точно както свещениците носеха ковчега на Неговото присъствие“.

По това време, останалата част от групата се беше събрала и всички слушаха. Когато ги погледнах, аз не можах да направя нищо, но си помислих колко невзрачни бяха повечето от тях според външният си изглед, въпреки това те всички можеха да завършат ставайки едни от най-великите хора, ходили някога по земята.

„Това е призванието ви да носите славата на Господа във времето на най-голямата тъмнина. Без значение от това, колко тъмно става, ние знаем, че славата ще надделеe. Писано е, *‘народите ще дойдат при сиянието на блясъка ти’*. Мога да споделя повече по-късно за моите преживявания, но аз съм тук, за да ви помогна да се подготвите за вашите собствени“, продължих аз

„Елизабет Барет Броунинг веднъж написала, че ‘Земята е препълнена с небето и всеки обикновен храст е подпален от Бог, но само този, който го вижда,

си сваля обувките – останалите си седят наоколо и берат къпини'. Ние сме тук, за да бъдат очите ни отворени и да виждаме. Вие ще видите славата Му и ще познаете изявеното Му присъствие, но Неговата слава е навсякъде около нас сега, и Той е с нас сега. Ние не сме тук, за да Го търсим, а за да Го гледаме. Той не е в творението, тъй като Той е неговия Творец, а творението разкрива Него и ние можем да се научим да Го виждаме във всичко, когато се научим да виждаме.

„Джон Амос Коменски е казал, че природата е втората Божия книга. Това може да е истина, но Той има и други книги. Да Го виждаш, е повече от това да Го виждаш в творението; това е да Го виждаш във всяко преживяване. Това е същото да Го виждаме един в друг. Всеки един тук е Божие писмо за останалите от нас. Ето защо нашата цел не е просто да чуваме думите на Господа, а да чуваме Самото Слово да ни говори, без значение чрез кого иска Той или какво избира да ни говори“.

„Исус е Словото. Той е Божията комуникация с творението Му. Ако бяхме достатъчно чувствителни щяхме да знаем, че има комуникация между всички живи създания. Когато започнем да обитаваме в Него, ние ще започнем да познаваме тази комуникация. По-важно от това да чуваме творението е да чуваме Създателят да ни говори. Той каза в Йоан 10^{та} глава, че Неговите овце чуват гласа Му, и те Го следват, понеже чуват гласа Му“.

„Нашата цел е да Го виждаме, да Го чуваме и да Го усещаме. Тези, които се обичат силно, могат да усещат присъствието на любимия, когато е близо, без значение дали го виждат, или го чуват. Любовта също е и духовно притегляне. Това е сила, по-голяма от притеглянето, понеже Бог е любов. Любовта между хората може да бъде чудесна, но няма по-страхотна любов от Божията любов и това да обичаме Бог като отклик. Ето защо няма човек на земята, който да е по-привлекателен или по-завладяващ от този, който е близо до Бог“.

„Исус е истинското желание на всяко човешко сърце. Когато Той е издигнат, всички хора са привлечени към Него. Твърде дълго сме се опитвали да издигаме нещата на Бог вместо Бога на всички неща. Понякога сме издигали истини за Него, над Него. Идват тези, които ще издигнат Него, и те ще носят славата Му, така че Той да бъде видян. Вие можете да бъдете тези хора.

„Най-честият въпрос, който хората имат е за целта на техния живот. Отговорът е, че ние сме тук, за да Го виждаме, да Го познаваме, да Го обичаме, да станем като Него и да Го разкрием. Ако правим това, ние ще бъдем най-успешните хора, които някога са ходили по земята. Онези, които правят това ще бъдат възхвалени от цялата земя, понеже те ще имат силата да помогнат за възстановяването на земята в това, за което е била създадена. Ето защо се казва, *че 'творение стене и се мъчи чакайки разкриването на Божиите синове'*.

„Той е Истината. Той е най-благородната кауза. Ние не правим това просто заради идеали, но сме подготвяни, за да служим на Този, който очертава цялата истина, цялото благородство и всичко, което е добро. Няма никой по-заслужаващ нашето посвещение и нашата жертва. Няма по-велика кауза от Неговата, и няма по-велико приключение от пътя, на който сте всички.

„А ние едва сме започнали“.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА – ОБРЪЩАНЕТО

Теренът беше станал много по-труден. Живата вода беше освежаваща и изпълнена с енергия, но бяхме вървели много дни без никаква здрава храна. Потърсихме плодни дръвчета, но не намерихме никакви. След като изкачихме особено

трудния връх, всички бяхме отслабнали. Дори не можехме да открием потока, за да пием. Уилям дойде да седне до мен.

„Много мислих върху нашия разговор за лидерството и както ти казах, радвам се да помогна по някакъв начин, по който мога“, предложи Уилям.

„Има ли нещо по-специфично, което мислиш, че можеш да направиш, за да ни помогнеш?“ попитах аз.

Уилям продължи: „Наистина съм загрижен за тези хора, и си признавам, че малко се пазех от тях, когато ти се появи, но сега започнах да ти вярвам. Обаче, има някои хора тук, на които не мога да се доверя“.

„Моля те продължи“, казах аз. „Мисля, че ти познаваш тези хора повече отколкото аз“.

„Има един тесен кръг, който се е оформил. Това са предимно младежите. Със сигурност си забелязал как странят от останалите от групата сега. Мисля, че те си имат своя собствен дневен ред. Мисля, че ако скоро не намерим храна и вода, те ще се отделят и ще продължат сами. Могат да вземат много от другите със себе си“.

„Това е полезно да се знае“, казах аз. „Причинили ли са вече някакви специфични проблеми?“

„Единственият проблем, който мисля, че са причинили до сега, е, че карат останалите от групата да се чувстват малко неудобно. Проблемите, причинявани от такива хора, идват само когато се появят други истински проблеми. Каза Уилям, гледайки ме с очевидна и сериозна загриженост.

„Как можем да поправим това?“ попитах аз.

„Толкова съм свикнал да се занимавам с друго поколение, че не знам дали ще мога да бъда от голяма помощ за тях“, продължи Уилям.

„Те са важни за нас“, казах аз. „Ние може да сме тук повече заради тях, отколкото те да са тук за нас. Да откриваме разрешения и да превръщаме проблемите в разрешения е основно за нас, за да издържим през тази пустиня. Ако това е голям проблем, ние имаме голяма възможност“.

„Не мислиш ли, че някои ситуации тук просто са предназначени да бъдат капани?“ попита Андрю, младият служител от кораба, който беше дошъл да седне при нас.

„Това е добър въпрос, и съм съгласен, че има ситуации тука, които са капани предназначени за зло. Въпреки това, те са допуснати, за да се научим да побеждаваме злото с добро. Всяка една от тях има да ни научи нещо важно. Андрю, бяха ли те по същия начин и на кораба?“ попитах аз.

„Да, бяха но когато започнахме това пътуване, те изглежда, че се сближиха повече с останалата част от групата. Тogaва забелязах, че започнаха отново да се отдръпват. Изглежда, че един се е издигнал за техен лидер, и мисля, че той може да е причината за това“.

„Хайде да ги посетим“, казах аз.

Младежите бяха само малка част от тях и бяха около двадесет и четири на брой. Аз също ги наблюдавах отдалеч, а един се отличаваше като очевидния лидер. Когато ги погледнах сега, той беше заобиколен от хора в полукръг, подреден пред него. Други стояха наоколо зад него, но всички го слушаха какво казва.

Когато се приближих и ги поздравих, те всички се обърнаха към мен и ми обърнаха внимание, но то не беше с много ентузиазъм. Всъщност, те реагираха, сякаш си мислеха, че щях да им се карам.

„Нуждаем се от помощта ви“, започнах аз.

„Как можем да ви помогнем?“ попита лидерът.

„Имаме нужда от обучени, опитни стражи, които да имат смелост и остро разпознаване“, отговорих аз.

„Ние не сме нито обучени, нито опитни в това да бъдем стражи“, каза един от тях.

„Все още може да не сте обучени, но сте опитни. Имате разпознаването и смелостта, които ще са нужни за извършването на тази работа“, казах аз.

„Какво те кара да мислиш това?“, отговори лидерът.

„Не можех да направя нищо, но забелязах, че когато лъвът ни нападна, повечето от вас не се изплашихте. Вие не се парализирахте като някои от другите. Същност, вие изглеждахте готови да се биете, дори развълнувани от предизвикателството на това. Тогава започнах да ви наблюдавам и не можах да направя нищо освен да видя колко възприемчиви бяхте.

„Също така видях колко сте заинтересовани от Марк и от неговия дар. Това е, защото много от вас имат същия дар. Той ще се събуди във вас през това пътуване, ако вече не се е събудил. Вие сте привлечени от свръхестественото, защото сте призвани за свръхестествен живот, и се приготвяте за последната битка, която ще бъде свръхестествена. Мнозина от вас са призвани за пророци. Основата на пророческото служение е да бъдеш страж“, казах аз. „Ние се нуждаем от стражи, а вие се нуждаете от опитността“.

Почти цялата група стана много по-заинтересована а някои дори ентузиазирани. Едно от момичета изглеждаше много неентузиазирано, затова я попитах какво мисли.

„Родителите ми казват, че тези, които претендират, че са стражи, почти всички са огорчени, критикуващи хора, които просто сеят разделение и разногласие в другите“, каза тя. „Аз бях в голям бунт срещу родителите ми, така че започнах да слушам някои от тези, които наричаха себе си стражи, и дори четох някои от материалите им. Трябва да призная, че родителите ми бяха прави. Те изглеждат негативни към всеки и към всичко. Не помня някога да съм чувала някой от тях да казва нещо добро или позитивно за някого. Ако станем такива, не мисля, че това ще ни заведе до планината на Господа“, каза тя.

„Това е интересно и важно прозрение“, отговорих аз, „Кое е точно разпознаването, от което се нуждаем. Тя е права за духа на критикуване, който е в много от самопровъзгласилите се стражи. Има много причини за това, но главната може да бъде, че хората, които имат дарбите и призванията, не са заели мястото си, така че, други, които не са призвани да го правят, запълват празнината“.

„Как е името ти?“ попитах момичето.

„Алексис“, отговори тя.

„Алексис, ти очевидно си такава, която е посветена на истината и дълбочината, за да изследваш това, което родителите ти са казали относно тази група. Какво друго научи?“

„Има горчивина и критичен дух в толкова много от тях, което е духовна отрова. Това разрушава и не изгражда. Мисля, че това се корени в непростителност, или да имаш разочарования или рани, които никога не са били изцелени“.

„Алексис, това са важни прозрения“, продължих аз. „Има уникални капани поставени за всеки един от нас тука. Да станеш прекалено критичен и негативен е капан поставян особено за онези, които са призвани да бъдат стражи и пророци. Онези, които паднат в този капан завършват сеещи страх и разделение вместо вяра и любов към Бог и един към друг. Тази позиция може да бъде много по-смъртоносна от всички фалшиви учители и пастири взети заедно. Това, което искам да направите е опасно, но ние се нуждаем от вас.“

„Без да забравяме това предупреждение, което Алексис донесе на вниманието ни, нека да ви споделя някои от добрите неща относно това призвание. Ние сме призвани да ходим чрез вяра, не чрез страх. Трябва да бъдем мъдри и достатъчно разпознаващи, за да виждаме капаните, но главната ни цел е да търсим правилния път, а не просто неправилните. Поради тази причина, стражите обикновено са първите да виждат чудесата и славата.

„Ние се променяме в образа на това, което гледаме, и ако само гледаме и изучаваме врага през цялото време, можем да започнем да вземаме неговата природа. Библейските стражи също са внимавали за идването на Царя или Неговите посланици, да предупреждават хората за тяхното приближаване, така че те да бъдат подготвени за правилно приемане“.

„Вярно е, че критикуващите хора рядко изграждат нещо, но само събарят. Те могат да бъдат препятствия, но няма да има толкова много такива, ако истински призваните се издигнат и заемат своето място като стражи за тялото. Ние се нуждаем от тези от вас, които сте призвани за това да заемете своето място и да правите това по правилния начин“.

„Не е малко нещо да бъда питан от вас. Има включена голяма опасност. Вие ще бъдете в челния отряд, а когато има опасност, вие ще бъдете първите, които ще я срещнат. Ще е необходима много смелост, и ще са необходими мъдрост и разпознаване. Въпреки че някои от вас са много млади, вие ще трябва да пораснете много бързо, за да извършите тази работа“.

„Как е името ти?“ попитах аз очевидния лидер.

„Името ми е Чарли“.

„Имаш ли нещо против да те наричам Чарлс?“

„Не. Нямам нищо против“.

„Чарлс, имаш ли нещо против да действаш като лидер на стражите?“ попитах аз.

„Отворен съм, но защо аз?“ попита той.

„Защото ти си лидер и си доста зрял за годините си. Също така мисля, че си достатъчно загрижен за тези хора, че да не ги изоставиш, но ще направиш, каквото е необходимо, за да ги защитиш“, отговорих аз.

„Как знаеш толкова много за мен?“ попита Чарлс.

„Това ми е работата да познавам тези, които са с нас“, отговорих аз.

След дълго време Чарлс отговори: „Ще ти помогна това да тръгне. Мога да видя, че е решаващо да имаме обучени стражи, ако ще издържим през това място“.

„Всички стражи са важни, Чарлс, но твоята работа ще бъде много по-важна“, добавих аз. Ти ще трябва да наблюдаваш стражите. Можеш да бъдеш свободен да идваш при мен по всяко време, за да говорим за всичко, което те интересува“.

„Също така искам да опозная всички ви малко по-добре. Имате ли нещо против да ви задам няколко въпроса?“ продължих аз.

„Не“, казаха няколко от тях.

„Какви бяха причините ви да дойдете на това пътуване и да напуснете един толкова комфортен кораб?“ започнах аз.

Причините им бяха различни, но общата нишка беше отегчение. Те се нуждаели от приключение. Някои от тях искали да познават Господа по-добре. Те казаха, че просто са чували за Него на кораба, но не са Го преживявали. Дълбочината и искреността на повечето от техните отговори бяха много насърчителни, дори за Уилям и Андрю, които очевидно бяха впечатлени.

Пътят

После помолих Чарлс да раздели групата тимове от по четири души, които щяха да стоят на стража с мъжете и жените, които бяха доброволни стражи. Помолих Уилям да ги представи на онези, които вече бяха доброволни стражи. Когато се изправих, за да си тръгна, Уилям и Андрю останаха назад и започнаха разговор с някои от тях.

След срещата със стражите ние изпратихме две групи пред нас надолу по хълма, за да разузнаят пътя и да потърсят вода. Около час по-късно пратениците се върнаха казвайки, че са намерили подходящо място за лагеруване, но не са открили вода.

Аз бях обезпокоен, че съм пропуснал някой завой и ги вода по погрешен път. Ако това беше така, ние трябваше да се върнем обратно там, където сме пропуснали завоя. Грешният път никога няма да стане правилния път, но ще ви отведе по-далеч и по-далеч от правилния път. Връщането обратно винаги е обезсърчаващо, но понякога е необходимо. Обезсърчението се увеличава, ако няма храна или жива вода за пиене. Реших да дискутирам ситуацията с Уилям, Андрю и Чарлс.

Понеже никой от нас не можа да се сети за някое място, където може да сме се отклонили от пътя, ние решихме да продължим да се движим напред, поне до мястото, където можехме да лагеруваме за през нощта и може би да спечелим по-добра перспектива на сутринта.

След като се установихме на мястото за лагеруване, Уилям дойде да седне до мен.

„Никога не съм очаквал това, което направи с тези деца днес. Просто да им дадеш задача изглежда, че напълно промени отношението им. Те не са децата, които мислех, че са. Радвам се, че ти видя повече в тях, отколкото аз можех да видя“, каза той.

„Уилям, ти беше прав за тях. Те бяха точно такива каквито си мислеше, че са. Те бяха в опасност да се отделят и можеше вече да са го направили, ако не беше атаката на лъва. Тази атака привлече вниманието им, но те стояха близо до нас единствено поради страх. Може да са имали по-малко страх от другите, но бяха разтревожени от атаката. Ти си видял проблема правилно и аз оценявам това, че го донесе когато го направи“.

„Ти беше милостив. Обаче, аз помня какво каза за виждането на всеки проблем като възможност. Знаем, че това е основен принцип за лидерство. Аз не успях да видя възможността в това. Това, от което те се нуждаеха беше да им се даде уважение, да бъдат оценени и да им се даде цел. Аз не успях да видя това“, оплака се Уилям. „Аз щях да започна, като ги съдвча затова, че са в толкова безизходно положение и толкова горди. Вероятно щях да ги пропъдя по-далеч“.

„Вероятно, но следващия път нямаше да го направиш“, отговорих аз. „Аз не отидох при тях просто за да ги въвека с останалите от групата. Ние се нуждаем от тях. Те са решаващи за всички нас да издържим през тази пустиня. За да успеем, ние се нуждаем от всеки на правилно място да върши това, което е призован да върши.“

„Тези деца бяха развълнувани да бъдат атакувани от лъва. Някои от тях се паникьосаха, което трябваше да се очаква, но повечето бяха готови да се бият въпреки страхът си. Те харесаха начина, по който Илия тръгна след тези лъвовете. Те са воители. С малко обучение и напътствие те ще бъдат мощна сила, когато стигнем до планината.“

„Сега ето я частта, която все още може да не виждаш – те се нуждаят от теб и ти се нуждаеш от тях“, казах аз.

„Бих искал да им помогна, но как? Аз останах и поговорих малко с тях, след като ти си тръгна. Усетих като че ли почти съм свързан с тях. Бях изненадан от

това, как съм привлечен към тях. Никога не съм очаквал това. Мислиш ли, че ще мога да помогна за обучението им?“ попита Уилям.

„Уилям, ти също имаш дарби, за които все още не знаеш“, отговорих аз. „Те се нуждаят от наставник, а ти не просто си добър, ти си свършеният. Има лидерство върху всички тези деца и ти си призван да бъдеш техен учител. Те ще почерпят от живата вода от теб, която ти все още не осъзнаваш, че е в теб“.

„Признавам, че се вълнувам само да опитам“, отговори Уилям. „Какво е следващото нещо, което да направя?“

„Основата на всичко, което сме призвани да бъдем и да правим в Бог е първо семейство. Взаимоотношението трябва да бъде първо. Започни да ги опознаваш. Позволи им и те да те опознават. Взаимоотношенията са основани върху доверие и привързаност. Обаче, те нямат нужда ти да им бъдеш още един приятел, а да им бъдеш баща, а понякога и обучаващ сержант“.

„Ти не трябва да се променяш, за да се свържеш с тях както трябва, и те не трябва да се променят, за да се свържат с теб. Бъди себе си и позволи и на тях да бъдат, каквито са. Ние всички ще се променим през това пътуване, но това трябва да бъде чрез процес от опитности, а не чрез нещо изкуствено. Те ще пораснат и ти ще имаш някои от твоите младежи възстановени“.

„Това е много насърчително и освобождаващо“, отговори Уилям. „Аз малко съм на ръба да се откажа, когато хора на моята възраст се опитват да действат като тийнейджъри. Вече съм толкова привързан към тези деца, че бих го направил, ако трябваше, но мисля, че би било отвратително“.

„Това би било по-отвратително, отколкото бихме си помислили, но за да се свържем заедно, както Бог е определил, ние трябва да бъдем това, което Той ни е направил, а не нещо друго. Доверието и уважението, върху които се гради всяко истинско взаимоотношение, започват с доверие към това, което сме, и да се уважаваме достатъчно, така че да бъдем естествени един с друг. Заповядано ни е да *‘говорим истината един с друг’*, което също означава да бъдем истински, да бъдем реални един с друг“.

„Едно друго нещо относно твоето взаимоотношение с тези по-младите – мога да видя, че просто като говорим за това, то те събужда. Това пробуждане са живите води, течащи в сърцето ти. Тези живи води могат да идват единствено от най-вътрешното ни същество, от най-дълбокото ни сърдечно желание. Най-дълбокото ни сърдечно желание докосва това, за което сме създадени. Когато се докоснеш до тази цел, ти отваряш извор на жива вода в сърцето си. Ние следваме живата вода тук, понеже тя ще ни заведе до планината. Следвай живата вода, която изтича от сърцето ти по същия начин“.

„Прав си, че се чувствам изпълнен с енергия само при мисълта да мога да се свържа с тази група. Мисълта да им бъда наставник е много вълнуваща. Но тази сутрин аз дори не ги харесвах, а сега те сякаш са ми любимите хора. Ти знаеше това, когато ме заведе да говорим с тях, нали?“ попита Уилям.

„Подозирах го“, отговорих аз. „Знаех, че те се нуждаят от теб, и допуснах, че ти също би имал нужда от тях. Надявах се да направя връзка с тях, но не мога да кажа, че бях сигурен, че това щеше да проработи“.

„Не работи ли винаги толкова лесно, когато Бог е наредил нещо?“ каза Уилям, повече като изявление отколкото като въпрос.

„Не. Не винаги работи лесно или бързо, дори когато това е Неговото намерение. Понякога, и дори бих казал през повечето време, когато нещата са случват твърде лесно или твърде бързо, те може и да са незначителни“.

„Е, ако приложим това към моето взаимоотношение с тези деца, тогава то няма да бъде толкова важно“, каза Уилям въпросително.

„Уилям, има закони, но има и принципи. Няма изключения при законите, но принципите имат изключения. Това е принцип, който мисля, че е истина през

повечето време, но не винаги. В повечето случаи, колкото повече трябва да се бориш за нещо, толкова по-важно или по-ценно е то, и следователно, ще го цениш като важно и ценно“.

„Обаче, аз знам, че ти имаш призив да бъдеш наставник на израстващото поколение. Поради тази причина, въпреки че първоначалната връзка изглеждаше толкова бърза и лесна, мисля, че трябва да бъдеш много бдителен това взаимоотношение да не бъде изпитано и може би много по-сурово, отколкото би очаквал. Само не се отказвай, когато изпитването дойде“.

„Разбирам какво искаш да кажеш. Понякога изпитването не е веднага, но ще дойдем. Да бъдеш предупреден по този начин може да бъде много полезно. Ще се опитам да се подготвя за изпитанието, за не бъда разклатен когато то дойде“, отговори Уилям.

Чудех се колко поучаебна беше Уилям, докато го гледах до върви към няколко младежи, които приближаваха, очевидно искащи да говорят с него. Тази връзка беше важна, и може би това беше най-важното нещо, което ни се беше случило досега. Също така знаех, че да имаме обучени стражи и поставени на мястото си, щеше да бъде важно всеки ден.

Тогава насочих вниманието си към кризата – храна и вода. Разузнавачите се бяха върнали с известия, че не са намерили нищо, но сега беше твърде тъмно, за да ги изпращаме отново. Колкото повече мислех за това, толкова повече всичките ми стракове затова, че съм лош лидер, започнаха да се изливат върху мен. Това е най-основната нужда, която хората имат, а аз ги водех на място, където основните им нужди не могат да бъдат посрещнати.

Когато се огледах, повечето бяха заспали бързо, понеже бяха толкова изтощени. Те щяха отчаяно да се нуждаят от храна и вода на сутринта. Аз също бях слаб, но се чувствах много по-зле затова, че съм причината за това. За първи път, откакто се присъединих към тази група, аз чувствах, че по-скоро трябваше да ходя през тази пустиня отново сам. Когато бях сам, моите грешки не повлияха на толкова много други хора.

Аз не следвах най-основния принцип, който Илия ми каза – никога да не се отдалечавам от потока на живата вода. Исках да заспя, особено като знаех, че следващият ден можеше да бъде много труден, но сънят не идваше. Бих искал да дискутирам ситуацията с Уилям, но той още говореше с някои от онези, които бяхме определили за стражи. Започнах да си мисля за това че няма по-самотно чувство от това да бъдеш лидер и да чувстваш, че водиш лошо тези, които са под твоята грижа.

Реших да стана и да се отдалеча малко от лагера, за да се моля. Тогава беше, когато го видях да стои на пътя точно пред мен.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА – ПАСТИРЪТ

Аз се запътих към него и спрях на няколко крачки. Той ме погледна за момент, взе тоягата, която беше в ръката му, и удари земята.
„Тук е“, каза той.

Аз погледнах към земята и можех да видя малка струйка вода там, където той беше ударил. Погледнах отново към него и той се усмихваше с най-красивата, най-приятелската усмивка, която мисля, че някога съм виждал.

„Аз дойдох, за да ти покажа това и да ти дам това“, каза той, подавайки ми тоягата.

Погледнах тоягата. Не изглеждаше да има нещо уникално или забележително в нея. Беше просто една права пръчка дълга колкото мене. Изглеждаше, че беше отрязана скоро и все още имаше кора по себе си, така че аз знаех, че тя не беше използвана много, дори въобще.

„Тя не е използвана много“, започна той. „Тя беше отрязана за тебе от голямото дърво. Мантията, която носиш, е за благодат, но това ще го използваш за власт“.

„Никога не съм мислил, че ще имам нещо от тези неща“, отговорих аз. „Мога ли да ти задам няколко въпроса за това?“

„Разбира се“, каза той с усмивка, която беше толкова неустоима и истински щастлива, че аз се почувствах почти напълно спокоен.

„Ти си напълно различен от начина, по който съм си те представял. Не съм очаквал да ми донесеш нищо, но и да бях очаквал нещо, то нямаше да бъде тази пастирска тояга. Фактът, че ми донесе това, ми казва, че трябва да има някакво послание. Можеш ли да го обясниш?“ попитах аз.

„Аз бях първият, който ходеше с Бог след Адам. Колкото повече Го търсех, толкова повече Той ставаше моя радост. После времето, което прекарвах с Него, стана по-желателно от всичко в този свят. Просто да бъда с Него беше в ума ми нощ и ден. Той стана мой живот. Това също е твоето желание.“

„Това е основата на пастирския живот. Ти ще водиш и ще се грижиш за Неговите хора добре само ако ходиш с Господа и винаги се приближаваш към Него. Когато спреш да се приближаваш към Него, ти ще започнеш да се проваляш в своето лидерство на Неговите хора, понеже целта ти е да ги водиш към Него. Той е тяхното зелено пасище. Той е тяхната жива вода. Той е тяхната почивка. Той е техният живот“, обясни Енох.

Не можех да направя нищо друго, освен да се взирам в Енох. Никога не бях виждал някого толкова дълбоко радостен или пълен с любов. Никога не бях виждал усмивка, която да те кара да се чувстваш толкова добре, толкова приет и ценен. Просто не бях очаквал Енох да бъде нещо такова – може би най-щастливата личност, която някога е живяла! После погледнах по-отблизо тоягата, която той ми даде.

„Аз съм поучавал и пророкувал, но никога не съм си мислил, че някога ще ми бъде дадена тази тояга“, продължих аз. „Знам, че съм призван да водя хора по различни начини, както сега водя тази група през тази пустиня, но никога не съм се виждал като пастир. Аз по-скоро заплашвам хората вместо да ги карам да се чувстват удобно“.

„Не искам да бъда такъв и не го харесвам, но съм такъв и не знам как да се променя. Просто като бях с теб през тези няколко минути, мога да кажа, че ти вероятно си най-топлия човек, който някога съм срещал. Не омаловажавам това. Считаю го за страхотен дар, такъв, който е необходим за тази работа, и такъв, който аз нямам“.

„Това, което аз имам, е радостта на Господа“, продължи Енох. „Това не е дар, а плод. Това е плодът от ходенето с Този, който е най-голямото желание на всяко сърце. Колкото по-близо ходиш с Него, толкова повече радост ще имаш. Радостта, която имаш в Него, тогава става радост в Неговите хора, в Неговото творение и във всичко, което Той те призовава да правиш.“

„Това е, защото ще го правиш с Него. Да се приближаваш до Него ще те промени в това, което Той те е направил да бъдеш. Когато се приближиш до пояждащият огън, тогава горещината на Неговия огън ще бъде в теб“.

„Тези няколко дни с тази група откриха нещо дълбоко вътре в мен“, отговорих аз. „Всеки ден съм по-загрижен за тях. Нещо в мен се е променило, така че аз ги виждам различно, отколкото съм виждал някоя група хора преди. Всички са едно безценно съкровище. Просто обичам да бъда с тях и съм благодарен за тази работа всеки ден. Копнея за планината, но ако Царят иска да ме държи тук, за да водя групи по този път отново и отново, аз ще бъда щастлив“, признах аз. „Ако това е причината, поради която ми се дава тази тояга, аз съм много щастлив за това“.

„Всяка задача, дадена от Царя, е по този начин. Докато ходиш с Него, вършейки Неговата работа, тогава най-вътрешните потоци на сърцето ти се отварят. Въпреки че си призван за пастир от началото, ти не дойде тук като такъв, но ще си тръгнеш като такъв“, каза Енох, хващайки ме за рамената и усмихвайки се още по-широко. „Сега ти имаш повече въпроси. Моля те, задай ги“.

„Водата тук под краката ни ли е? Мога ли да я имам точно като теб, като ударя земята с тази тояга?“ попитах аз.

„Да, можеш. С тази тояга ти можеш да удариш земята и водите ще потекат. Дори можеш да удариш скала, и те ще потекат от нея“, отговори той.

„Така че не трябва повече да стоя близо до някой течащ поток?“ попитах аз.

„Винаги трябва да стоиш до живите води, и те винаги текат, но тук не са на повърхността. Когато минаваш през по-високи места като това, често ще трябва да копаеш за живата вода. Колкото по-високо отиваш, толкова по-дълбоко ще трябва да копаеш за тях, но те ще бъдат близо до теб. Те винаги ще бъдат близо до пътя, по който трябва да ходиш“, добави той.

„Така че, ако стоя на правилния път, винаги трябва да намираме водите наблизо?“

„Така е. Всъщност, те ще бъдат точно под краката ви. Ако не можете да ги намерите под краката си, тогава знайте, че сте се отклонили от курса си. Докато стоите на пътя, водите ще бъдат под краката ви.“

„Колкото по-високо отивате, толкова по-бавно трябва да вървите, понеже ще трябва да копаете по-дълбоко за вода. Такъв е замисълът. Това е място на виждане, и трябва да вървите достатъчно бавно, за да виждате всичко, което сте призвани да видите“.

„Тук във високите места е, където тези, които са с теб, трябва да се научат да виждат и да стигат дълбоко до водите на живота. Ако не могат да открият водата, тогава ти можеш да им помогнеш с твоята тояга, но не им помагай твърде много. Те са тук, за да се научат да отиват надълбоко и да виждат“.

„Илия все още с нас ли е?“ попитах аз.

„Ние сме винаги заедно“.

„Ще могат ли те да те видят и да говорят с теб по начина, по който говориха с Илия?“

„Ще могат. Ние и двамата ще бъдем много близо до вас, докато не стигнете до планината. Ние бяхме първите, и преобразите на великите посланици, които скоро ще бъдат освободени на земята. Това са времената, които всички ние сме очаквали. За нас е чест да им служим и да ги подготвим за последната битка“.

„Тогава цялата земя ще бъде възстановена в рая, който беше създадена да бъде, и всички хора тука ще познават и ще служат на Господа. Тогава всичката скръб и болка ще престанат, и радостта на Господа ще бъде делът на всеки“.

Тогава Енох докосна главата ми, като да ме благослови, кимна и си тръгна. Докато го гледах да си отива, нищо друго не можех да направя, освен да си мисля, че

той е най-щастливият човек, който някога е живял. Срещал съм много жизнерадостни хора, но никой като него. Той е първият, който е открил тайната на истинската радост – ходейки с Бог. Има мнозина, които имат качествата, които бих искал да имам, но никога не съм искал нещо толкова отчаяно, колкото исках радостта на Енох. Никога преди не съм се чувствал толкова привлечен от някого, толкова близко или толкова удобно в нечие присъствие. Само малка част от неговата радост би направила всеки ден чудесен и би ми помогнала да правя дните на другите хора по-добри.

Тогава чух един познат глас зад мен:

„Както е той, така можеш да бъдеш и ти“, каза Илия.

„Беше ли тук през цялото време, докато говорехме?“ попитах аз.

„Наблюдавах. Ние работим заедно, така че винаги сме близо“.

„Никога не съм си мислил за Енох като пастир или като за някого толкова пълен с радост. Наистина очаквам да го опозная по-добре“, казах аз.

„Ти все още имаш да учиш много и от двамата ни, обаче, радостта, която видя в Енох, няма да дойде от това да виждаш Енох, а от начина, по който Енох я получава – ходейки с Господа по начина, по който той ходи“.

Исках да попитам Илия още един въпрос, но се колебаех. Той позна това и каза: „Моля те питай това, което е в сърцето ти“.

„Ти също си ходил с Бог и ти е била поверена една от най-великите сили, която Той някога е разкривал чрез пророк, но защо ти не си толкова жизнерадостен като Енох?“ попитах аз.

„Нямам нищо против да питаш и това е важно за теб да го разбереш. Това, което си по време на живота си на земята, ще бъде това, което ще бъдеш завинаги, без плътската природа разбира се. Ако някой на земята осъзнае колко много животът му на земята влияе на вечността му, той ще преследва плода на Духа много повече отколкото някое земно богатство или постижение.

„Най-голямото съкровище в цялото творение е любовта. Любовта е основата на истинската радост и мир и тя е същността на това, за което човекът е сътворен да бъде. Бог е любов, и ако ходиш с Него както си призван, това ще бъде делът ти“.

„Аз ходех на земята по време на трудни и мрачни времена. Аз ходех с Бог и Го обичах, но оставих човешкото зло да засенчи любовта, в която трябваше да раста, любов към Бог и към хората. Дори се наслаждавах в това да призовавам огън върху хората. Това беше необходимо, но не беше нужно да се радвам за това. Трябваше да плача за това“.

„Йона имаше най-страхотния дар за проповядване до Кръстителят. На мен ми беше поверена най-великата сила след Мойсей. Нито Йона, нито аз преследвахме любовта по начина, по който трябваше, по начина, по който всички трябва да я преследват. Ако обичах хората повече, дори тези, с които трябваше да се конфронтирам и да донеса съд върху тях, много от тях нямаше да погинат, но вместо това щяха да се обърнат към Господа“.

„Без любов аз станах егоцентричен, и това е, което ми струваше толкова скъпо, че не можах да завърша поръчението си. Елисей трябваше да завърши това, което аз бях призван да направя. Една от най-големите грешки, която един пророк може да направи, е да не преследва това да обича Бог и другите повече от всичко друго“.

След кратка пауза, като, за да бъде сигурен, че хващам важността на това, което казва, Илия продължи: „Тези, които са познати като великите на земята, не винаги са известни в небето. Тези, които са познати като великите в небето, са тези, които обичат най-много“.

„Злото, което Енох видя в своето време, беше точно толкова лошо, а в някои случаи и по-лошо от злото в моето време. Той поддържаше фокуса си на това да обича Бог и да ходи с Него. Поради това, на едни от най-злите и извратени души, той пророкува надежда и видение“.

„За да бъдеш пророк в тези времена, ще трябва да правиш някои от нещата, които аз правех. Ще трябва да се конфронтираш с нечестивите и да носиш съд върху тях. Трябва да се конфронтираш с фалшивите учители и фалшивите пророци. Ще трябва да се конфронтираш със злите лидери и власти.

„За да направиш това по начина, по който си призован да го направиш, ти трябва да станеш като Енох вместо като мен. Божиите съдби са Неговото дисциплиниране за тези, които Той обича, и дори съдбите Му, които изискват унищожение, са извършени в любов, а не в отмъщение. Той никога не се радва в унищожението, но то понякога е необходимо, за да се запазят останалите.

„И Енох, и аз сме модели на пророците, които ще се появят в тези времена, но ние сме този модел заедно. Ако растеш в любов по начина, по който Енох го правеше, чрез ходене с Бог, ти ще разкриваш радостта и мира на Господа, които ще обърнат мнозина от тяхното нечестие; няма да има нужда да има толкова много унищожение“.

„Не искам да бъда неучтив, но тъй като съм чел за живота ти много пъти, чудил съм се дали някои от нещата, които си извършил, не можеха да се направят по различен начин, и може би резултатът щеше да бъде различен“, казах аз.

„Виждането на истината никога не е неучтиво. Библията е запис на Божиите взаимоотношения с хората и на човешките взаимоотношения с Бог, и един с друг. Все още никой не е служил на Бог съвършено, с изключение на Един. Когато се покорим на Бог, нужно е да се покорим в Неговия Дух. Ако Му се покорим в погрешния дух, плодът може да бъде много различен от това, което Той е възнамерявал. Аз направих някои неща добре, но не направих всичко, което Той ми даде да направя в правилния дух. Ако бях ходил в повече любов към Бог и любов към Неговите хора, нещата щяха да бъдат различни за мнозина“.

„На Енох му бяха показани великите посланици на сила, които ще се появят в последните дни. На мен не бяха показани. На него му беше дадена честта да пророкува за тях, защото по характер те ще бъдат повече като него отколкото като мен, но те ще извършат всичко, което извърших аз, и дори повече“.

След това Илия тръгна в същата посока, в която беше тръгнал Енох. Аз осъзнах, че имах толкова много, в което да напредвам. Докато гледах тоягата, усещах връзка с Енох. Исках да обичам хората и да ги освободя в радостта на Господа, която той имаше. Също така бях отрезвен от изявлението на Илия, че сега оформяме характера, който ще имаме за вечността. Това дава много по-голяма значимост на всеки ден. Аз не исках някога да пропускам друга възможност да раста в плода на Духа.

Мислех си за това, което написа Яков как трябва да *‘считаме за пълна радост когато се изправяме пред изпитания, понеже изпитването на нашата вяра е по-ценно от злато’*. „Много по-ценно е“, мислех си аз. „Как може някакво земно богатство или постижение да се сравни с нещо, което ще трае вечно?“

Докато вървах обратно към лагера, аз се молех и умолявах Господ да ми помогне да запомня колко е важно това, а също и за помазанието Му да мога да го предам на другите. Аз отчаяно исках всички те да срещнат Енох и да преживеят това, което аз бях преживял.

Когато се приближих достатъчно близо, че можех да виждам малката група, аз си мислех за това, как само преди няколко минути бях толкова близо до отчаяние. Бях

отчаян, понеже се считах за един слаб лидер, мислейки си, че водех тези, които бяха под моята грижа далеч от потоците на жива вода. Сега чувствах, че цялото това пътуване през пустинята беше толкова чудесно, че не можеше да се опише, и аз наистина можех да бъда пастир на тези, на които помагах да минат през нея.

Когато навлязох в лагера, всички бяха станали и бяха будни, и те всички се смееха.

„Какво става?“ попитах аз.

„Стражът намери вода“, отговори Уилям. „Тя беше точно под краката ни. Джеймс каза, че чувства, че сме на правилния път, така че водата трябва да е близо; и ако не е над земята, тогава трябва да е точно под нас. Той започна да копае и не беше копал много дълбоко, когато водата започна да бълбука“.

„Джеймс, сега това е разпознаването и мъдростта, от които се нуждаем в нашите стражи“, казах аз, докато спирах, за да пия от малкото поточе, сега течащо през средата на лагера“.

„Ти къде беше?“ попита Мери.

„Имах среща“, отговорих аз, забелязвайки, че Марк ме гледа съсредоточено.

„За какво мислиш, Марк?“ попитах аз.

„Снощи ми беше казано, че днес ти ще имаш послание за нас, което ще ни води през останалата част от живота ни. Също така мога да видя, че ти е дадена пастирска тояга. Можеш ли да ни кажеш сега какво е посланието?“ отвърна Марк.

„Мога. Имам да ви казвам нещо, което може да ви помогне да ви води през останалата част от живота ви“, започнах аз.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА – ПРОРОКЪТ

Бях толкова повлиян от срещата си с Енох, че ми отне известно време да се съвзема, преди да мога да говоря. Знаех, че това, което щях да кажа, можеше да ги води през останалата част от живота им. Чувствах, сякаш щях да им покажа най-великото съкровище, откривано някога, и исках това да бъде колкото се може по-драматично, за да окаже възможно най-голямото влияние.

Нямах нужда от драма, биещи барабани или тромпети. Марк вече им беше казал, че аз ще се върна с послание, което ще ги води за остатъка от живота им, и те бяха толкова фокусирани, колкото винаги съм ги виждал. Въпреки това времето с Енох беше направило нещо за мен и групата можеше да го види. Това ги накара да бъдат още по-внимателни.

„Дотук успяхме без твърда храна. Дори с живата вода ще станем по-слаби след няколко дни, а снощи бяхме близо до изтощение. Днес започнахме да приемаме твърдата храна, която не само ще ни поддържа, но ще ни прави по-силни всеки ден. Нашата храна е да вършим волята на Татко, а радостта на Господа ще бъде силата ни. Нова радост ще бъде наша компания и ние ще растем в това всеки ден, в който стоим на този път“, отговорих аз.

„Но има ли някаква истинска храна, която ще ни бъде дадена?“ попита по-голямата Мери.

„Това е по-истинско от всяка храна, която някога сте яли“, казах аз. „Манната, която поддържаше Израел, беше преобраз на тази храна. Това е пресен хляб от небето, който ще получаваме всеки ден от сега нататък“.

„Значи това е духовен хляб“, каза Мери, присмивайки се добродушно.

„Не е ли това по-добро от всичко, което можем да ядем?“ отговорих аз.

„Звучи ми добре!“ заяви някой, съгласявайки се радостно от името на всички други. Аз бях удивен от това, колко добре изглеждаше, че се чувстват всички.

„Разкажи ни сега за твоята среща“, поиска Мери, не можейки да сдържа възлението си и с една голяма усмивка, каквато не бях виждал преди, „и кажи ни повече за това послание за радостта на Господа“.

„Очевидно е, че вие вече сте открили радостта на Господа днес“, започнах аз. „Току-що се срещнах с най-щастливия човек, който някога съм виждал. Току-що се срещнах с Енох“.

„Как изглежда той?“ прекъсна ме Мери, все още не можеща да се сдържа. Това малко ме подразни, и аз не можех да повярвам колко бързо можах да загубя доброто усещане, което имах, след като бях с Енох. Спрях, решен да не бъда нетърпелив, и продължих.

„Той изглеждаше като олицетворение на радостта“, отговорих аз.

„Но аз мислех, че той е бил пророк?“ отбеляза някой. „Не мисля, че съм срещал пророчески човек с много радост“.

„Тогава трябва никога да не си виждал зрял пророк“, отговорих аз. „Енох е първият, за когото е казано, че е пророкувал, и той е бащата на пророците. Ако сте призовани за това служение днес и узреете, колкото трябва, вие ще бъдете повече като Енох, и ще бъдете едни от най-щастливите хора на земята“.

„Енох е пророчество, послание от Бог. Това е най-важното послание – ние сме призовани да ходим с Бог. Това е посланието, което ще ни държи на пътя на живота. В Неговото присъствие е пълнотата на радостта, а радостта, която идва от това да бъдем с Него, е храна, която ни дава по-голяма сила, отколкото всяка друга храна може някога да го направи“.

„Енох ти даде пастирската тояга, нали?“ попита Марк.

„Да, даде ми я“, отговорих аз.

„Тя е отрязана от дървото. Той разказа ли ти за дървото?“ продължи Марк.

„Да, разказа ми, но какво знаеш ти за дървото?“ попитах аз Марк.

„Аз съм виждал дървото и пастирската тояга. Това е Дървото на Живота. Властта на пастира идва от Дървото на Живота. Плодът на това дърво е, към което трябва да водиш Божиите хора. ‘Есеевият корен’ е, който роди Христос, който е нашият живот. Той е храната, която е нашата радост, а Неговата радост е нашата сила“.

„Това също е и Аароновият жезъл, който покълна. Неговият жезъл покълна, понеже тоягата на пастирите е от Дървото на Живота и е жива. Този живот е, който ни помага да разпознаваме тези, които са изпратени от Бог и са истинските пастори“, каза Марк, спирайки, но очевидно можейки да продължи още.

„Марк, откъде получи всичкото това разбиране?“ попитах аз.

„Когато ми беше даден призивът ми за пророк, беше ми казано, че една от главните ми задачи ще е да разпознавам тези, които имат пастирската тояга, и да ги подкрепям. Аз съм ги виждал единствено във видения, но веднага разпознах тази тояга“.

„Разкажи ми всичко, което знаеш за нея“, помолих аз.

„Ти си мислиш, че твоята тояга е нова и прясно отрязана, но тя е много по-стара, отколкото можеш да си представиш. Тя изглежда, като че ли е нова и свежа поради живота, който е в нея, и този живот ще остане в нея, докато ти ходиш с Бог и не се отклоняваш от Неговия път. Тази тояга е отрязана от Дървото на Живота преди създаването на света и е калибрирана за теб тогава. Това е истина за всички пастирски тояги, давани на пастирите, дори на тези, които водят най-малката група от Божии хора“.

„Знаеш ли защо Енох беше този, който ти даде това?“ попита тогава Марк.

Пътят

„Знам малко, но мисля, че ти можеш да знаеш повече. Моля те кажи ми какво знаеш“.

„Енох представлява пътя, по който всички истински пастири ще водят Божиите хора. Истинските пастири се познават по своето ходене с Бог. Те могат да са страхотни съветници, изцелители и учители, но пастирите ще се познават преди всичко по тяхното ходене с Бог и близостта им с Него. Има много неща, които ще накарат хората да те следват, но истинските пастири ще се познават по това, как следват Бог по пътя на живота“.

„Едно нещо, по което можем да разпознаваме пастирите, които стоят на пътя на живота е чрез тяхната увеличаваща се радост. Това беше радостта, която видя в Енох. Пастирите, които са останали на пътя на живота, не изглежда да имат грижи или товари, понеже те са впрегнати с Този, чието бреме е леко. Тези хора не са напрегнати, но са постоянно зареждани от силата, която идва от радостта на Господа. Тяхната тояга, или тяхната власт, ще бъде разпозната чрез живота, който е в тях, Тоягата им постоянно ще напъпва, раждайки нов живот, защото тя идва от Самото Дърво на Живота“.

Докато Марк говореше, всички бяха завладяни, но някои повече от други. Знаех, че това бяха пастирите. Бездна призоваваше бездна и сърцата им бяха събудени. Докато наблюдавах Марк, можех да кажа, че той също забеляза тези, които бяха специално докоснати, така че той можеше да им говори повече по-късно. „Какъв дар е той за нас“, помислих си, „и е толкова млад!“

„Аз съм млад, но вече съм ходил с Бог няколко години“, каза Марк, като че ли чу мислите ми. После продължи:

„Някои претендират, че могат да използват ‘гадателска тояга’, за да намерят вода под земята; те са фалшификати на това, което вие имате в ръката си. Вашата тояга може да намери водата, която е скрита под повърхността. Бездна призовава бездна и живот призовава живот. Тези, които имат пастирската тояга, стават все по-чувствителни за това, какво е живота и къде текат водите на живота“, каза Марк и после се разколеба, като че ли имаше още какво да каже, но не знаеше дали да го сподели.

„Моля те, продължи“, казах му аз.

„Когато вашата тояга напъпи, вие трябва внимателно да откършите пъпките. Тогава трябва да ги дадете на тези, които са били пробудени за техния призив за пастири. Тези пъпки ще пораснат в тях и всяка една ще стане тояга точно както вашата“, каза той, отново колебаейки се.

„Марк, моля те, сподели всичко, което знаеш“, казах аз.

„ОК. Тези, които получат пъпките сега и израснат за да бъдат пастири, в края на века ще ходят във властта на Пастира. Тяхната тояга ще бъде Неговата тояга на земята. Те не просто ще водят Божиите хора и ще ги пазят от врага с тоягата, но ще поразят враговете на Господа. Те няма просто да разделят морета, а ще разделят нации. Те ще водят Божиите хора към Обещаната земя“.

„Защо се колебаеше да споделиш това, Марк?“ попитах аз.

„Мога ли да ти кажа насаме?“ отговори той.

„Ако мислиш, че трябва, може“, отговорих аз и се отделихме на известно разстояние от останалите.

„Твоята тояга е била пъпка, която ти е била дадена, когато си бил много млад в Господа“, започна Марк. „Ти не си я носил много, преди да я хвърлиш. В определен смисъл, ти си направил това, което направи Мойсей когато хвърли тоягата си, когато беше упълномощен при горящата къпина. Той беше упълномощен за Божия пастир на Неговия народ, но се чувстваше неподходящ. Когато той хвърли тоягата, тя стана змия и го преследваше докато той не я хвана отново. Това е, което се случва когато отхвърлиш призиванието на Господа“.

„Знам кога направих това“, отговорих аз. „Прав си. Моля те, продължи“.

„Както Мойсей, твоята тояга е станала змия и те е преследвала, докато не си я хванал отново, което означава, че си хванал своето упълномощаване отново“, продължи той.

„Това е вярно“, отговорих аз, „и е добър начин да го кажеш. Когато бяха от призванието си, всичко, което правех, преуспяваше, но аз бях нещастен. Чувствах, че това, което бях захвърлил – моя призив за служение – ме преследваше ден и нощ. Ти си прав. Моля те, продължи“.

„Когато си хванал тоягата отново и си се върнал в призванието си, е било, сякаш никога не си пропускал и една стъпка, но си стъпил на място много по-високо от това, което си оставил. Било е сякаш си ходил в призванието си през цялото време и си израснал в него“, каза той, гледайки ме, докато аз кимах, че това е истина.

„Но ти си пропуснал нещо. Ти си пораснал и твоята тояга е пораснала, но от дълго време тя не е растяла в ръката ти. Поради това ти си пропуснал много. Ако беше растял заедно с твоята тояга, ти щеше да бъдеш по-зрял и по-стабилен в своята власт. Ти щеше да бъдеш толкова единен с тоягата, че тя щеше да бъде като още една ръка от твоето тяло. Сега тя е почти като нещо, което ти се опитваш да използваш. Ти дори не знаеш как да я държиш правилно. Поради това ще бъдеш в опасност да не използваш правилно тази тояга точно както направи и Мойсей“.

„Това, което казваш, е, че ще бъде в опасност да заведе Божиите хора до Обещаната земя, но няма да мога да ги въведа в нея ли?“ попитах аз.

„Това е опасността“, продължи Марк. „Това е опасността за всички, които не са израснали заедно със своята власт, както трябва да бъде“.

„Марк, благодаря ти за това предупреждение. Има ли нещо друго, което имаш да ми кажеш във връзка с това?“ попитах аз.

„Благодатта на Господа е свършена в слабостта“, започна Марк. „Ти имаш слабост поради времето, в което си ходил отделно от твоя призив. Това е времето, когато врагът е намерил достъп до теб и до семейството ти, което е довело до едни от най-големите неуспехи в живота ти, които са провали със семейството ти. Въпреки че виждаш резултатите от твоите провали сега, ти имаш обещанието на Господа за децата ти и за техните деца. Те ще служат на Господа и ще прославят името Му. Този, който е верен ще направи това да се случи.“

„Провалите ти няма да продължават да бъдат пречка, ако се облягаш повече на Господа поради твоята слабост, но ти имаш слабости. Повече не трябва да хвърляш тази тояга, и трябва постоянно да се облягаш на Него“.

Марк се поколеба отново за минута, като че ли, за да остави това да достигне до съзнанието ми, и после продължи: „Дори най-малкият от пастирите, който се издига от това място, ще бъде като Давид. Те ще бъдат мощни воители, мощни поклонници, и ще бъдат велики пророци като Давид.“

„Те също така трябва да имат радостта на Енох. Всеки един в тези времена ще се нуждае от радостта на Енох. Твоето разкаianie заради провалите ти, трябва да се превърне в радост поради Изкупителят, който ще изкупи грешките ти“.

Нуждаех се да чуя това, което Марк сподели с мен, колкото се нуждаех да чуя и това, което Енох и Илия споделиха с мен. Въпреки че копнеех за повече време с Енох и Илия, аз не исках да пропусна това, което Господ щеше да ми каже чрез хората в нашата група. Те можеха да бъдат също толкова посланици от Господа, както Енох и Илия.

Пътят

Погледнах към нашата малка група. Всеки, когото бях почнал да опознавам, беше съкровище, повече от забележително. „Господ отново беше запазил най-доброто Си за края“, помислих си аз. Отново, Марк изглежда знаеше какво си мислех.

„Едни от най-великите, които някога са ходили с Бог, са или на този път, или скоро ще бъдат. Най-добрата част не е просто да познаваме Илия и Енох, но ние ще познаваме Бога на Илия, Бога на Енох, Бога на Давид, Бога на Мойсей – същия Бог, който всички велики хора, които са ходили по тази земя, са познавали и са Му служили. Кой може дори да си е мечтал за такъв живот?“ каза Марк, повтаряйки моите мисли.

„Кой може някога да си е мечтал за нещо такова?“ съгласих се аз.

Аз не се събудих. Аз не спях. Но вие трябва да се събудите. Вие сте призовани за планината на Господа.

Рик Джойнър е основател и изпълнителен директор на служенията Утринна звезда и на интернационалните служения Наследството и е главният пастор на църквата MirningStar Fellowship. Рик е президент на инициативата Дъбът, едно интернационално движение, което мобилизира християните да се въвлечат във великите въпроси на нашето време. Той е автор на повече от четиридесет книги, включващи *Последната битка*, *Двете дървета в градината* и *Новата Америка*. Рик и съпругата му, Джули, имат пет деца: Анна Джейн, Айрин, Ембър, Бен и Сам.